

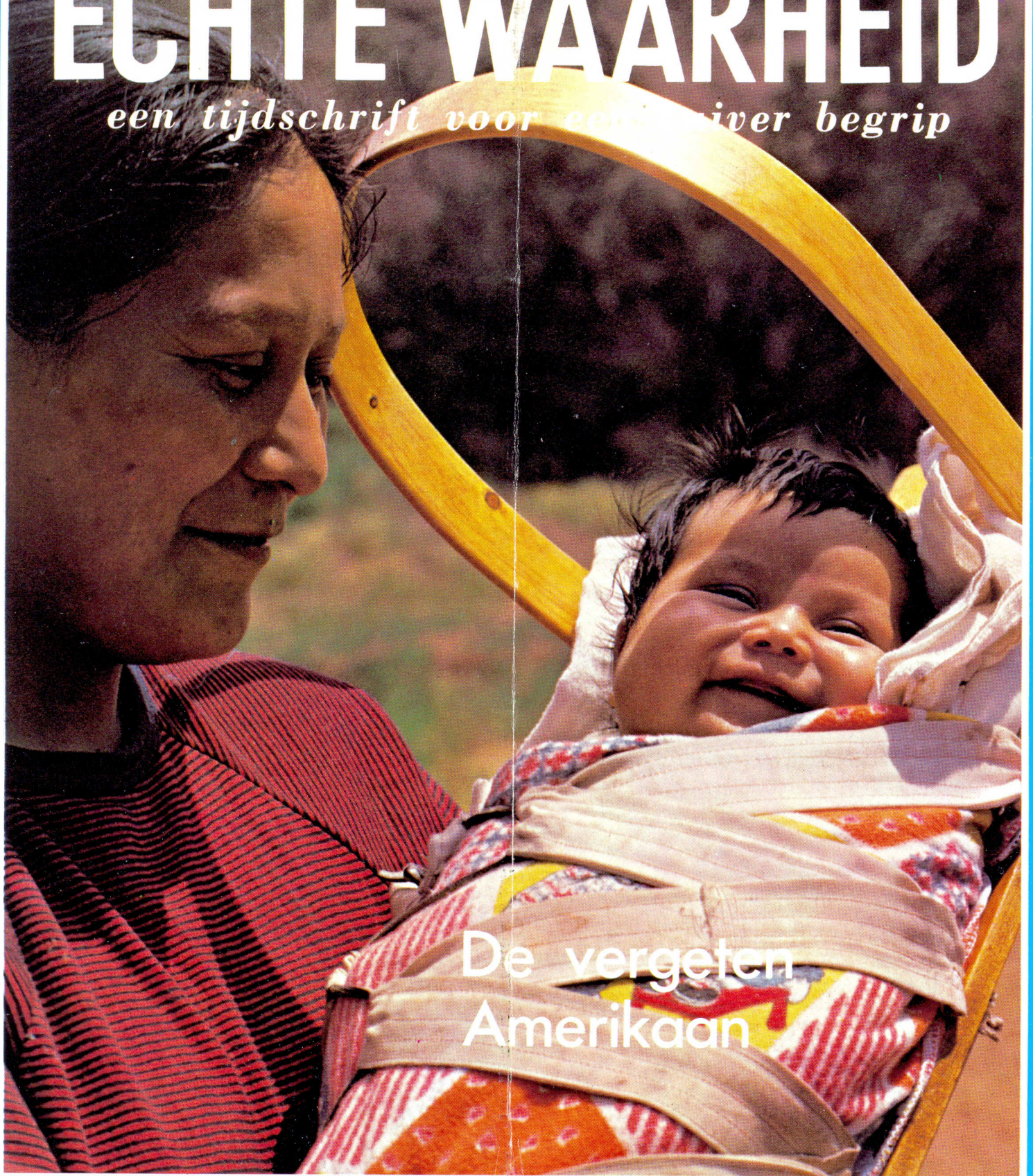
the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een dieper begrip

De vergeten
Amerikaan

Onze omslagfoto

Linda McKinley is een jonge Navajo-moeder die in noordelijk Arizona in het Navajo-reservaat woont. Linda's eenjarig zoontje Reed is vastgebonden op een traditionele Navajo-draagplank, waarvan geloofd wordt dat deze het kind bij het opgroeien kracht en moed geeft. Helaas bereiken veel Navajo-baby's en baby's van andere Indianenstammen in Amerika nooit de schoolgaande leeftijd. De zuigelingensterfte onder de Navajo's bedraagt het dubbele van het percentage voor geheel Amerika en bij andere stammen ligt het even hoog. Stamhoofden en de regering doen hun best dergelijke bedroevende statistieken te verlagen door verbetering van gezondheid, hygiëne en voorlichting.

Foto: Jerry Gentry — Plain Truth

IN DIT NUMMER

Persoonlijk	1
1973 — Een kritiek jaar voor het nieuwe Europa	2
Is sex zonde?	8
De grote gok: voedsel versus oogst in 1973	10
Een heel speciale weg naar vrede en vreugde	17
Succes begint rond het eerste levensjaar	22
Het veronachtzaamde Utopia	26
Vooruitlopend nieuws	30
Meer waar voor uw geld	31
Wat u kunt doen	35
Van aangezicht tot aangezicht met de vergeten Amerikaan	36
Wat onze lezers schrijven	48
Uitzendtijden van De Wereld van Morgen	48

Februari 1973

6e jaargang

No. 2

Oplage: Engelstalige editie 2 586 781
Nederlandstalige editie 25 285

Maandelijks (behalve het gecombineerde nummer van september-oktober) uitgegeven door Ambassador College, 300 West Green Street, Pasadena, Californië 91105, als een dienstbetoon in het algemeen belang. Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

HOOFDREDACTEUR
HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ.-HOOFDREDACTEUR
Herman L. Hoeh

CHEF-REDACTEUR
David Jon Hill
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING
Arthur A. Ferdig

Kernredactie: Dibar K. Apartian, William Dankenbring, Jerry Gentry, Gene H. Hogberg, Paul W. Kroll.

Redacteuren en medewerkers: Gary L. Alexander, Charles V. Dorothy, Vern L. Farrow, Gunar Freibergs, Robert L. Kuhn, Cliff Marcussen, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, Patrick Parnell, Richard C. Peterson, Richard H. Sedliack, Charles Vinson, William Whikehart.

Correspondenten: Bonn: Frank Schnee; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Raymond F. McNair; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner.

Documentatie en nieuwsdienst: Paul Knedel, Rodney Repp, Donald D. Schroeder.

Ontwerp en uitleg: Ron Lepasca, Monte Wolverton.

Fotografie: VS: Mike Hendrickson, Don Lorton; Engeland: Alan Beardsmore, Ian Hendersen; West-Duitsland: Alfred Hennig.

Albert J. Portune, *Administrateur*
David L. Antion, *Directeur uitgeverij*
C. Wayne Cole, *Waarnemend directeur*

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn, Tony Morrell.
The PLAIN TRUTH wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, 300 W. Green St., Pasadena, Californië, VS. Franse, Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te St. Albans, Engeland; Spaanse editie te Big Sandy, Te as, VS. © 1973 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
Ambassador College
Postbus 496
Arnhem, Nederland

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk. Gelieve oud adresstrookje in te sluiten.

Persoonlijk van

Overvloedig leven

WAAROM hebben sommige kerkse mensen het gevoel dat een godsdienstig leven moet bestaan uit het opgeven van alle pretjes en plezier en dat zij om God te behagen, een somber, droefgeestig leven moeten leiden.

En wat dat aangaat, waarom denken zoveel buitenkerkelijke mensen dat om een christen te worden, een leven van boetedoening vereist wordt?

Ik werd grootgebracht in een der protestantse gezindten. Ik wist als kind nooit veel van de dogma's van die kerk af, maar wist wel dat zonde beschouwd werd als iets dat *hun* vele verboden overtrad: je mocht niet roken, je mocht niet dansen, je mocht niet kaartspelen, je mocht niet naar de schouwburg, je mocht geen druppel wijn aanraken, je mocht dit niet, je mocht dat niet!

Een wereldberoemd filosoof, redacteur en spreker die ik gekend heb, zei eens dat hij geen behoefte voelde een „christelijk” leven van verdrongen-zijn te leiden. Hij zei: „Ik wil graag opgewekt, vrolijk en vriendelijk zijn, en de mensen met een glimlach tegemoet gaan”. Hij was een hoogst

ontwikkeld man, maar een analfabeet op bijbels gebied!

Waar halen de mensen toch al die verknipte ideeën over de godsdienst van Jezus Christus vandaan? Heel beslist niet uit de Bijbel. Vreemd genoeg wist geen van de mensen in de categorieën die ik daarnet beschreef, h^óe ze moesten leven!

Zij wisten niets van de Jezus van de Bijbel die zei dat Hij gekomen was opdat de mensen leven zouden hebben, en wel in overvloed.

Op de een of andere manier hebben heel wat mensen een heleboel verwrongen en verkeerde ideeën over Christus opgedaan, d.w.z. over de Christus van uw Bijbel. Naar mijn mening weet haast niemand wat de Bijbel over Hem te vertellen heeft.

Het lijkt wel alsof de meeste mensen denken dat zonde iets goeds voor ons is, maar dat een strenge en toornige God het ons ontzegt.

Hoe komt het dat de mensen niet weten dat onze Schepper ons nooit iets verboden heeft dat goed voor ons is; nooit „dat mag niet” gezegd heeft van iets, tenzij het schadelijk voor ons zou zijn. God verbiedt ons alleen die dingen die ons verdriet, frustratie,

pijn, leed en een somber, vreugdeloos leven zouden bezorgen.

Sommige mensen verdragen een plechtstatige, stijve en formele kerkdienst. En anderen, meer emotioneel ingesteld, zullen naar een kerkdienst gaan, waarin de gemeente hogelijk emotioneel reageert. Maar gedurende de rest van de week schijnt godsdienst geen bepaald grote rol in hun leven te spelen.

Anderen zijn van mening dat als zij, zoals zij het noemen „behouden” willen worden, zij een vreugdeloos leven moeten leiden, waarin alles opgegeven moet worden, waarvan zij zouden kunnen genieten. Ogenscheinlijk geloven zij dat hun zwartgallig, ongelukkig leven God zal behagen. Maar zij kennen God niet en dat soort geloof is eerder een *bijgeloof!*

Laten we dit toch goed begrijpen. De ware Jezus Christus heeft gezegd dat Hij ons vreugde en blijdschap kwam brengen. Hij zei dat Hij gekomen was opdat de mensen het leven zouden bezitten, en wel in overvloed. Hij kwam opdat wij een rijk, overvloedig leven zouden kunnen

(Zie verder pagina 47)

1973

Een kritiek jaar voor het nieuwe Europa

De EEG telt op het ogenblik negen lid-staten. Er zijn nu belangrijke stappen ondernomen om het grootste handelsverbond ter wereld uiteindelijk tot een politieke eenheid om te smeden.

door Gene H. Hogberg

OP 1 JANUARI van dit jaar heeft de EEG een grote stap voorwaarts gedaan. De vijftien jaar oude hande!sgroep van zes naties vergrootte zich tot negen landen door de toetreding van Engeland, Ierland en Denemarken.

Natuurlijk is de nieuwe unie nog verre van compleet. Maar er is een nieuwe mijlpaal bereikt op de moeilijke weg naar eenwording van de vrije naties van Europa. De historicus Arnold Toynbee beschreef het in kleurrijke historische termen: „West-Europa is eindelijk op een Napoleonische schaal verenigd — ditmaal niet door verovering, maar uit vrije wil”.

VLAGGEN van de negen EEG-landen voor het gebouw in Parijs waar de topconferentie van verleden herfst gehouden werd. Foto: Hennig — Plain Truth

Een spaak in het wiel

De nieuwe Europese Gemeenschap kwam niet zonder een ernstig trauma tot stand. Eind september besloot Noorwegen niet mee te doen. Bij de gehouden volksstemming wisten de tegenstanders van aansluiting tot de EEG genoeg „nee”-stemmen te verzamelen om het eerder door de regering in Oslo genomen besluit teniet te doen.

De Noorse beslissing maakte diepe indruk op de leiders van de resterende negen en op het directoraat van de Europese Commissie in Brussel. Op eens drong het tot alle betrokkenen door dat het vuurtje van het ideaal van een „Verenigd Europa” op een haar na was uitgegaan. In het bijzonder de jongeren, niet alleen in Noorwegen maar ook in andere West-europese landen, bleken niet langer door de conceptie te worden bekoord.

Integendeel, zonder dat hun ouders zich dat realiseerden, waren zij de EEG — voorloper van het gehoopte Verenigde Europa — gaan beschouwen als niets anders dan een reusachtig commercieel monster dat met zijn „groeï-om-de groei”-filosofie slechts de oogmerken van „big business” diende. In hun ogen was de Gemeenschap uit ecologisch oogpunt een onverantwoordelijke onderneming, die geen belangstelling had voor de ontwikkeling van de Derde Wereld en geen verantwoording schuldig was aan enig werkelijk democratisch toezicht.

Een Engelse journalist die de betekenis van het Noorse „nee” ontleedde, schreef dat hiermede werd aangetoond dat de „Gemeenschap er in de 14 jaren van haar bestaan niet in geslaagd was zich van de sympathie van de gewone man te verzekeren”.

Het plan de campagne van de EEG

Op de in oktober 1972 in Parijs gehouden EEG-top bereikten de regeringshoofden van de negen naties overeenstemming over een verstrekkend programma. Het ging vergezeld van vaste tijdschema's, bedoeld om de door hen gestelde richtlijnen voor de ontwikkeling van de gemeenschap in een concreet beleid om te zetten. Hier volgen in chronologische volgorde de belangrijke streefdata:

1 APRIL 1973: Oprichting van een Europees monetair samenwerkingsfonds, de eerste stap op de weg naar een uiteindelijke enkele valuta voor de Gemeenschap.

30 JUNI: Een rapport van de ministers van Buitenlandse Zaken van de EEG inzake methoden om de coördinatie van de buitenlandse politiek te verbeteren.

1 JULI: Accoord over een gemeenschappelijk EEG-standpunt inzake de internationale handelsoverhandelingen die naar men verwacht later in het jaar op gang zullen komen.

31 JULI: De opstelling van een program van actie, vergezeld van een nauwkeurig tijdschema voor een de gehele Gemeenschap omvattende milieupolitiek.

30 SEPTEMBER: Voorstellen voor het versterken van het apparaat voor kortlopende financiële steunverlening.

EIND 1973: Voorstellen voor de

geleidelijke bundeling van de monetaire reserves van de EEG-landen.

EIND 1973: Schepping van een regionaal ontwikkelingsfonds, gericht op de „correctie van regionale onevenwichtigheden”.

EIND 1973: Een program van actie, vergezeld van nauwkeurige tijdschema's, voor een gemeenschappelijke politiek op het terrein van wetenschap en technologie. Dit zou gepaard dienen te gaan met een omschrijving van een gemeenschappelijke industriële politiek, gericht op de totstandbrenging van een enkele industriële basis voor de Gemeenschap.

EIND 1973: Een program om zowel arbeid als management te betrekken bij de economische en sociale besluiten van de Gemeenschap.

1 JANUARI 1974: Overgang tot de tweede fase van economische en monetaire eenheid zou moeten plaatsvinden, volgend op daartoe genomen besluiten in de loop van '73.

EIND 1975: Het doen van voorstellen over de manier waarop de Europese Gemeenschap moet worden omgezet in de beoogde Europese Unie. Dit rapport zal de basis vormen voor een in 1975 of 1976 te houden topconferentie.

1980: Instelling van een „Europese Unie”, met een volledige economische en monetaire integratie.

Stap voor stap voorwaarts

De teleurstelling over het Noorse „nee” beheerste nog de gedachten van de regeringsleiders van de Negen toen deze op 19 en 20 oktober j.l. in Parijs bijeenkwamen voor hun historische topconferentie.

Aanvankelijk had men weinig verwachtingen van de tweedaagse besprekingen die de grondslag moesten leggen voor de ontwikkeling van de vergrootte Gemeenschap in de jaren

'70. Reeds eerder was de conferentie bijna getorpedeerd door gastheer Pompidou, die teleurgesteld was over de weigering van zijn EEG-partners om accoord te gaan met een van zijn favoriete projecten — de oprichting van een „politiek secretariaat” van de Gemeenschap in Parijs.

Zodoende had de topconferentie toen zij werd geopend al twee klappen te incasseren gehad — de schok van Noorwegen en de reactie van Pompi-

dou. Een tijdlang zag het ernaar uit dat de top geen ander doel zou blijken te hebben dan gastheer te spelen op een „champagne-en-kaviaar-receptie” voor de drie nieuwe kandidaatleden.

Maar juist het feit dat de negen regeringshoofden, evenals hun gevolg van ministers van buitenlandse zaken en van financiën vastbesloten waren en zo opvallend in de publiciteit gebrachte bijeenkomst voort te zetten, scheen bij voorbaat een zekere mate van succes te verzekeren. Parijs met lege handen te verlaten in een ruzieachtige sfeer van onenigheid zou hun gemeenschappelijke doel verscheidene jaren achteruit gezet hebben.

Ambitieuus tijdschema opgesteld

Blijkt men thans terug, dan bestaat er geen twijfel aan dat de Parijse Top van 1972 de in 1969 in Den Haag gehouden topconferentie van zes naties naar de kroon steekt. Op laatstgenoemde conferentie werd tenslotte de deur geopend voor het Britse lidmaatschap.

Ditmaal verbonden de Negen zich om uiterlijk in 1980 een Europese Unie verwezenlijkt te hebben. En om dit doel te bereiken stelden zij voor de rest van het decennium een aantal ambitieuze tijdslijnen op (zie kader).

„Zelfs wanneer een aantal van de streefdata niet mocht worden gehaald”, aldus de New York Times in een enthousiast hoofdartikel, „zullen de myriaden projecten die door de recente conferentie werden gelanceerd, het voor elk bepaald lid buitengewoon moeilijk maken de klok van de Europese integratie stop te zetten.”

Zoals de voormalige president van de EEG-commissie Walter Hallstein eens opmerkte, is „integratie te vergelijken met een fiets. Je blijft je voortbewegen, of je valt eraf”. En de Markt beweegt zich steeds voorwaarts — hoewel bij lange na niet zo snel als haar vurigste voorstanders zouden wensen.

Tegen de dag waarop de conferentie werd verdaagd, was er in de geest van het compromis voor iedereen iets uit de bus gekomen. Frankrijk kreeg de gezochte toezegging dat in april 1973

een fonds voor monetaire samenwerking tussen de landen van de Gemeenschap ingesteld zou worden, met het doel de wisselkoersen van de diverse valuta binnen nauwe grenzen te houden. Dit zou de EEG als geheel een sterkere positie ten opzichte van de dollar moeten verschaffen.

Als tegenprestatie verzekerden Engeland en Italië, beide opgescheept met haarden van blijvende werkloosheid, zich van de toezegging dat een EEG-fonds voor de ontwikkeling van economisch noodlijdende gebieden in de lid-staten ingesteld zou worden.

In antwoord op de beschuldiging dat de Gemeenschap niet „humanitair” genoeg was, werd overeengekomen een nieuwe serie programma's voor hulp aan ontwikkelingslanden op te stellen. In dezelfde poging de sympathie van de jonge kiezers van West-Europa te herwinnen, werd een mechanisme in werking gesteld om een gemeenschappelijke politiek met betrekking tot energiebeleid, milieubeheer en sociale vooruitgang te ontwerpen.

„En nu het slechte nieuws”

Toch werd, verborgen onder het vernisje van besluiten — of van wat een waarnemer pessimistisch bestempelde als „besluiten om besluiten te nemen” — een hele reeks programma's geruisloos onder de tafel gewerkt of opgeborgen voor toekomstige discussie.

Het werd volkomen duidelijk dat de leden van de EEG op diverse essentiële punten nog steeds elkaars tegenpolen zijn.

De grootste nederlaag werd door Frankrijk toegebracht, dat erin slaagde een vastberaden Nederlands initiatief voor rechtstreekse verkiezingen van de leden van het Europese Parlement in Straatsburg op een zijspoor te rangeren. Deze verkiezingen door kiesgerechtigden van de deelnemende landen worden uitdrukkelijk voorgeschreven in het Verdrag van Rome. Op het ogenblik worden de leden van dit parlement benoemd door de parlementen van de lid-staten. Het Europese Parlement heeft geen politieke macht, maar is uitsluitend adviserend.

In een poging tot verzoening ver-

Foto: Sven Simon

STAATSHOOFDEN die de EEG-top te Parijs in oktober 1972 bijgewoond hebben. Te beginnen bij de derde van links ziet u: Giulio Andreotti, Italië; Pierre Werner, Luxemburg; Jack Lynch, Ierse Republiek; Barend Biesheuvel, Nederland; Georges Pompidou, Frankrijk; Willy Brandt, West-Duitsland; Anker Joergensen, Denemarken; Gaston Eyskens, België; en uiterst rechts: Edward Heath, Verenigd Koninkrijk.

klaarden de Fransen zich ermee accoord dat het punt van het Parlement in de „naaste toekomst” opnieuw ter tafel kan worden gebracht. Maar in de toespraak waarmee hij de Top opende, maakte Pompidou de huidige Franse positie volkomen duidelijk door te zeggen dat „de politieke macht in handen van de nationale parlementen dient te blijven”.

Ook in andere zaken trad de verdeeldheid van de Negen aan de dag. Zo konden zij het b.v. niet eens worden over de aard van Europa's betrekkingen tot de Verenigde Staten. Een door diverse der kleinere landen gesteund Westduits denkbeeld om de transatlantische betrekkingen te „institutionaliseren” liet men varen; het slotcommuniqué sprak uitsluitend van een „constructieve gedachtenwisseling”.

Het idee van een „gemeenschappelijk standpunt” met betrekking tot de komende GATT (General Agreement on Tariffs and Trade)-conferentie werd eveneens uit het slotcommuniqué geschrapt — in weerwil van de kritiek dat „Europa als met één stem dient te spreken”.

In het verloop van de vele uren durende moeizame onderhandelingen werden nog diverse andere kleine projecten geschrapt. Ook zij leverden het bewijs dat de geest van nationa-

lisme nog steeds de boventoon in de gemeenschap voert.

Zo werd bijvoorbeeld een Belgisch idee om het reizen door jongeren aan te moedigen door universele erkenning van diploma's, terzijde gelegd.

Een zelfs nog verdergaand Italiaans voorstel werd de kop ingedrukt — al staat daar tegenover dat niemand verwacht had dat het veel kans maakte. De Italianen, die honderduizenden van hun landgenoten in West-Duitsland en andere landen hebben werken, stelden voor dat gastarbeiders in elk ander land of in elke andere gemeenschap waar zij werken, burgerrecht en stemrecht zouden krijgen.

Maar zoals een politieke insider opmerkte: „Er moet nog heel wat gebeuren eer een Italiaan burgemeester van Kützenbühel of welke plaats dan ook wordt”.

Aldus traden zowel ten aanzien van grote als van kleine onderwerpen de uiteenlopende opinies van de Negen duidelijk aan het licht. Het nationalisme regeert nog oppermachtig. Slechts met tegenzin hebben de onafhankelijke lid-staten kleine stukjes van hun angstvallig bewaakte soevereiniteit in handen van de Commissie in Brussel laten overgaan.

Of zoals de bekende buitenlandse commentator van de *New York*

Times, C.L. Sulzberger het uitdrukte: „... Het langzaam uitbottende Europa wordt niet door een supranationale geest beheerst... Er bestaat nog niets dat zelfs ook maar lijkt op een superregering, iets dat de negen leden aan haar beslissingen zou kunnen binden. Het vertrouwde nationalisme vormt nog steeds de sterke onderstroom onder de oppervlakkige schijn van internationalisme”.

Uitstel van controversiële punten

Hoewel de diverse nationale leiders in hun slotcommuniqué verklaarden dat hun besluit om voor 1980 de „Europese Unie” te verwezenlijken onherroepelijk vaststond, deden zij geen poging nader te definiëren hoe dat Europa van de jaren '80 er dan wel uit zou moeten zien. Een rapport, dat tijdig gereed moet zijn voor de eerstvolgende topconferentie in 1975 of 1976, zal meer licht moeten werpen op Europa's toekomstige structuur.

Met andere woorden: „Wend u voor nadere bijzonderheden tot de Top van '75!”

Intussen beginnen vele ter zake deskundige Europeanen te twifelen aan de grondslagen van het groeiproces van de EEG, die inhouden dat uit de geleidelijke versmelting van negen economieën op de een of andere manier bijna als bij toverslag een uiteindelijke politieke eenheid (zonder een al te krachtige centrale politieke leiding) kan groeien. Zij zijn van mening dat er noch in 1980, noch op enige andere datum een uiteindelijke eenheid tot stand kan komen, wanneer men niet vierkant de noodzaak erkent om een centraal gezag te scheppen met genoeg bevoegdheden om het hele apparaat te regeren. Zij vinden dat de leiders van de negen lid-staten zich niet langer kunnen veroorloven deze harde noot ongekraakt te laten en deze maar steeds af te schuiven naar weer andere commissies die dan weer verslag moeten uitbrengen.

Voor het begin van de Parijse Top sprak ik met dr. Max Ikle, de voormalige president van de Zwitserse Nationale Bank. Ik vroeg hem: „Wat weerhoudt de EEG ervan een volledige economische en politieke eenheid te vormen?”

„Er is tijd voor nodig”, antwoordde dr. Ikle. „Je kunt niet zomaar volkomen los van elkaar staande economieën integreren en harmoniseren als je niet eerst een integratie in het politieke vlak tot stand brengt.”

„Moet er dan eerst een politieke unie tot stand komen?”, vroeg ik.

„Ik zou het aldus willen uitdrukken: men kan de economieën zelfs nog verder integreren dan thans het geval is. Maar dan stuiten wij op de zaak van de monetaire eenheid in Europa. Naar mijn mening zullen wij geen werkelijke monetaire eenheid kunnen verwezenlijken zonder een gemeenschappelijke regering. Men kan geen geldcirculatie regelen met negen centrale banken en negen regeringen. U kunt dat alleen met één centrale bank en één regering. Ten einde een monetaire eenheid te smeden moet je eerst een politieke unie tot stand brengen. Een geldeenheid kan je onmogelijk beheersen met verschillende regeringen en uiteenlopende economieën, uiteenlopende inflatiecijfers, uiteenlopende financieel-politieke systemen enzovoort.

Het is doodgewoon een illusie dat je monetaire eenheid zou kunnen hebben zonder politieke eenheid. Dat is eenvoudig onmogelijk.”

Wat er zou moeten gebeuren

Dr. Ikle, wiens neutrale land geen lid is van de EEG, is niet de enige die van mening is dat het economische karretje onmogelijk het politieke paard kan trekken.

Karl Klasen, president van de Westduitse Bundesbank heeft als zijn mening uitgesproken dat zoals de zaken er nu voorstaan, het niet tien jaar, maar tot het einde van de eeuw zal duren eer een volledige monetaire eenheid is bereikt — laat staan een politieke. Naar zijn mening zijn de EEG-landen nog niet voldoende bereid de zeggenschap over hun monetair systeem over te dragen aan een centraal lichaam.

In weerwil van mondelinge uitspraken over de hoogverheven doelen van een ongedefinieerde eenheid, is de nationale politieke machinerie van Europa niet in staat geleidelijk een supranationale regering te creëren, met grotere bevoegdheden dan zij zelf bezit.

Er is een crisis nodig

Het ziet er meer dan ooit naar uit dat de uiteindelijke eenheid van West-Europa slechts zou kunnen worden verwezenlijkt door gevaren van buitenaf, als deze een bedreiging gaan vormen voor de huidige welvaart. Of zoals Jean Monnet eens heeft opgemerkt: „*De noodzaak is de werkelijke smid van de eenheid*”.

De noodzaak om eens voor altijd een nieuwe oorlog tussen Frankrijk en Duitsland onmogelijk te maken en de westerse vrijheid tegen Sovjet-Rusland te beschermen, gaf na de Tweede Wereldoorlog de stoot tot de Westeuropese samenwerking en integratie.

Maar de jaren '60 waren getuige van een verzwakking van de eenheidsdrift; onder de comfortabele bescherming van de atoomparaplu van de Verenigde Staten ging de EEG rustig door met geld verdienen. Tegenwoordig is de Gemeenschap verreweg de grootste afzonderlijke handelseenheid ter wereld.

Wat moet er gebeuren om de Gemeenschap op de weg naar totale eenheid over het dode punt te helpen? Het Engelse weekblad *The Economist* geeft in zijn nummer van 22 januari 1972 de volgende oplossing:

„*Alleen iets werkelijk schokkends* zou mogelijkerwijze snel het Verenigde Europa in 't leven kunnen roepen dat in het laatst van de jaren '40 en het begin van de jaren '50 zo'n realiseerbare droom scheen. De naties van Europa zijn er te veel op gesteld zichzelf te blijven en voelen weinig aandrang iets anders te worden...”

Houd deze ontwikkelingen in 't oog

Er zijn op het ogenblik in onze snel veranderende wereld diverse ontwikkelingen gaande die de naties van West-Europa zouden kunnen dwingen hun bekrompen nationalisme te vergeten en zich verenigd te wijden aan een gemeenschappelijke zaak.

In de eerste plaats is er de internationale monetaire situatie en in het bijzonder de economische banden tussen de VS en Europa.

Op het ogenblik heerst er rust aan het internationale monetaire front. Nu is het West-Europa dat de inflatie bestrijdt, terwijl de Verenigde Staten

erin geslaagd zijn de inflatie tot minder dan de helft van het Europese cijfer terug te dringen.

Maar het is zo goed als onvermijdelijk dat er in de toekomst onenigheden over de dollar zullen ontstaan. In weerwil van straffere binnenlandse maatregelen kampen de Verenigde Staten nog met een reusachtig tekort op hun betalingsbalans. Erger nog is dat hierbij een zuiver handelstekort is gekomen — er wordt in de Verenigde Staten meer ingevoerd dan er uitgevoerd wordt.

Als gevolg daarvan blijven overtollige, ongewenst dollars zich buiten de VS ophopen. En wat nog het ergste is, de Verenigde Staten zullen misschien nooit meer een gunstige handelspositie weten in te nemen als gevolg van de verwachte grote vraag naar olie en aardgas die uit het buitenland moeten komen.

Zal West-Europa, als een eenheid, op de een of andere dag toedeuren moeten geven voor de dollar? Dit zou de totstandkoming van haar eenheid op monetair gebied en een eigen, gemeenschappelijk betaalmiddel bespoedigen en daarmee de totstandkoming van de politieke machinerie om deze te besturen.

Mogelijkheid nummer twee: Ook hierbij zijn de VS betrokken. Alles wijst erop dat president Nixon binnen een jaar of twee toe zal geven aan de binnenlandse druk en een belangrijke — niet slechts symbolische — inperking van de Amerikaanse strijdkrachten in Europa zal aankondigen.

Dit zou de samenwerking van de landen der gemeenschap op politiek en militair terrein kunnen verhaasten — dus niet slechts op economisch en monetair gebied. Alastair Buchan, hoogleraar in Internationale Betrekkingen aan de Universiteit van Oxford, gaat zo ver te voorspellen dat de militaire verhouding tussen de VS en Europa „het kernpunt van de eerstvolgende Europese Top zal vormen”.

Midden-Oosten

Mogelijkheid nummer drie: Gebeurtenissen in — of voortvloeiende uit — het altijd onberekenbare Midden-Oosten zouden eveneens aanleiding voor een sterkere coördinatie van

de Westeuropese activiteiten kunnen zijn.

Hier krijgt de olie van het Midden-Oosten en de Middellandse-Zee landen, zonder welke de Westeuropese industrie niet zou kunnen voortbestaan, een buitengewoon belangrijke betekenis.

De industriëlen van de EEG maken zich reeds zeer ongerust over de druk van de olie-producerende Arabische landen om een overwegend belang te verwerven in de zich in westerse handen bevindende olieraffinerijen in hun landen.

Het slotcommuniqué van de Parijse conferentie bevatte een belangwekkende paragraaf: „De staats- en regeringshoofden achten het nodig de instellingen van de Gemeenschap uit te nodigen, zo snel mogelijk een energiepolitiek uit te stippelen die een blijvende voorziening tegen bevredi-

„Alleen iets werkelijk schokkends zou mogelijkwijze snel het Verenigde Europa in 't leven kunnen roepen dat in het laatst van de jaren '40 en het begin van de jaren '50 zo'n realiseerbare droom leek. De naties van Europa zijn er teveel op gesteld zichzelf te blijven, en voelen weinig aandrang iets anders te zijn.”

The Economist,
22 januari 1972

gende economische voorwaarden garandeert”.

Mogelijkheid nummer vier, die van een der bovengenoemde factoren (en van andere factoren) afhankelijk is, is de invloed van de godsdienst. Het is sommige waarnemers niet ontgaan dat de Europese Gemeenschap zich in een grotendeels continentale, rooms-katholieke eenheid aan het ontwikkelen is.

Een verdere bijdrage tot deze verhouding op godsdienstig gebied zou de eventuele toetreding van Spanje zijn. Pompidou is als pleitbezorger van het Spaanse belang opgetreden, maar stiet op een botte afwijzing door de Benelux-landen. Een Spaans lidmaatschap ter completering van de Tien zal kennelijk dienen te wachten

op het heengaan van Franco en op een althans gedeeltelijke democratisering van het bewind in Madrid.

Religie zou de vaan kunnen zijn waar een Europa, bedreigd door gebeurtenissen van buitenaf, zich omheen kon scharen.

Lang geleden voorspeld

Is het alleen maar toeval dat het meest veronachtzaamde van alle richtsnoeren voor het menselijk handelen, de Bijbel, voorspeld heeft dat het uiteindelijk in onze tijd tot een herrijzenis zou komen van het Romeinse Rijk, samengesteld uit tien koninkrijken of regeringen?

Onder zware druk — aldus de voorspelling — zullen deze „tien” tenslotte hun individuele soevereine macht afstaan aan een centrale autoriteit, die merkwaardigerwijs als „het Beest” wordt aangeduid (Openbaring 17:12 en 13).

Een oudtestamentische profetie met betrekking tot het zelfde systeem beschrijft het als bestaande uit „ten dele ijzer, en ten dele leem; dat koninkrijk zal ten dele hard zijn, en ten dele broos... maar zij zullen de een aan de ander niet hechten, gelijk als zich ijzer met leem niet vermengt” (Daniël 2:42-43). Met andere woorden: Daniël beschrijft een multinationalaal mengsel van zowel sterke als zwakke staten, elk met eigen gezichtspunten en van nature niet in staat hun inspanningen grondig te coördineren.

Welke specifieke gebeurtenissen zullen de uiteindelijke, uit bittere noodzaak geboren samensmelting van West-Europa tot stand brengen? Blijf het wereldgebeuren volgen en houd de vier hierboven geschetste mogelijkheden in gedachten. En schrijf ons om een gratis exemplaar van onze brochure *De sleutel tot het boek Openbaring*.

De voormalige Amerikaanse ambassadeur bij de Gemeenschap, Robert Schaetzel, merkte onlangs op dat hij „een inertiële kracht bespeurt, die Europa onweerstaanbaar voortdrijft”. Maar hoe snel Europa opschiet — en in welke richting — dat zullen wij moeten afwachten. □

IS SEKS *zonde?*

Heeft God een vergissing gemaakt toen Hij ons als man en vrouw schiep? Is God preuts? Welke bedoeling heeft God met seks?

UW KINDEREN worden onophoudelijk van alle kanten gebombardeerd met seks op een subtiële wijze waarvan zij — of u — zich niet bewust kunnen zijn. Voortdurend krijgen zij in de een of andere vorm seks opgedrongen door ongeschikte en slecht ingelichte media — op de televisie, in de bioscoop, in advertenties, in tijdschriften en boeken die ze lezen, en via hun leeftijdgenoten.

Het is onmogelijk de schadelijke gevolgen hiervan te schatten. Dit nieuwe boekje helpt ouders dit moderne gevaar het hoofd te bieden. Het wijst op de valstrikken en gevaren die zo subtiel schuilgaan achter de veranderende moderne mentaliteit, achter toegevendheid en achter de invloeden die zich aan alle kanten doen gelden. En wat nog belangrijker is, het geeft u de oplossingen voor de schijnbaar onoplosbare vraagstukken van een sekszieke maatschappij.

IS DIT ALWEER EEN BOEKJE OVER SEKS ALS ALLE ANDERE? Nee. Dit boekje stelt en beantwoordt vragen die andere boeken over dit onderwerp niet durven aanpakken.

DIT BOEKJE IS VOOR ALLE LEEFTIJDEN. Het is speciaal bestemd om door de gezinsleden samen gelezen te worden. Elke lezer zal er onderwerpen in aantreffen die rechtstreeks op zijn of haar eigen vragen en problemen van toepassing zijn. Dit boekje

is voor het *hele gezin*. Vraag vandaag nog een exemplaar aan en ontvang het antwoord op deze zo lang genegeerde vragen over het zelden begrepen gebied van seks! De volgende onderwerpen worden in het boekje behandeld:

Inhoud:

- **GOD SCHIEP SEKS** — Een verhandeling over de vele onomwonden *bijbelteksten* met betrekking tot seks en huwelijk vanaf het begin (Genesis) van de Bijbel. U zult dit uitermate verrassend vinden!
- **SEKS IN DE GESCHIEDENIS** — De „nieuwe“ moraal is in feite de oudste moraal van de mens die er bestaat! Egypte, Griekenland, Rome, Europa in de middeleeuwen en zelfs het Victoriaanse tijdperk hebben precies dezelfde seksuele normen en afwijkingen gekend die in onze tijd bekend zijn — en dat zijn er wat! De ommezwaai van de moraal in de 20e eeuw van preutsheid tot zinnelijkheid als gevolg van twee wereldoorlogen wordt in detail bekeken.

● **SEKSUELE WETTEN VAN TOEN EN NU** — Omschrijft Gods wet precies welke soort seks zonde is en welke goed is voor ons mensen? Zijn de menselijke wetten te bekrompen of te toegevend? Hoe komt het dat seksmisdrijven schering en inslag zijn?

● **ZIEKE SEKS OF HEDENDAAGSE SODOM** — „Gelijk Sodom en Gomorrah. . .“ Is dit van toepassing op onze westerse wereld van vandaag? Moeten we homoseksualiteit tegenwoordig accepteren en anders opvatten dan in de tijd van het Oude Testament? Beschouwt God sodomie nog steeds als zonde?

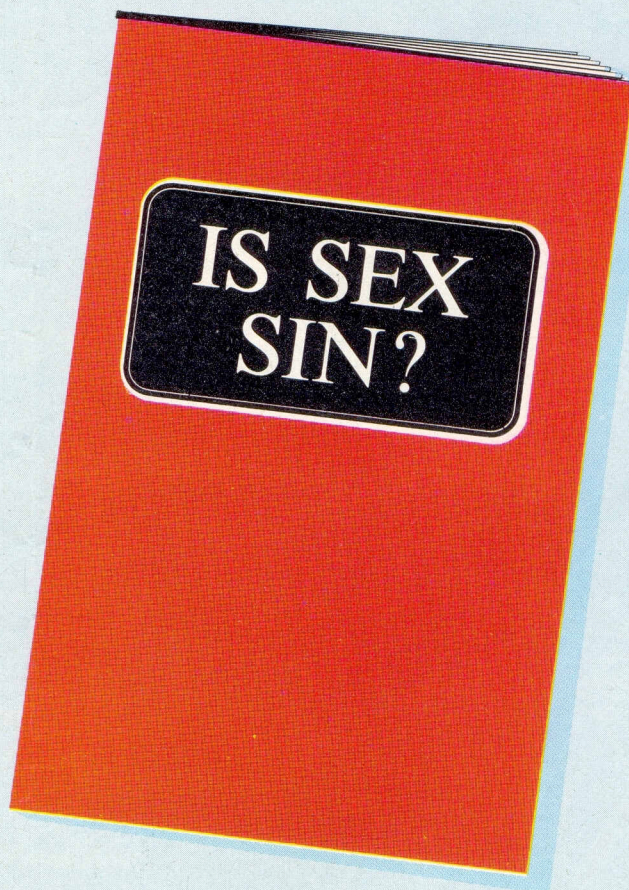
● **WAAROM WAS JEZUS NIET GETROUWD?** — Is het celibaat het „zuiverste bestaan“ van een christelijke man of vrouw? Waarom was Paulus niet getrouwd? Was de nieuwtestamentische Kerk preuts? Hoe deed het seksschuldgevoel zijn intrede in het „christendom“? De geschiedenis onthult precies het tegenovergestelde van wat u misschien denkt.

● **DE TOEKOMST VAN HET GEZIN** — Zullen het huwelijk en het gezin weldra uit de mode zijn? Hoe staat het met communes, „homoseksuele huwelijken“ en polygamie? En wat te zeggen van voortdurend scheiden en hertrouwen? Is de bijbelse openbaring over seks veel moderner dan de meeste mensen denken?

● **WAAROM HEBBEN WE PORNOGRAFIE EN OBSCENITEIT, EN WAAROM IS HET VERKEERD?** — Vormt pornografie een aanleiding tot seksmisdrijven of is het een gevolg van seksuele vrijheid? Of is het geen van tweeën of is het beide? In al het geschreeuw over oorzaken en gevolgen wordt de voornaamste reden waarom pornografie verkeerd is, over het hoofd gezien.

● **SEKS EN UW KINDEREN** — Wat u kunt doen om er zeker van te zijn dat uw kind zuivere voorlichting over seks ontvangt en het beschermd wordt tegen verkeerde voorlichting. En wat heel belangrijk is: het goede voorbeeld dat ú moet geven. Hoe ouders die zich vergrijpen of nalatig zijn, de oorzaak kunnen zijn van kinderen die opgroeien met een seksuele afwijking. Het juiste klimaat thuis kan een garantie vormen voor een evenwichtig leven op seksueel gebied van uw kind.

● **WAT IS ZONDE EIGENLIJK?** — Dit woord wordt vaak verward met een ander woord: *genot*. Maar het eind van het liedje houdt echter geen „genot“ in. De bedoeling die God met seks heeft ligt op een veel hoger niveau dan tijdelijke „kicks“. Dit laatste hoofdstuk legt uit op welke manier u die verkeerde levenswijze kunt veranderen en hoe u van seks kunt genieten op de manier die God ermee voorhad!

**Als u de Engelse taal beheerst
stuur uw aanvraag voor een
exemplaar van
Is Sex Sin naar:**

Ambassador College
Postbus 496
Arnhem, Nederland

Wij verzoeken om geduld wanneer de toezending van dit boekje iets langer dan een maand op zich laat wachten.

DE GROTE GOK: voedsel versus oogst in 1973

Rusland heeft gegokt op zijn tarweoogst van 1972 — en verloor! Nu zijn de Verenigde Staten bezig diezelfde gok te wagen. Kunnen zij die wél winnen?

door Dennis Neill

INDIEN Rusland niet 10½ miljoen ton tarwe van de VS had gekocht, zou in de straten van Rusland nu de honger rondwaren.

Een samenloop van ongunstige weersomstandigheden heeft de Russische tarweoogst van 1972 geruïneerd. Tegelijkertijd lagen de Amerikaanse en Canadese oogsten ver boven het gemiddelde. De boeren werden er geconfronteerd met lage prijzen en een slappe markt. Terwijl dit alles plaatsvond, bracht president Nixon zijn historische bezoeken aan Peking en Moskou.

Deze vreemde samenloop van omstandigheden veroorzaakte een ongeloflijke paradox: de VS verkochten een derde van hun graanreserves aan hun vroegere aartsvijand in de koude oorlog, de Sovjetunie.

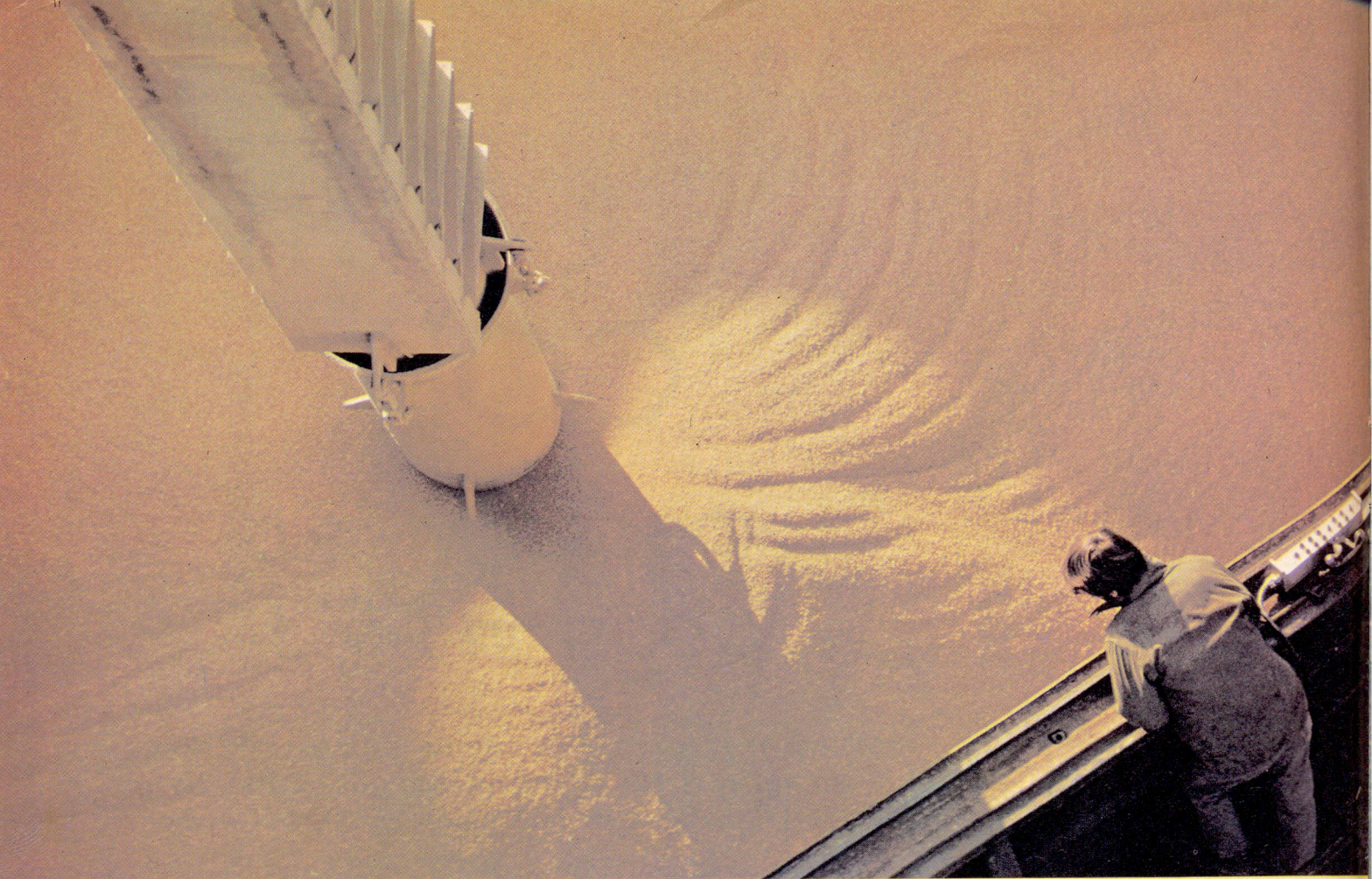
De redding van het communisme

De VS stemden toe al de benodigde tarwe aan de Sovjetunie te leveren en sloten voorts overeenkomsten om gedurende de volgende drie jaren nog meer graan te verkopen — in totaal

voor zo'n 2,5 miljard gulden. De implicaties van deze niet eerder voorgekomen gebeurtenissen zijn gewichtig, in zowel positieve als negatieve zin.

De directe voordelen voor de Sovjetunie zijn voor de hand liggend. Het Russische volk heeft deze winter brood op tafel, en als er nog een misoogst komt, zullen ze ook de volgende winter brood hebben.

De onmiddellijke voordelen voor de VS zijn eveneens duidelijk. De totale graanverkoop droeg ruim 3 miljard gulden bij aan de positieve zijde van de betalingsbalans. Dit deed het inkomen van de boeren stijgen en gaf daardoor een stimulans aan de noodlijdende plattelandseconomie. Het verschafte werk aan zo'n 25 000 tot 30 000 verladere, havenarbeiders en personeel van graansilo's. En volgens Earl Butz, de Amerikaanse minister van Landbouw, bespaarde dit de Amerikaanse belastingbetalers zo'n 640 miljoen gulden, die anders zouden zijn uitbetaald onder diverse steunprogramma's voor de landbouw. Maar

Foto's: Mike Hendrickson — Plain Truth

het maakte wel de graanprijs in Amerika zelf hoger.

Een dure les

We moeten eens nader bekijken wat er precies in Rusland is gebeurd. Want wat daar is voorgevallen kan ons duidelijk maken wat ook heel goed in de Verenigde Staten en Canada en in andere graan producerende landen zou kunnen gebeuren.

In de eerste plaats mislukte de wintertarweoogst voor 1972 (in de herfst van 1971 gezaaid) door onvoldoende sneeuwval. Gewoonlijk bedekt de sneeuw die 's winters valt de velden. Die sneeuwdeken vermindert het warmteverlies van de grond gedurende perioden van strenge koude en laat daardoor de sluimerende kiemplanten de winter overleven. De Russische winter van 1971-'72 was zowel droog als koud en werd voorafgegaan door een droge zomer. Alles bij elkaar werd zo'n 11 miljoen hectare wintertarwe zo goed als vernietigd.

Vertwijfeld zaaiden de Russen in het voorjaar hun velden opnieuw in,

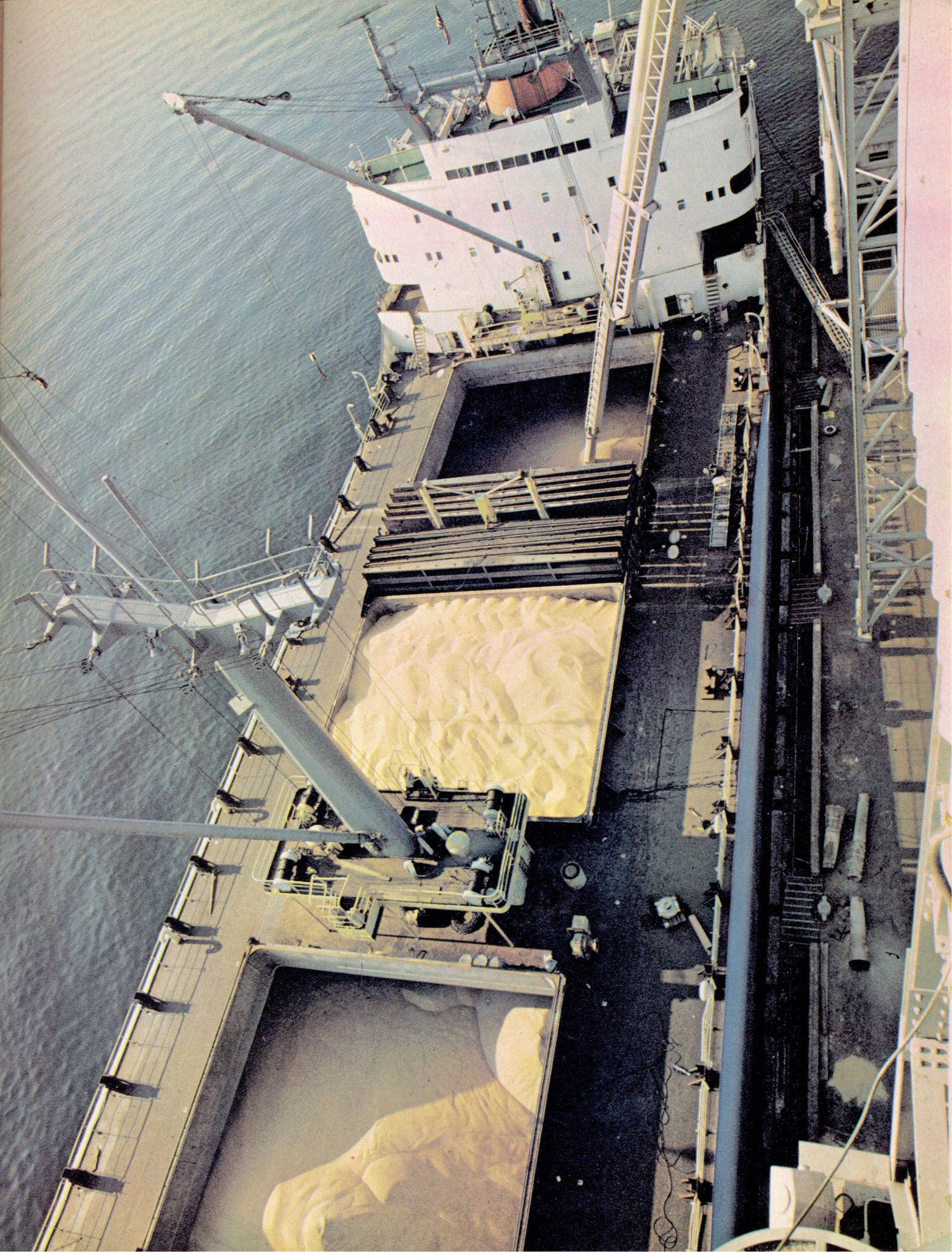
ditmaal met zomertarwe die een lagere opbrengst geeft. Maar de zomer die volgde was de heetste en droogste van de afgelopen 100 jaar. En toen de regen eindelijk kwam — en ze kwam in stromen — was het inmiddels oogsttijd geworden. De nog te velde staande oogst, in delen van de Oekraïne, gebieden langs de midden- en beneden-Wolga, en hier en daar in de noordelijke Kaukasus en in Centraal-Rusland, kon wel afgeschreven worden. Over het geheel genomen was de tarweoogst met ongeveer 25 procent verminderd.

Dit noodzaakte de Sovjetunie over te gaan tot het importeren van 10½ miljoen ton Amerikaanse tarwe en nog eens 4 miljoen ton uit Canada, Australië en Frankrijk. De totale tarwerekening kwam de Russen op ruim 3¼ miljard gulden te staan.

Maar in wezen gaat het probleem veel dieper dan slechts een paar miljard die uitgegeven werden om lege magen te vullen, maar geen voordeel opleveren voor de economie. De moeilijkheden zullen een herziening veroorzaken van de Russische staats-

TONNEN AMERIKAANS GRAAN worden door een graanelevator in het ruim van een schip gestort. Het gehele proces wordt geregeld door middel van een elektronisch schakelbord rechts van de man die het bedient (boven). De ruimen rechts zijn gevuld met graan uit verschillende gebieden van de VS; vandaar het verschil in kleur.

begroting tot een hoogte van zo'n 80 miljard gulden over de komende jaren. Een deel van die uitgaven zal het resultaat zijn van de noodzaak om ook voor de volgende jaren graan te importeren. Een ander deel wordt veroorzaakt door de stijging van de voedselprijzen. En nog een deel is benodigd voor het vervangen van de varkens, kippen en koeien die dit jaar werden geslacht wegens gebrek aan veevoer. En dan ook nog door de noodzaak het hele Russische systeem van oogsten te herzien, omdat dit geheel en al is te kort geschoten, speciaal toen het begon te regenen, wat aanzienlijk bijdroeg tot het oogstverlies in 1972. Gedurende die oogst waren tractoren, vrachtwagens, oogstmachines, goederenwagens en
(Vervolg op pagina 16)

Welk belangrijk land kan zich veroorloven zijn graanreserves^o tot op een „verstandig minimum“ te laten teruglopen? Hier ziet u de *British Monarch*, uiterst rechts, die 26 000 ton Amerikaans graan laadt bij de geautomatiseerde graanoverslaginrichting van de Cargil Corporation te Seattle.

Foto: Mike Hendrickson — Plain Truth

(Vervolg van pagina 12)

arbeiders heel vaak op de verkeerde plaatsen of helemaal niet in actie.

De Russen verloren ook vele miljoenen guldens doordat ze geen graan konden exporteren. Gewoonlijk exporteert Rusland aanzienlijke hoeveelheden tarwe naar andere landen, meestal Oosteuropese naties. Maar in 1972 was Rusland niet in staat van zijn eigen oogst graan te exporteren. Zodoende moest Rusland graan invoeren uit de Verenigde Staten en andere landen en dat vervolgens weer weg schenken of verkopen ten einde te voldoen aan nog lopende overeenkomsten met bondgenoten.

Hoog spel

In vier van de vijf jaren voorafgaand aan deze catastrofe van 1972 had Rusland zijn graanreserves laten verminderen in plaats van verstandig een surplus aan te houden. De totale opgeslagen reserves graan daalden met zo'n 22½ miljoen ton — meer dan het dubbele van wat Rusland nu uit Amerika moest importeren.

De Russen waren nog niet eerder in moeilijkheden gekomen met deze gok omdat de buitensporig grote oogsten van 1968, 1970 en 1971 het tekort hadden vereffend. Plotseling echter had het weer in 1972 de beste kaarten en Rusland verloor een groot deel van zijn oogst. En gezien alle gokkers uiteindelijk verliezers zijn, heeft ook Rusland het spel verloren.

De VS gokken ook

De Russen zijn echter niet de enigen die met de natuur dobbelen. De VS hebben dit jaar een aardige bom duiten binnengehaald door met de verkoop van ongeveer één derde van hun graanreserves te gokken op de oogst van volgend jaar. Zoals een ambtenaar van het departement van Landbouw het stelde: de VS zijn nu aangeland bij een „verstandige minimumreserve” en de Russische aankopen hebben in de VS „een potentieel graantekort” veroorzaakt. Onder normale omstandigheden zal dit geen grote problemen opleveren. De VS hebben al verscheidene jaren achtereen buitensporig grote tarweoogsten gehad. Het zou nu wel ironisch zijn indien de VS door zo diep in hun graanreserves te duiken, eenzelfde ramp onder ogen moeten zien die de Sovjetunie om hulp moest doen

vragen. Geen enkel land is immuun voor droogte en misoogsten. En in 't licht van de waarschuwingen door meteorologen en plantenziektkundigen zouden de VS — evenals elk ander land — er goed aan doen te overwegen hoe zij zelf een hevige droogte zouden kunnen doorstaan.

Dr. Irving Krick, bekend meteoroloog, heeft al gewaarschuwd dat de uitgestrekte vlakten in het zuiden van de VS waarschijnlijk nog in de jaren '70 onder een grote droogte zullen lijden. Ofschoon de officiële Amerikaanse meteorologische dienst deze voorspelling niet meteen wil onderschrijven, is de vooruitziende blik van dr. Krick in de loop der jaren op indrukwekkende wijze bevestigd.

In 1969 voorspelde hij een grote droogte in het begin van 1970 in Oklahoma, het N.W. van Texas en aangrenzende gebieden. En geheel volgens die voorspelling was er in 1970 in dit hele gebied een sterke vermindering in de neerslag. In het voorjaar van 1971 ging in deze gebieden veel van de tarweoogst verloren, toen de droogte zich westelijk tot in Californië en oostelijk helemaal tot Florida verspreidde. Dr. Krick verwacht dat die perioden van droogte zullen voortduren en zich ook naar het noorden zullen uitbreiden over de belangrijkste Amerikaanse en Canadese tarwecultuurgronden, met een piek zo tussen 1975 en 1978.

De dreiging van plantenziekten

Droogte alleen, hoe verwoestend ook, is niet het enige potentiële probleem waarmee de Amerikaanse graanbouwers worden geconfronteerd. De Nationale Academie van Wetenschappen publiceerde onlangs een ongewoon belangrijk boek, getiteld *Genetic Vulnerability of Major Crops*. Dit boek, samengesteld door een groep befaamde agronomen na de meeldauw-catastrofe in 1970, toont de kwetsbaarheid aan van de belangrijkste voedselgewassen voor plantenziekten. Het waarschuwt aldus:

„Een monocultuur van tarwe over uitgestrekte gebieden vertegenwoordigt wel de voornaamste potentiële kwetsbaarheid. In theorie kan een micro-organisme, een insect of iets anders dat één enkele plant beschadigt, even zo goed alle andere planten van die soort aantasten.”

Misschien hebben de Russen geen

recente waarschuwingen gekregen over een mogelijke mislukking van de oogst, maar de VS en andere belangrijke graan verbouwende landen zijn gedurende de laatste jaren al vele malen gewaarschuwd, door wetenschapsmensen van grote reputatie en door artikelen in *The PLAIN TRUTH*, dat droogten zich kunnen herhalen en dat plantenziekten van epidemische omvang en insectenplagen niet alleen mogelijk zijn, maar zelfs niet te vermijden — tenzij wij onze gehele levenswijze gaan veranderen. Hebzucht en zelfzucht moeten wijken voor zorg voor de grond en zorg voor de behoeften van andere mensen.

De patriarch Jozef, welbekend uit de Bijbel, ging toen hij voor droogte werd gewaarschuwd, voedselvoorraden voor zeven jaar aanleggen. En toen die droogte kwam, was het Egypte uit de oudheid erop voorbereid en was zelfs in staat andere landen te helpen. Vergelijk dit eens met de Russen, die vier jaar lang hun reserves hebben uitgeput. En toen in het vijfde jaar bij hen de droogte kwam, kwamen ze in grote moeilijkheden en moesten zij zich tot het Westen wenden om hun burgers van brood te voorzien. Nu worden de Amerikaanse graanreserves eveneens uitgeput.

Elk land moet bij de verkoop van zijn graanreserves wél rekening houden met grillige weersomstandigheden. Natuurlijk moet elk land een ander land dat in nood verkeert, helpen. Maar het verkopen van enorme graanreserves uitsluitend om winst te maken, betekent een mogelijke ramp uitlokken! Nu verkeert de VS in een situatie die erop neer komt dat de oogst van dit jaar goed moet zijn om voldoende voedsel te kunnen verschaffen tegen redelijke prijzen. Eenvoudiger gezegd: de VS gebruiken jaarlijks bijna 21 miljoen ton tarwe, maar ze hebben slechts 14 miljoen ton in reserve om een noodsituatie het hoofd te kunnen bieden. En ze gaan nog door hiervan te verkopen.

Misschien zal, spoediger dan de wereld verwacht, het aloude gezegde bewaarheid worden: „De oogst is voorbijgegaan, de zomer is ten einde, nog zijn wij niet verlost”. En zal in dat geval de wereld dan net zo vriendelijk zijn jegens de VS en Canada als deze landen waren voor de rest van de wereld? □

EEN HEEL SPECIALE WEG NAAR VREDE EN VREUGDE

*Er is een weg die leidt naar succes en geluk op
zowel individueel als nationaal niveau. Die weg is
niet mysterieus en ook niet ingewikkeld. En hij werpt
ontegenzeggelijk vruchten af!*

door Roderick C. Meredith

ALS een tiener die gewoonlijk zijn best deed zich onverschillig en ongevoelig voor te doen, werd ik op een avond door een bijzonder voorval tot tranen toe geroerd. Die belevenis zal mij altijd bijblijven.

Het gebeurde op een prachtige zomeravond. Ik liep in gedachten door de warme, donkere avond, lusterend naar het gesjirp van de krekels en kijkend naar de bijna volle maan die haar zachte schijnsel over de open plekken tussen de bomen wierp.

Harry's ouders waren er niet en daarom liep ik achterom naar de glazen schuifdeur die toegang gaf tot de serre. Plotseling werd ik in mijn gepeins gestoord — de verrukkelijke muziek die ik al een tijdje uit de verte had gehoord, kwam, merkte ik, van de piano vlak achter de openstaande schuifdeur.

Daar, het opgeheven gelaat gedeeltelijk beschenen door het maanlicht dat door het lover heen de kamer binnenkwam, zat Harry voor de piano. Hij speelde, prachtig en bijzonder passend in het vredige, lichtover-

goten décor, Beethovens *Mondscheinsonate*. Het was voor mij de meest gedenkwaardige uitvoering van dit muziekstuk die ik ooit gehoord had. Harry was namelijk volslagen blind.

De straf volgt op de zonde

Een ogenblik bleef ik staan kijken en tranen kwamen in mijn ogen bij het zien van Harry's blinde ogen die naar de maan starden aan wier schoonheid deze muziek was gewijd. Toen besepte ik opeens dat Harry — de jongen die wij op school met allerlei dingen hielpen sinds hij braille had geleerd, de jongen die met zijn heldere, onderzoekende geest hunkerde om te kunnen doen wat ik kon: lezen, zien en leren — niet voor niets blind was. In het stadje wist men te vertellen dat de oorzaak gezocht moest worden in een „fout” die een van zijn ouders gemaakt had vóór zijn conceptie.

Of we het beseffen of niet, bij de meeste van dergelijke „fouten” is er sprake van een het niet-zo-nauw-

nemen met de een of andere wet. Daar lag de oorzaak van Harry's blindheid. Hij moest boeten, omdat iemand anders meende de „vrijheid” te hebben een wet te overtreden of, wat meer voor hand ligt, het bestaan van zo'n wet te enen male ontkende.

Maar die wet bestond wel degelijk en bestaat nu nog.

En de honderden keren dat Harry teneergeslagen was, de talloze uren dat hij zat te piekeren en verdrietig was en bij mij en anderen zijn hart kwam uitstorten, de vele, vele keren dat hij zich bedronk om maar te „vergeten” — dit alles is voor hen die de dingen willen begrijpen, een duidelijk bewijs dat het hier gaat om een wet die werd overtreden en een verschrikkelijke straf die erop volgde.

Harry weet ervan. Hij kreeg zijn portie van die straf te dragen — zoals miljoenen andere mensen waar wij het straks over zullen hebben.

En de hele wereld lijdt

Niet alleen neemt het individuele lijden toe, zoals in het geval van

Harry, maar wie enigszins nadenkt in deze wereld weet dat wij leven onder de verschrikkelijke dreiging van de waterstofbom. De totale vernietiging kan elke dag, elk ogenblik komen. En dan is het met u en mij gedaan.

Zeker, we leren meer tegenwoordig en we weten meer. Maar dat betekent alleen dat ons vermogen om te doden en elkaar te vernietigen steeds groter wordt.

Een bekende Amerikaanse journalist, S.J. Harris, heeft het als volgt geformuleerd: „De kwestie is dat intellectuele kennis steeds toeneemt en zedelijke kennis niet. Dat betekent dat elke volgende generatie meer weet dan de vorige, *maar niet beter handelt*...

„Morele kennis schijnt niet van generatie tot generatie toe te nemen. Het enige dat wij van het verleden leren is dat we dezelfde fouten maken op een grotere schaal, zodat de gevolgen steeds ernstiger zijn.”

Met de komst van de waterstofbom en de geleide projectielen neemt dit afschuwelijke ontbreken van morele en geestelijke waarden in de moderne wetenschap werkelijk beangstigende afmetingen aan. Op dit punt van de geschiedenis der mensheid aangekomen kunnen wij het ons niet meer veroorloven steeds weer dezelfde fouten te maken. Dit kan uitlopen, zoals leidende figuren toegeven, op mondiale zelfmoord!

En toch, ondanks het feit dat wij al een twintigtal jaren hebben moeten leven met een steeds toenemende dreiging van cosmocide, hebben hendaags onderwijs, wetenschappelijk en filosofisch denken vrijwel nog niets gevonden dat zou kunnen leiden tot verbetering van deze gevaarlijke situatie. De toestand is werkelijk catastrofaal.

De oorzaak opsporen

Bestaat er een manier om een einde te maken aan alle oorlogen, aan de toenemende criminaliteit, geweldpleging, aan mislukte huwelijken, zwangerschappen bij tieners, blind geboren baby's als gevolg van geslachtsziekten, het toenemend gebruik van verdovende middelen en de grote

persoonlijke frustratie die bijna overal heerst?

Dat lijkt een hele opgave. En toch bestaat er voor al deze problemen een werkelijke oplossing die even afdoende als praktisch is.

Zeker, er zijn talloze internationale en nationale, officiële en niet-officiële organisaties die het goed menen en hun uiterste best doen om oplossingen voor de genoemde problemen te vinden. De mannen en vrouwen die zich daarvoor inzetten zijn stuk voor stuk heel oprecht en zij doen ook goede dingen, zij het op zeer bescheiden schaal en slechts voor korte tijd, en binnen een algemeen patroon dat nooit verandert. Want deze mensen bestrijden slechts enkele gevolgen van oorlog, misdaad, geweld, echtscheidingen, enz. Zij dringen nooit door tot de ware oorzaak van deze tragische misstanden.

Elk gevolg heeft zijn oorzaak. Willen wij werkelijk een oplossing vinden voor de genoemde problemen, dan moeten wij eerst de oorzaak ervan vinden.

Diep onder de oppervlakte waar de directe oorzaken zich bevinden, ligt één fundamentele oorzaak van de boven aangestipte kwalen en euvels van de mensheid. Men zou kunnen zeggen dat de menselijke natuur de schuld draagt, en dat is inderdaad juist. Maar laten we ons eens nauwkeuriger uitdrukken. Op welke wijze veroorzaakt de menselijke natuur oorlog, misdaad en andere problemen? Is er soms een hieraan tegenovergestelde levenswijze die ons werkelijk vrede en geluk kan garanderen?

Een „wet der vrijheid”?

Voor veel mensen, ook in godsdienstige kringen, heeft het woord „wet” een onheilspellende, deprimerende klank.

In deze maatschappij zijn wij blijkbaar geneigd een negatieve instelling te hebben tegenover alles wat wet is. Dat zou niet zo moeten zijn, want de verheven Schepper, de God van uw Bijbel, heeft ons een levenswijze geopenbaard die berust op wetten. Het is een levenswijze waarvan de meeste zich christen noemende mensen vrijwel nooit gehoord hebben.

Toch is dit de levenswijze die nog tijdens het leven van de meesten van u die dit artikel onder ogen krijgen, de grote problemen van deze wereld zal oplossen!

Men vroeg aan de Zoon van God, Jezus Christus: „Meester! welk is het grote gebod in de wet?”

Hij antwoordde: „Gij zult liefhebben de Heer, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten” (Mattheus 22:36-40).

Let wel dat alle andere wetten van God berusten op uitvloeisels van deze twee geestelijke grondbeginselen, of zij zijn er uitbreidingen van. Gods grote geestelijke wet bestaat uit tien geboden, waarvan de eerste vier ons leren hoe wij God moeten liefhebben en eren, terwijl de laatste zes ons voorhouden hoe wij onze naaste moeten liefhebben.

Meer dan ooit heeft de mens deze wetten nu nodig. De mensheid is letterlijk ziek als gevolg van haar onwetendheid, haar veronachtzaming van en haar daaruit voortvloeiende ongehoorzaamheid aan deze voorschriften van onze Schepper.

Een andere keer vroeg iemand Jezus: „Goede Meester! wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?”

En Hij antwoordde: „[Waarom] noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Eén, namelijk God. Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden. Hij zeide tot Hem: Welke? En Jezus zeide: Gij zult niet doden; gij zult geen overspel doen; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; eer uw vader en moeder; en: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Mattheus 19:16-19).

Let erop dat Jezus in Zijn antwoord enkele van de tien geboden citeert, in het bijzonder die welke de mens leren hoe hij zijn naaste moet liefhebben. Want de godsdienstleiders uit die tijd waren uitermate streng wat de eerste vier geboden betreft, maar met de laatste zes namen zij het niet zo nauw.

Telkens wanneer Jezus sprak over Gods wet — of „de geboden” — doelde Hij altijd op die grote geestelijke wet, de tien geboden die op de Sinaï waren gegeven.

De levende Christus inspireerde Jakobus te schrijven: „Want wie de gehele wet zal houden, en in één [punt] zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle. Want Die gezegd heeft: Gij zult geen overspel doen, Die heeft ook gezegd: Gij zult niet doden. Indien gij nu geen overspel zult doen, maar zult doden, zo zijt gij een overtreders der wet geworden. Spreekt alzo, en doet alzo, als die door de wet der vrijheid zult geoordeeld worden” (Jakobus 2:10-12). De tien geboden omvatten vele punten; als u er slechts één van breekt, heeft u de gehele wet gebroken.

Let er ook op dat de wet hier de *wet der vrijheid* wordt genoemd. Hoe kan een wet vrijheid brengen? Dat zullen we zien.

Zo werkt het feitelijk

Laten we, om het wat eenvoudiger te maken, eens kijken naar een paar van de laatste zes van de tien geboden. Daar staat hoe wij onze naaste moeten liefhebben.

„Hoe kunnen geboden vrijheid brengen?”, zult u zeggen. Laten wij eens zien.

Sla uw Bijbel op bij Exodus 20, vers 12: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat de Heer uw God geeft”.

Jezus Christus onderschreef dit gebod door de apostel Paulus in te geven te schrijven: „Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in de Heer, want dat is recht” (Efeze 6:1, *N. Vert.*).

„Hé!”, zullen sommige ouders misschien uitroepen, „als onze kinderen ons werkelijk zouden eren en gehoorzamen, wat zou ons gezinsleven dan veel prettiger, vrediger en gelukkiger zijn! Dan zouden we ze mee uit kunnen nemen zonder die eeuwige ruzies en frustraties; dan zou er thuis een veel prettiger atmosfeer zijn wanneer wij samen eten. De kinderen zouden dan met plezier helpen bij de vaat en allerlei huishoudelijke karweitjes doen. En, wat heel belangrijk is, zij zouden respect voor ons hebben en rekening houden met onze wensen wat betreft de vriendjes waarmee ze omgaan, de plaatsen waar zij naar toe gaan, de dingen die zij doen — zelfs de manier waarop zij zich kleden, hun haar dragen, enz. Denk eens aan hoeveel uren van zorg en teleurstelling ons dan bespaard zouden blijven, als onze kinderen ons

werkelijk zouden eren en gehoorzamen zoals geschreven staat!”

Is dit te mooi om waar te zijn, ouders?

Steek uw hoofd niet in het zand! Zeg niet „dat is onmogelijk” of „dat is uit de tijd”. In zekere mate heeft men zich in vroegere generaties, in miljoenen gezinnen over de gehele wereld aan dit gebod gehouden. Ook nu nog, al worden vele andere geestelijke voorschriften overtreden, wordt deze grondregel door miljoenen mensen in het Verre Oosten en elders in ere gehouden. Niet in alle gezinnen en natuurlijk niet feilloos.

Maar naargelang deze wet wordt gehoorzaamd, ondervinden ouders „rust”, hebben vertrouwen in hun kinderen en geluk in hun gezin, ook al leven ze in eenvoudige omstandigheden. En dit ondanks het feit dat zulke ouders hun kinderen meestal beslist niet zó hebben onderricht en geoefend in de kennis van Gods wet als zij hadden kunnen en moeten doen! Velen van hen houden eenvoudig nog vast aan dit beginsel van Gods woord, zonder te weten waar het vandaan komt.

Maar evenals de wet van de zwaartekracht werkt ook deze wet. Je kunt er niet omheen praten en doen alsof hij niet bestaat, of hem omzeilen.

Hebben de tien geboden afgedaan?

Sommige mensen hebben getracht ze weg te redeneren. Een handjevol mensen hebben de zegeningen ervaren die ze brengen kunnen, maar voor de meeste mensen blijven zij een onbegrepen raadsel.

Dit boekje geeft u een duidelijke uiteenzetting van deze onverbiddelijke en levende wet die spoedig de grondwet van de vredige, welvarende en gelukkige wereld van morgen zal worden.

Als u de Engelse taal beheerst, schrijf dan om een gratis exemplaar aan Ambassador College, Postbus 496, Arnhem, Nederland.

„Bevrijding” voor zowel ouders als kinderen

Het is duidelijk dat, als ouders overal ter wereld hun kinderen zouden leren deze beginselen te respecteren, er een „bevrijdingsbeweging voor ouders” van ongekende omvang zou zijn!

Ouders zouden zich dan meer kunnen wijden aan de opvoeding, de disciplineren van hun kinderen en aan liefhebbende zorg voor hen, en zouden meer dingen kunnen doen met het *gehele* gezin. Zij zouden zich geen zorgen meer behoeven te maken over jeugdmisdadigheid, asociale jeugd, drugverslaving, dronkenschap, seksuele omgang en zwangerschap vóór het huwelijk en tientallen andere problemen waar de jeugd mee te kampen heeft.

Maar nu de jongeren. Zou deze wet ook voor hen een bevrijding betekenen? Of zouden zij zich onderdrukt en gefrustreerd voelen? Zou hun dierbare persoonlijkheidje niet danig in de knel komen, als zij niet absoluut vrij en ongeremd hun gang konden gaan?

Het tegendeel is waar.

In de Verenigde Staten zou men bijvoorbeeld kunnen wijzen op mensen als Abraham Lincoln en Dwight Eisenhower, om slechts twee van de honderden grote nationale leiders te noemen, die ongetwijfeld nooit een dergelijke zelfdiscipline en onzelfzuchtigheid zouden hebben bezeten als zij in hun jeugd niet in het gezin hadden meegeholpen of geen verantwoordelijkheden en discipline hadden gekend.

Denk aan de belofte: „Opdat uw dagen verlengd worden in het land...” Hoeveel miljoenen jonge mensen sterven tegenwoordig vóór hun tijd, zowel in figuurlijke als in letterlijke zin, omdat zij niet geleerd hebben hun ouders te eren?

Hoevelen nemen verslavende middelen en beschadigen of verwoesten daardoor het hoogste van de aardse schepping, namelijk hun verstand? Hoevelen vieren hun lusten bot — of het nu ongeoorloofde seksuele omgang is of gokken, misdaad of legio andere dingen van dien aard, die voor

de meesten van hen onnodig lijden en een vroegtijdige dood betekenen?

In een geregeld, liefdevol gezinsleven, waar ook discipline heerst, zouden ook deze jonge mensen de ware „vrijheid” kunnen beleven waarnaar zij zo verlangen, waarover zij praten, maar die hen altijd op de een of andere manier schijnt te ontglippen. Als zij hun ouders zouden eren en gehoorzamen, zouden zij niet aan drugs verslaafd behoeven te raken, niet in een opvoedingsgesticht terecht komen, geen gebroken huwelijk en geen desillusies meer hebben.

Alleen de „wet der vrijheid” garandeert al die zegeningen waarnaar de mensheid zo reikhalzend uitziet!

Een einde aan oorlogvoering?

In Exodus 20:13 gebiedt de Schepster die ons het leven schenkt: „Gij zult niet doodslaan”. Dit is het tweede gebod dat ons erop wijst dat wij onze naaste moeten liefhebben.

Ook hier heeft Jezus Christus de geestelijke opzet van de wet geopenbaard. Hij zei: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben, en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel aan degenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen” (Mattheus 5:43-44).

Ten eerste zien wij hier in de uitbreiding van dit gebod in het Nieuwe Testament dat wij nooit een mens mogen vermoorden, nooit en te nimmer. God schenkt het leven, het is heilig.

Wanneer wij leren in God te geloven, Hem te gehoorzamen en op Hem te vertrouwen wetend dat Hij ons schild en onze beschermer is, dan zal Hij onze strijd voor ons strijden. Maar wij als mensen mogen onder geen beding menselijk leven nemen.

Begint u nu enigszins in te zien welke bevrijding het voor deze lijdende wereld zou betekenen, als ieder mens zou beginnen deze wet te gehoorzamen en u daarop zou kunnen rekenen?

De ontzettend hoge kosten van oorlogvoering in geld uitgedrukt —

elk jaar bijna een biljoen gulden voor militaire en aanverwante uitgaven — zou voor verbetering van het leven en het geluk op aarde kunnen worden besteed, als de mensen alleen maar dit ene gebod zouden gehoorzamen! En denk verder eens aan de ongelooflijke vrijheid en de zegeningen, waarvan miljoenen jonge mannen — en al de volkeren — generatie na generatie zouden kunnen genieten, als er geen oorlog meer bestond. Zij zouden hun studie en hun gezinsleven niet meer behoeven af te breken om ergens anders opgeleid te worden om te haten, te vechten en te doden. Honderdduizenden van hen zouden dan leven in plaats van te sterven, en in staat zijn een normaal gezinsleven en kinderen te hebben. Weer andere miljoenen zouden niet meer voor de rest van hun leven verminkt raken als gevolg van oorlogshandelingen.

Ook zouden deze jonge mensen, hun vrouwen en verloofden en in vele gevallen ook hun kinderen later, niet meer gebukt gaan onder de afschuwelijke schande van oorlogen, die mannen van hun vrouw scheiden en kinderen van hun vader — soms voor jaren, soms voor goed. En er zijn nog veel meer directe en indirecte gevolgen die al van het begin der tijden ellende hebben gebracht over door oorlogen verscheurde gezinnen.

Het denkende deel van de mensheid is er zich diep van bewust dat het hele oorlogssyndroom veel weg heeft van een geciviliseerde vorm van waanzin. En toch zijn alle argumenten, alle filosofieën, alle volkenbonden en alle verdragen tussen mensen met elkaar niet in staat geweest oorlogvoering uit te bannen. Alleen wanneer de mensheid de God van de Bijbel en Zijn gebod tegen oorlogvoering leert kennen en waarachtig vrezen, dan zal aan deze eindeloze tragedie tenslotte een einde komen.

Vrijheid?

Als de wereld alleen al maar „bevrijd” was van deze ene gesel, de oorlog, wat een overvloed van zegeningen zou er dan zijn!

De positieve kant

Bedenk dat Jezus ons niet alleen heeft gezegd dat wij elkaar niet

mogen doden. Hij heeft ook gezegd: „Hebt uw vijanden lief... doet wel aan degenen die u haten...” Maar al te vaak vergeten wij ook op deze kant van Gods volmaakte „wet der vrijheid” te wijzen. Wij moeten onszelf niet alleen maar voorhouden „ik mag niet doodslaan”, maar wij moeten beginnen te denken: „Hoe kan ik mijn naaste helpen te leven?” — d.w.z. een waarlijk vol, overvloedig en zinvol leven te leiden.

Neem bijvoorbeeld het geval van uw buurman wiens grasmaaimachine het niet doet. In het geval dat u die kunt repareren, waarom biedt u dan niet aan hem te helpen in plaats van lachend toe te blijven kijken hoe hij zich opwindt en steeds nijziger wordt?

Of de knorrige serveerster die maar geen haast maakt met uw bestelling, omdat zij gefrustreerd en overwerkt is. Kunt u er begrip voor opbrengen en misschien proberen haar wat op te monteren? Is het niet mogelijk dat zij een van die vrouwen is in onze op z'n kop staande samenleving die door hun echtgenoot in de steek zijn gelaten, dat zij misschien de zorg heeft voor twee of drie kinderen en dat zij 16 uur per dag moet werken en dat serveerster haar avondbaantje is dat zij erbij heeft moeten nemen om haar gezin bij elkaar te houden?

Onlangs kregen mijn vrouw en ik met zo'n geval te maken. Het begrip dat mijn vrouw toonde voor haar vermoeidheid en haar hartelijke en bemoedigende woorden leek de moedeloosheid van deze serveerster af te wentelen. Ja, zij kwam zelfs daarop volgende avonden verschillende keren naar ons toe om een praatje te maken, hoewel ons tafeltje niet in haar rayon lag.

Jezus heeft gezegd: „Het is zaliger te geven, dan te ontvangen” (Handelingen 20:35). Houdt u zich aan de positieve strekking van het zesde gebod en probeert u op uw levensweg de mensen leven, liefde en vreugde te brengen? Stelt u zich eens voor wat een vrede, welke vreugden, welke echte en hechte vriendschappen en welke vrijheid van frustratie, vrees, eenzaamheid en apathie wij dan

zouden beleven als wij dit allemaal deden!

Dit is de uiteindelijke vrijheid waarover God spreekt!

Wereldheerschappij gebaseerd op waarachtige vrijheid

Als u bereid bent de tien geboden te aanvaarden voor wat zij zijn — een prachtige uiting van de liefde en de zorg van uw Schepper — dan zullen vele van de vrijheden waarover wij het hier hebben, u deelachtig worden, juist omdat u Gods wet gehoorzaamt. Natuurlijk zult u uw leven moeten toevertrouwen aan de ware Jezus Christus van de Bijbel, die de geestelijke opzet van deze wetten zo wonderbaar naar voren heeft gebracht. Alleen als Jezus Christus door Zijn Geest in u woont, zult u in staat zijn aan de bedoeling en het doel van Gods wet te beantwoorden (Johannes 15:5).

Het zal trouwens niet zo lang meer duren, voordat er op aarde een heerschappij komt die op deze wetten is gegrondvest. „Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op de top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeden. En vele heidenen [volken] zullen henengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot de berg des Heren, en ten huize van de God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en wij in Zijn paden wandelen; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heren woord uit Jeruzalem” (Micha 4:1-2).

Ja, deze „wet der vrijheid” zal de grondslag vormen voor de heerschappij van Jezus Christus in de nabije wereld van morgen. De mensen zullen leren te dienen, te helpen en aan elkaar te geven in overeenstemming met Gods wet.

Wat een dag zal dat zijn!

De mensheid zal o.a. „de oorlog niet meer leren” (Micha 4:3, *N. Vert.*). In die dagen zal de Schepper zelfs de ongetemde natuur uit alle dieren bannen (Jesaja 11:6-9).

Eén profetie van de tijd die spoedig komt, vinden wij in Jesaja 32:1: „Ziet,

een koning zal regeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heersen naar recht”. Jezus Christus de Messias zal over alle naties in gerechtigheid en recht heersen — weldra zal er wereldvrede zijn!

In de komende wereld van morgen zullen wij ons onder onze medemens veilig en geborgen weten, en een grote genegenheid en liefde voor hen voelen, iets dat in de huidige maatschappij waarin wij nu leven een zeldzaamheid is.

De leidende natie in de wereld zal zijn „een land van dorpen... zonder muur, grendels of poorten” (Ezechiël 38:11, *N. Vert.*). Denk eens aan — geen inbraken meer, geen verkrachtingen en dus geen sloten, grendels, hekken, nachtwakers en politieagenten, geen legers! Hoe geheel anders zal de wereld dan zijn!

Dan, en dan alleen, zal de gehele wereld waarlijk bevrijd zijn — niet door schreeuwende volksmenners, maar doordat alle volken en alle mensen zullen leren dat er een levende God is, en hun leven gaan inrichten in overeenstemming met de wet der vrijheid die in Zijn Woord is geopenbaard.

Intussen heeft u nu uw kans deze levenswijze te volgen en, door Christus in u, een leider te worden in die nabije wereld. □

**DE IDEALE
WERELD VAN MORGEN**

Een blik in de toekomst...

Indien u meer wilt lezen over de wijze waarop de mensen in de nabije toekomst zullen leven en geregeerd worden, schrijf dan om een gratis exemplaar van dit boekje. Het bevat de meest hoopvolle vooruitzichten die u ooit gelezen heeft.

Succes begint rond het eerste

Hoe komt het dat sommige ouders hun kroost tot verstandige kinderen opvoeden en andere ouders daar niet in slagen? Wat is het geheim van uitzonderlijke ouders? Wij bieden u hier nieuwe inzichten, waaraan alle ouders dringend behoefte hebben.

door Clifford C. Marcussen

MODERNE ouders worden overstroomd met theorieën over kinderpsychologie. Ze zijn van alles op de hoogte, van discipline tot de naar verondersteld wordt onvermijdelijke fasen van toenemende ongehoorzaamheid. Maar al te vaak echter zijn ouders niet op de hoogte van de positieve stappen, die zij kunnen nemen om hun kinderen te helpen zich optimaal te ontwikkelen.

Waardoor komt dit gebrek aan kennis?

Verbazingwekkend genoeg komt dat omdat psychologen niet echt wisten hoe uitzonderlijke ouders te werk gaan. De meeste theorieën over kinderpsychologie blijven onbewezen — en een groot aantal ervan poogt abnormaal gedrag te verklaren, in plaats van te bepalen wat vereist is om een kind optimaal op te voeden.

„Men weet eigenlijk nog maar weinig”, beweert Burton White van de Harvard-Universiteit, „over de leeftijdsgroep, die ligt tussen enkele dagen en twee en een half jaar” — een nogal verbijsterende opmerking te midden van de literatuurexplosie over de ontwikkeling van het jonge kind.

Wat het kleuterproject van Harvard uitwees

Gelukkig is dr. White een van de weinige psychologen die met enkele

scherpomlijnde bewijzen aantoont wat uitzonderlijke ouders precies doen en laten. Gedurende meer dan zeven jaar hebben dr. White en zijn team onderzoekers hieraan gewerkt.

Dr. White en zijn staf begonnen met een nauwkeurig onderzoek van ongeveer 400 drie-, vier- en vijfjarige kinderen. Zij wilden vaststellen welke bekwaamheden sommige kinderen in staat stellen op superieure wijze het hoofd te bieden aan allerlei situaties waarvoor zij zich dag in dag uit geplaatst zien. De onderzoekers kwamen er achter dat de meeste eigenschappen die een uitzonderlijk zesjarig kind onderscheiden, rondom de leeftijd van één jaar aan de dag begonnen te treden. Op driejarige leeftijd zijn ze opvallend duidelijk, wat aantoont dat gedurende de periode van 10 tot 36 maanden kinderen veel van de kenmerken ontwikkelen die hun hele leven voor hen een zegen of een vloek zullen zijn.

Vanaf dat moment begon dr. White de verschillen te onderzoeken tussen huisgezinnen, waar één tot drie jaar oude kinderen superieure bekwaamheden ontwikkelen, en gezinnen, waar overigens normale kinderen zich slecht ontwikkelen.

De kinderen, die superieure bekwaamheden ontwikkelden, werden „A”-kinderen genoemd, de andere

„C”-kinderen. Ten einde de wezenlijke verschillen tussen de twee groepen gezinnen bloot te leggen, werd elk huisgezin regelmatig door waarnemers bezocht, waarbij de activiteiten van het kind gedetailleerd vastgelegd werden. De kinderen werden ook met regelmatige tussenpozen getest om de bekwaamheden die zij ontwikkelden op de voet te volgen.

De verschillen waren opvallend. De twee groepen moeders hadden een opvallend verschillende omgeving voor hun kinderen gecreëerd.

Bovendien bleek de periode tussen de 10 en 18 maanden bijzonder doorslaggevend te zijn. „Op deze leeftijd”, zegt White, „schijnen voor de meeste kinderen diverse buitengewoon belangrijke ontwikkelingen samen te vallen en het vermogen van elk gezin om kinderen op te voeden, op de proef te stellen.”

Dit vermogen berust er voornamelijk op hoe ouders deze kritieke fase rond het einde van het eerste levensjaar opvangen.

De belangrijkheid van de taal

De eerste kritieke trend, die bij het jonge kind rond de 8e of 9e maand van hun leven aan de dag treedt, is het vermogen taal te gaan begrijpen.

Op een bepaald tijdstip, laat in het eerste levensjaar, werden de verstan-

levensjaar

dige moeders zich bewust van het toenemend taalbegrip van hun kind en begonnen zij voedsel te geven aan zijn toenemende belangstelling. Zij deden alle mogelijke moeite om veel tegen hun kinderen te praten. Vaak kozen ze met zorg woorden en zinnen, die gericht waren op de belangstelling van het kind op dat moment.

Deze royale voeding met taal gaf niet alleen voedsel aan de verstandelijke ontwikkeling van het kind, maar het toonde ook aan welke moeders zouden doorgaan, veel met hun kinderen te praten.

Laten wij nu eens het andere uiterste bekijken. De televisie was voor de „C”-kinderen de voornaamste bron voor ervaring met de taal.

Het ontwikkelen van nieuwsgierigheid

De twee groepen moeders ontwikkelden ook een geheel verschillende benadering toen hun kinderen begonnen te kruipen. Dientengevolge werd de nieuwsgierigheid in het kind óf aangemoedigd óf gedwarsboemd.

Zoals dr. White het stelt: „Het vermogen zich voort te bewegen, plus een intense nieuwsgierigheid, plus een slechte lichaamsbeheersing, plus het niet inzien van de gewone gevaren, plus het niet kennen van de waarde van dingen, plus het niet op de hoogte

zijn van de rechten van anderen, betekenen moeilijkheden". Toch loste de verstandige moeder de moeilijkheden op en liet haar kind in huis maximale bewegingsvrijheid toe. Zij tolereerde een redelijke mate van door kinderen teweeggebrachte rommel en herrie en wat ongelukjes (een houding die steun en begrip van de vader vereist). Zij moedigde de onderzoekingsdrift van haar kind aan door een verscheidenheid van speelgoed en materiaal om te onderzoeken voor hem beschikbaar te hebben. Zelden zette ze haar kind langer dan voor korte perioden in de box.

Een „A”-moeder was ook eerder geneigd haar kind bezigheden toe te staan, die een geringe mate van gevaar met zich mee zouden kunnen brengen, dan dat ze te beschermend optrad en zijn ontwikkeling belemmerde. Een doordachte inrichting van het huis, waardoor waardevolle dingen en gevaren buiten bereik bleven, droeg ongetwijfeld veel bij tot de praktische uitvoerbaarheid van deze gedragslijn.

In tegenstelling hiermee was het de kinderen „uit de voeten” houden een zeer gebruikelijke houding bij de „C”-moeders. Velen van hun kinderen brachten lange perioden aaneen door in de box, waren ingeperkt door hekjes of zaten voor de televisie. Deze gedragslijn scheen niet alleen de nieuwsgierigheid en het enthousiasme van het kind om te leren te ontmoedigen, maar ook doeltreffend veel van het contact tussen moeder en kind uit te schakelen.

„C”-moeders, die hun kinderen niet vaak in de box stopten, bleven vaak te veel om ze heen hangen, waarbij ze alles wat boeiend was tot „verboden terrein” verklaarden en de kinderen niets anders hoorden dan „dat mag niet”.

De „C”-kinderen kregen ook meer te snoepen tussen de maaltijden dan de „A”-kinderen. Vaak bleken deze snoeperijen een manier van liefde uitdrukken te zijn, maar ze misten de geestelijke stimulans van de spelletjes en het gepraat waaraan de uitmuntende moeders de voorkeur gaven. Op andere momenten waren deze snoeperijen een methode om het kind zoet te houden zonder de tijd te hoeven nemen zijn werkelijke interesse of behoefte na te gaan.

Het zich eigen maken van elementair sociaal gedrag

Een derde uitdaging deed zich ook kort na het eerste jaar voor. Omstreeks die tijd begonnen de kleuters een toenemend gevoel van individualiteit en een ontlukende persoonlijkheid aan de dag te leggen. Het meest onrustbarende aspect doet zich gewoonlijk rond de 15e maand voor en duurt ongeveer zes maanden. Het was de neiging tot negativisme.

Meestentijds schenen de kinderen er achter te willen komen, hóever ze gaan konden. „Nee”-zeggen werd de mode bij veel van de dreumessen. Een weigering om mee te werken was in sommige gevallen normaler dan een instemming.

Terwijl „A”-kinderen niet immuun waren voor een zekere mate van negativisme, bleken hun moeders talenten te bezitten, die de kinderen hielpen de „nee's” de baas te worden en een fundamenteel positieve, meewerkende houding te ontwikkelen. In de eerste plaats stond de verstandige moeder er niet op dat haar kinderen dát zouden doen waar zij interesse in had. Ze deed hun dingen voor of stelde iets voor dat overeenstemde met de belangstelling van het kind op dat moment, maar het kind gaf de aanzet tot het merendeel van deze contactuitwisselingen. Deze benadering bleek geen nodeloze weerstand op te roepen.

In de tweede plaats verbood de verstandige moeder, hoewel zij gewoonlijk de onderzoekingen van haar kind aanmoedigde, ook enkele bezigheden en dat deed zij consequent en met vaste hand. Een van de meest voorkomende fouten, die door onbekwame moeders werden gemaakt, was achterwege laten grenzen te stellen voor hun kinderen.

Andere psychologen hebben erop gewezen dat, hoewel kinderen op deze leeftijd hun ouders op de proef stellen, ze heel snel beslissingen aanvaardden als vader of moeder vastberaden is. Als aan de regels krachtig de hand gehouden wordt, leren ze gemakkelijk te gehoorzamen en mee te werken.

Maar als ouders niet zeker en consequent zijn, zal het kind verder en verder gaan en ervaren dat opstandigheid uiteindelijk vruchten schijnt af te werpen.

Als men in gebreke blijft het kind

op deze leeftijd te helpen negativisme te overwinnen en te leren meewerken, leidt dat tot frustrerende situaties met bekvechterijen, die zowel voor ouder als kind onaangenaam zijn. Het belemmert niet alleen de maatschappelijke groei van het kind, maar ook zijn vaardigheden.

Dr. White en zijn waarnemers ontdekten dat, tegelijk met dit groeiend bewustzijn van individualiteit „het kind gedurende het tweede levensjaar heel veel over zijn moeder en haar reacties schijnt te leren. Hij bestudeert haar en benadert haar vaak in deze periode en schijnt een zeer sterke binding met haar te ontwikkelen.”

Dientengevolge blijken de reacties van de moeder op zowel het negativisme van het kind als op zijn benaderingen van haar, grotendeels de kijk van de peuter op zichzelf en zijn „fundamentele oriëntatie ten opzichte van mensen in het algemeen” te vormen. „Hij schijnt zich een fundamentele stijl als sociaal wezen eigen te maken.”

De zichtbare resultaten

Letterlijk al de succesvolle moeders schenen heel veel genoeg te beleven aan hun kinderen op deze leeftijd. Zij waren hogelijk geïnteresseerd in hun kinderen, met inbegrip van wat hun kinderen deden en waar ze geïnteresseerd in waren. Bekwame moeders waren gelukkig als hun kinderen dicht bij hen speelden, ondanks de onderbrekingen, waar dit toe leidde. Ze vonden het niet erg te stoppen om hun kinderen te helpen, of goedkeuring of enthousiasme uit te drukken over hun prestaties.

Als het verzoek van het kind kwam op een wérkelijk ongelegen moment, zeiden deze moeders dat het kind moest wachten — dat ook zij haar rechten had, en dat zij het nu éven te druk had. Zelfs hierdoor schenen de kinderen zelfbeheersing en geduld te leren.

De waarnemers noteerden over de druk bezette en energieke moeder van een van de „A”-kinderen bij voorbeeld: „Zij is gemakkelijk voor hem bereikbaar en men hoort haar vaak antwoord geven op zijn vragen of iets aan hem uitleggen”.

Over haar zoontje schreven zij: „De opvallendste kenmerken van zijn gedrag zijn zijn evenwichtigheid in de

omgang, zijn opmerkelijke beheersheid voor een tweejarige, en zijn uitstekend gebruik van beeldende taal, met inbegrip van een duidelijke articulatie en een gemakkelijke hantering van samengestelde en ingewikkelde zinnen”.

De voldoening schenkende resultaten van bekwaam moederschap werden verder geïllustreerd door de beschrijving van een „A”-meisje. Het huisgezin werd „met vaste hand door een talentvolle moeder geleid, die van haar kinderen verwacht dat ze weloverwogen handelen”. De atmosfeer was hartelijk en liefdevol, maar het was niet zo dat alles om de kinderen draaide. In dit geval ontbrak de vader.

„Ze is buitengewoon kalm en waardig voor een kind van twee jaar oud, maar heeft eveneens het vermogen enthousiast te reageren. . .

„Ze kan het best beschreven worden als een kind dat er werkelijk naar verlangt zich goed te gedragen en probeert haar gedrag naar volwassen voorbeelden te modelleren, ondanks het feit dat ze niet overmatig verwend of vertroeteld blijkt te zijn door haar moeder.”

Zij gaf blijk van medewerking, maar was toch vol esprit in haar relaties met volwassenen.

Het feit dat haar moeder haar laat weten wat ze van haar verwacht, kan een belangrijke factor zijn in de rijpheid van dit kind. Onderzoekingen bij leerlingen van lagere scholen hebben aangetoond dat kinderen er helemaal geen moeite mee hebben er achter te komen wat volwassenen van hen verwachten, en vaak aan deze verwachtingen — zij het goede of slechte — voldoen, eenvoudig omdat het van hen verwacht wordt.

Tegen deze gunstige resultaten steekt de volgende beschrijving van een twee jaar oud „C”-kind echter triest af:

„Hij is de jongste van zes kinderen in een gezin dat over het algemeen overweldigd schijnt te zijn door de problemen van het dagelijkse leven. . .

„Hij wordt zelden aangemoedigd iets te doen en krijgt vaak ernstige dreigementen te horen voor dingen die hij gedaan heeft. Het merendeel van zijn moeders communicatie met

hem is bestraffend van aard, hoewel haar benadering weinig consequent is en niet doorgevoerd wordt. Zelfs vriendelijke, woordelijke contacten zijn in agressieve woorden vervat (b.v.: 'Hé, ondeugende jongen, kom eens hier', en dat met een glimlach gezegd). . .

„Zijn houding tegenover getest te worden, wordt gekenmerkt door een algeheel gebrek aan reactie en enthousiasme. Hij . . . negeert alle aanwijzingen die tot hem gericht worden. Hij heeft een opmerkelijk vermogen verzoeken 'buiten werking te stellen' . . .

„Als hij wat wil hebben, bestaan zijn verzoeken uit één woord. . .

„Zijn moeder heeft veel te doen, heeft veel kinderen en is niet een bijster tevreden vrouw. Zij had de neiging hard tegen dit kind te zijn als hij in haar buurt was en ze probeerde hem zo veel mogelijk van zich vandaan te houden.”

De waarnemers beëindigde de beschrijving met te vermelden: „Het gadeslaan van dit kind was een nogal trieste ervaring”.

Moeders moeten over hun zelfzucht heengroeien

Vanzelfsprekend staan de vaardigheden en houding van ouders, die door dr. White bestudeerd zijn, niet los van de rest van het leven.

Een vrouw, die in hoge mate gedepriemd is of erg ontevreden met haar bestaan, brengt waarschijnlijk niet veel terecht van het opvoeden van kinderen. Als een moeder in andere aspecten van het leven geen genoegens schept, beleeft ze waarschijnlijk minder plezier aan haar kinderen.

Evenmin kan een egocentrische, zelfzuchtige vrouw, die overmatig in beslag genomen wordt door haar eigen behoeften en verlangens, een bekwaam ouder zijn.

De goede moeders uit het project hadden het vermogen en de bereidheid zich in de situatie van hun kinderen te verplaatsen, naar ze te luisteren en derhalve te begrijpen wat ze bezighield.

Het is bemoedigend dat dr. White gelooft dat de meeste vrouwen in staat zijn uitstekend met hun één tot

driejarige kinderen om te gaan. Hij is ervan overtuigd dat een moeder niet noodzakelijk een middelbare schoolopleiding, laat staan een academische graad nodig heeft om een goede moeder te zijn. Evenmin hoeft ze welgesteld te zijn. Zelfs in een huisgezin zonder vader waren er „A”-moeders, die hun kinderen fantastisch goed opvoeden.

„We hebben gezinnen, die van een inkomen leven op het niveau van de bijstand”, vermeldt dr. White, „met zelfs wel acht kinderen kort op elkaar, waar de kinderen gedurende de eerste levensjaren evengoed opgevoed worden als in de meest bevoordeelde huisgezinnen.” Hij geeft in overweging „zulke opmerkelijke vrouwen een 'held van het volk'-onderscheiding naar Russisch model te verlenen”.

De volgende stap voor de kleuteronderzoekers van Harvard ligt voor de hand. Nadat ze iets geleerd hebben over welke gewoonten bijdragen tot bekwaam ouderschap, zullen ze op experimentele schaal een begin maken doorsnee ouders te helpen uitmuntende ouders te worden.

Wat úw kinderen betreft ligt het aan u! Hun eerste levensjaren zijn van doorslaggevend belang. □

„THE PLAIN TRUTH ABOUT CHILD REARING”

Onderwerpen die in dit boek behandeld worden:

- *Wat is een kind?*
- *Misdadigers worden gemaakt, niet geboren!*
- *Hoe uw kind leert.*
- *Hoe u resultaten kunt bereiken.*
- *Hoe u uw kind op de schooljaren kunt voorbereiden.*

Als u de Engelse taal machtig bent, schrijf ons dan om dit kosteloze boek.

HET VERONACHTZAAMDE UTOPIA

In de loop der jaren hebben tal van filosofen hun denkbeelden omtrent een utopische samenleving ontwikkeld en op schrift gesteld. Een aantal van deze werken is tot de schatten van de literatuur gaan behoren. Maar het enige utopische stelsel dat zou kunnen slagen, is als regel buiten de gangbare discussies en analyses gehouden, en is daarmee het „veronachtzaamde Utopia“ geworden.

door Paul William Kroll

HET woord Utopia impliceert op zichzelf reeds het een of andere idealistische, maar onmogelijke idee van een samenleving.

Het woordenboek definieert het woord „Utopia“ als „naam van een denkbeeldige, volmaakt gelukkige staat, waar alles volkomen is“. Iedereen die in het een of andere soort Utopia gelooft of daarover schrijft, wordt als een idealistisch, maar naïef mens beschouwd.

Waarom eigenlijk? Het antwoord schuilt in de wijze waarop onze wereld is georganiseerd.

Hoe een Utopia eruit zou zien

Ten einde u het contrast duidelijk voor te stellen, kunt u zich het best indenken dat de een of andere vorm van idealistische of „volmaakte“ maatschappelijke orde zich over de

gehele aarde verbreid heeft. Wij zouden dan de volgende wijzigingen in ons sociale levenspatroon kunnen constateren:

- Er bestaan geen inrichtingen voor geesteszieken of opvangcentra voor zelfmoordkandidaten.

- Overal ter wereld zijn de ministeries van oorlog afgeschaft. De bewapeningsindustrie is opgedoekt en er bestaan geen strijdkrachten meer.

- Als er nog ergens politie is, draagt die geen pistolen of gummistokken, want er zijn geen misdadigers meer.

- Er bestaan vrijwel geen uiteengeslagen gezinnen. Stabiele gezinnen vormen de grondslag van de samenleving. Weeshuizen zijn afgeschaft.

- Alle met elkaar conflicterende economische, religieuze en politieke ideologieën zijn verdwenen. Alle mensen laten *vrijwillig* hun leven leiden

door een nieuwe, unieke standaard die vrede en rust bevordert.

- Er is geen vervuilingsprobleem. Alle wereldburgers ademen schone lucht in, hebben kristalhelder water om te drinken en een prachtig landschap om in te leven.

- Bittere armoede is uitgeroeid. Zowel stad als land verheugen zich in een gezonde economie en hun inwoners sprankelen van levenslust.

- Voedselgebrek en honger behoren tot het verleden. Alle volkeren verheugen zich in overvloedige oogsten.

- Kanker bestaat niet meer, evenmin als hartziekten, blindheid, doofheid, artritis en andere chronische ziekten. Alle medische centra en ziekenhuizen zijn verdwenen.

Utopia zou zó vergaand verschillen van de wereld zoals wij die thans kennen, dat vrijwel geen enkele van de vertrouwde grote instellingen die

wij kunnen opsommen, nog zou bestaan.

Dit is slechts een oppervlakkige analyse van enkele aspecten van zo'n veranderde samenleving. Maar tel nu eens al die drastische vernieuwingen die zouden plaatsvinden bij elkaar op en u heeft een *nieuwe wereld!*

Een dergelijke utopische wereld zou een totale herwaardering van de structuur van onze samenleving vereisen; van onze macro- en micro-economische theorieën; van onze politieke systemen en van de gehele sociale samenhang van onze wereld.

In dit licht gezien is het geen wonder dat alleen al de gedachte aan de mogelijkheid van een volmaakte, utopische samenleving een ijdele en dwaze speculatie schijnt. Maar zouden wij ook anders kunnen denken?

Denken over het ondenkbare

Toch hebben filosofen en schrijvers sedert onheuglijke tijden utopieën uitgedacht. De oude Grieken waren dol op deze hersengymnastiek.

Plato beschreef in details zijn denkbeeld van een op wetenschappelijke grondslagen gebaseerde coöperatieve gemeenschap. In *De Republiek* ging hij ervan uit dat de ideale staat uit drie klassen van mensen zou bestaan: wijze filosofen om te regeren, krijgslieden om de orde te handhaven en reusachtige massa's werkers om te produceren.

In 1516 schreef Thomas More zijn *Utopia*, waarmee in het vervolg elke poging om een ideale gemeenschap te beschrijven, werd aangeduid. Zijn uit een eiland bestaande utopia telde vierenvijftig planmatig opgetrokken steden. De bevolking werd op een constant peil gehouden; de landbouw werd gereguleerd. De voortbrengselen van de staat werden op gemeenschapsmarkten rechtstreeks aan het publiek uitgedeeld.

Ook godsdienstige allegorieën waren populair. Augustinus schreef zijn *De Civitate Dei* (De Stad Gods), Bunyan zijn *Pilgrim's Progress* (Eens Christens reize naar de eeuwigheid) en Tommasco Campanella zijn *Città*

del Sole (Zonnestaat). Campanella's boek bepleitte regering door een priester-koning. Het thema van de middeleeuwen was individueel dan wel collectief verlossing te vinden, ten einde zo tot een gelukkige samenleving te geraken.

In *New Atlantis* (1627) van Francis Bacon was de natuur onder de controle van de mens gebracht. In het begin van de jaren 1800 nam de utopische literatuur een praktischer wending.

In 1872 verscheen Samuel Butler's *Erewhon* (achterstevoren gespeld lijkt Erewhon op „nowhere”, ofwel „Nergenshuizen”). Het boek was een satire op de Britse victoriaanse normen.

Zelfs in meer recente tijden werden nog vele andere utopische werken gepubliceerd, waarvan sommige een futuristische en angstaanjagende maatschappij van de toekomst beschreven. Tot die werken behoren:

- *Looking Backward* door Edward Bellamy (1888). De hoofdpersoon wordt overgebracht naar het Boston (Massachusetts) van het jaar 2000.

- *The Time Machine* door H.G. Wells (1895). De aarde is verdeeld tussen een ras van heersers en een van wrokende slaven.

- *Brave New World* door Aldous Huxley (1932). De sociale stabiliteit wordt gewaarborgd door een straffe bevolkingspolitiek. Huwelijken zijn niet toegestaan. De maatschappij bestaat uit vijf verschillende kasten.

- *1984* door George Orwell (1949). Het leven staat onder toezicht van een allesziende despoot die *Big Brother* wordt genoemd.

- *Walden Two* door B.F. Skinner (1948). Een beschrijving van een utopische maatschappij die zichzelf verbeterd door middel van toegepaste biologie.

De twintigste eeuw heeft een vloedgolf van utopische geschriften opgeleverd. Maar in weerwil van al deze literaire en filosofische ontboezemingen hebben de geleerden doorgaans één utopisch systeem vergeten. Dat is het Messiaanse utopische stelsel

dat door de profeten van het Oude Testament beschreven wordt.

Het veronachtzaamde Utopia

Het is tragisch dat men het systeem uit het Oude Testament zo veronachtzaamd heeft, want de dynamiek van dit systeem handelt op een zeer realistische manier over de problematiek waarmee de mensheid van onze tijd kampt. In wezen beschrijft het door de profeten gepresenteerde systeem een uniek denkbeeld! De bevolking van de aarde wordt verondersteld in het bezit te zijn van een nieuw en hoger normbesef. Het aangewende systeem van de goddelijke wet is simpel; maar door een nieuwe methode van gerechtelijke interpretatie en toepassing dringt zij tot in alle aspecten van het menselijk leven door.

In deze Messiaanse utopie zijn de volkeren bevrijd van de vrees voor misdaad, ziekte en hongerdood. Oorlogvoering is afgeschaft. Er is een hechte gezinsstructuur. De heersers over dit utopische systeem beheersen de natuur, zodat er over de hele wereld een overvloedige landbouwproductie is. Daar er een rechtvaardig en onpartijdig distributiestelsel bestaat, is er geen plaats voor armoede. Rassenvoordelen bestaan niet meer en er is geen klassenstructuur zoals wij die tegenwoordig kennen. Er bestaat geen belastingstelsel als zodanig. Het *enige* dat de bevolking bijdraagt is 10 procent van haar inkomen, bestemd voor de normale administratieve, bestuurlijke en opvoedkundige behoeften.

Beschrijving van het Messiaanse Utopia

De sprekendste manier om het mechanisme van dit veronachtzaamde systeem duidelijk te maken is misschien om onze „held”, zoals in Bellamy's *Looking Backward* mee te voeren naar, laten we zeggen, het jaar 2000. Laten we verder aannemen dat het in het Oude Testament vermelde Messiaanse Utopia verwezenlijkt is en dat het de gehele wereld omvat.

Ten einde u geheel in de intrige van het verhaal in te leven, kunt u zich het best indenken dat *uzelf* naar deze alternatieve samenleving op reis bent. Uw naam is Frank Jansen. U loop over de trottoirtegels van een moderne stad. Het lawaai van de auto's die door de bochten gieren is oorverdovend. De bekende stank van de industrie vermengt zich met de vervuilde lucht en verstopt uw neusgaten. U heeft het warm, u bent moe en het irriterende stadsbeeld werkt zenuwslopend.

Opeens gebeurt het. Door de een of andere gril van de geschiedenis bevindt u zich in de wereld van morgen, in de 21e eeuw. U wandelt over een vredige landweg. De zuivere boslucht, de helderblauwe hemel en het vredige getsjilp van de vogels werken verheffend. Verderop langs de weg ziet u een korenveld dat wel een zee van golvend goud lijkt.

Om de bocht van de weg gekomen ziet u opeens een merkwaardig stadje voor u liggen. De gebouwen zijn aantrekkelijk en modern. In de straten van dit plaatsje lopen opgewekte, energieke mensen. Natuurlijk bent u nieuwsgierig naar deze nieuwe wereld. Wat zijn dit voor mensen? Wat zijn hun levensgewoonten?

(Toepasselijke vetgedrukte bijbelteksten volgen op de hoogtepunten van de nu volgende conversatie.)

Terwijl u uw weg vervolgt en in het stadje zelf komt, ontdekt u een soort tegenhanger van het café-terrasje in uw eigen wereld. U besluit naast een amicaal uitzienende vreemdeling te gaan zitten. U neemt plaats en net staat u op het punt hem een vraag te stellen als hij opmerkt: „U bent hier zeker nieuw hè? Mijn naam is Jan Karels. Ik ben leraar aan de middelbare school. Wie bent u?”

„O . . . , ik ben Frank Jansen. Ja, ik ben hier vreemd. Mag ik u een paar vragen stellen over uw stad? Het ziet er hier namelijk erg aantrekkelijk uit.”

„Natuurlijk, Frank, wat wil je weten?”

„Wees niet beledigd, Jan, maar hoe groot is hier de misdadigheid? Is het hier veilig om te wonen?”

„Misdadigheid?”

„Nou ja, moet men hier b.v. opletten dat de mensen je spullen niet gappen? En worden er hier veel

moorden gepleegd? Zijn er veel berovingen?”

„Welnee, geen een natuurlijk. Er wordt hier helemaal niet vermoord of gestolen. Weet je dan niet dat dat tegen de wet is?”

„Gij zult niet doodslaan . . . Gij zult niet stelen” (Exodus 20:13, 15).

„Je zegt dat het in strijd met de wet is te doden en te stelen, Jan. Ik weet ook wel dat het tegen de wet is. Dat is in mijn wereld ook zo. Maar gehoorzamen de mensen hier werkelijk de wet?”

„Natuurlijk doen ze dat. Dat is helemaal een onderdeel van hun wezen geworden.”

„Na die dagen . . . spreekt de Heer, zal Ik Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven” (Jeremia 31:33).

„Nee, Jan, ik ben niet zeker of ik het wel begrijp. Maar laat me je iets anders vragen.”

„Natuurlijk. Ga je gang.”

„Wat is de meest recente roerige plek in de wereld?”

„Roerige plek?”

„Ja! Je weet wel, oorlog zoals in Vietnam en in Noord-Ierland. Of het conflict in het Midden-Oosten. Je weet wel . . . moord en doodslag.”

„Hoor eens vreemdeling, dat gebeurde lang geleden in een andere wereld. Er is hier geen oorlog. Vanaf het moment dat Hij teruggekomen is, hebben we vrede gekend. . .”

„En Hij zal richten tussen volk en volk en recht spreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun sperren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Jesaja 2:4, N. Vert.).

„Mag ik je een domme vraag stellen, Jan? Wie is 'Hij'?”

„Hou je me voor de gek?”

„Nee, Jan.”

„O ja, dat vergat ik haast. Jij leeft niet onder ons systeem. Maar hoe ben je eigenlijk hier beland?”

„Dat doet er nu niet toe. Vertel me alsjeblieft wie Hij is.”

„Hij is de Messias. Heb je nooit van Hem gehoord?”

„De Messias?? Natuurlijk wel.”

„Hij regeert met vaste, maar liefderijke hand. Mensen die in vrede willen leven heeft Hij lief. Maar volkeren die de oorlog wensten, moesten daarvoor boeten. Ze werden *verpletterd*, en ik bedoel verpletterd. Maar er is niemand die nog vechten wil. . .”

„En Hij zal naar het gezicht Zijner ogen niet richten; Hij zal ook naar het gehoor Zijner oren niet bestraffen. Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch Hij zal de aarde slaan met de roede van Zijn mond, en met de adem van Zijn lippen zal Hij de goddeloze doden” (Jesaja 11:3, 4).

„Sjonge Jan, dat zou gevaarlijk kunnen worden. Ik bedoel, zo'n hoop macht. Weet je, ze spreken over . . . *spraken* over . . . wereldregering en machtsvergroting voor de instelling die zij de Verenigde Naties noemden. Maar niemand meende het echt.”

„Ik begrijp waar je op doelt . . . mensen zoals Hitler en Stalin. Maar de Messias is anders. Hij is rechtvaardig en genadig. Wacht, laat ik het je voorlezen uit ons Boek, want daar ben je kennelijk niet mee op de hoogte.”

En terwijl u toekijkt, haalt Jan een Bijbel tevoorschijn. „Hé, die hebben wij in onze wereld ook”, zegt u tegen uzelf. „Maar bij ons geloven we er niet werkelijk in. Ik bedoel, wie leest nou de Bijbel om er werkelijk informatie uit te putten? Het is natuurlijk een groots literair werk, maar sjonge . . . die knaap schijnt het werkelijk te menen.”

„Hier Frank, laat ik eens een paar woorden van de profeten aanhalen. Waar nodig zal ik een toelichting

geven, maar het meeste spreekt voor zichzelf. Goed dan, laat ik je een beeld schetsen van onze prachtige wereld, zoals die duizenden jaren geleden werd voorspeld door de profeten van God:

EEN WERELD VAN GELUK

„Alzo zegt de Heer der heerscharen: Er zullen nog oude mannen en oude vrouwen zitten op de straten... en de straten van die stad zullen vervuld worden met jongens en meisjes, spelende op haar straten” (Zacharia 8:4, 5).

EEN WERELD VAN TOTALE VREDE

„Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok, en onder zijn vijgeboom, en er zal niemand zijn, die ze verschrikke” (Micha 4:4).

EEN WERELD BEVRIJD VAN ONDERDRUKKING

„En mijn vorsten zullen Mijn volk niet meer verdrukken” (Ezechiël 45:8).

EEN WERELD VAN OVERVLOED

„Zo komen zij jubelend op de hoogte van Sion en stromen toe naar het goede des Heren, naar koren, most en olie, naar schapen en runderen; hun ziel zal zijn als een besproeide hof, zij zullen nooit meer versmachten. Dan verheugt zich het meisje in de reidans, jongelingen en grijsaards tezamen” (Jeremia 31:12-13, *N. Vert.*).

EEN WERELD BEVRIJD VAN ZIEKTEN EN KWALEN

„Hij zal komen en ulieden verlossen. Alsdan zullen de ogen der blinden opgedaan worden, en de oren der doven zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong van de stommen zal juichen” (Jesaja 35:4-6).

„... Daar heb je een paar kenmerken van onze nieuwe wereld, Frank.”

„Nou, Jan, dat is wérkelijk Utopia! Jullie hebben alles waar de mensen ooit op gehoopt hebben en waar de filosofen van gedroomd hebben. Hoe kan je eigenlijk eh... lid worden van deze nieuwe wereld van jullie?”

„Dat zal je ook verbazen, Frank. Je wordt hier geen lid door je fysieke aanwezigheid. Je kan eerst toetreden als je de nieuwe geestesgesteldheid

hebt die past bij een nieuwe wereld...”

„Ik zal hun één hart geven en een nieuwe geest in hun binnenste, en Ik zal het hart van steen uit hun lichaam verwijderen en hun een hart van vlees geven” (Ezechiël 11:19, *N. Vert.*).

„Een nieuwe geest? Ik begrijp je niet. Waar stuur je op aan, Jan?”

„Goed, laat ik eens zien of ik het je duidelijk kan maken. Er is een niet-fysieke component in het menselijke verstand. Een toevoeging aan de stoffelijke hersenen. Dieren bezitten deze niet. Men noemt het de „geest in de mens”. Er bestaat nog een geest, die eveneens niet fysiek is. Men noemt deze de „Geest van God”. De Messias plaatst die Geest in het menselijk brein. En aangezien de Messias Zijn Vader gehoorzaamde toen Hij in de dagen van Herodes voor het eerst op aarde verscheen, en Hij nog steeds de fundamentele wet die het menselijk gedrag bepaalt hoog houdt, zal deze fundamentele wet — de tien geboden — worden gehoorzaamd door die mensen die Zijn Geest in zich hebben. Zo eenvoudig is het.”

„Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen” (Ezechiël 36:26, *id.*)

Natuurlijk bent u geweldig onder de indruk van de ongebruikelijke opzet van deze ideale wereld. Maar u voelt dat u weer eens verder moet. En dus bedankt u uw vriend en verlaat u het stadje.

Terwijl u de hoek omslaat, vervluchtigt de wereld van morgen voor uw ogen, als een „overvloeier” in een filmmontage. Opeens ruikt u weer verontreinigde lucht en wordt uw gehoor belaagd door het lawaai. U probeert de vuile lucht weg te hoesten. U komt langs een kiosk. Uw oog valt op de plaatselijke krant. De koppen schreeuwen u het nieuws toe — ongelukken, berovingen en conflicten.

De noodkreten van de mensheid

En dan vullen uw ogen zich met tranen; in uw geest ontwaart u het panorama van al die miljoenen mensen die schuilgaan achter al dit schrikbarende nieuws. In uw oren klinkt de collectieve stem van de mensheid — van jong en oud, zwart, geel en wit, mannen en vrouwen. Hun hulpgeroep klinkt dwars door de koppen die getuigen van oorlog, ziekte en dood:

„Ons juk is hard en onze last is zwaar. Wij zijn door de hele wereld getrokken om iemand te vinden die onze pijn zou kunnen verzachten. Maar slechts teleurstelling was onze reisgezel.

„Er was iemand die zei dat er vrede zou heersen in onze tijd; toch werden er tienduizenden van ons gedood in een oorlog die geenszins het einde van alle oorlogen betekende. Anderen onder ons geloofden dat wij vrede, brood en land zouden krijgen. Maar onze regeerders lieten ons verhongeren, onze vijanden vermoordden ons en de staat stal ons land af.

„Wij werkten hard in een staat die door andere stammen werd overheerst. Onze beloning was dat onze vrouwen werden verkracht, onze kinderen in stukken gereten en onze stam vrijwel geliquideerd.

„Wij zijn de ongetelde miljoenen van Hitlers concentratiekampen, van Stalins Sovjetunie, van de zuidelijke Soedan, van Vietnam en van alle oorlogen van alle tijden. Wij zijn de Amerikanen die in Guadalcanal sneuvelden en de Japanners die verbrandden in Hiroshima. Wij zijn de Britten wier bloed wegsijpelde in het strand van Duinkerken en de Duitsers wier vlees vast koekte aan de stenen van het met vuur gebombardeerde Hamburg.

„Vind toch alsjeblieft een manier om voor altijd een einde te maken aan oorlog en lijden.”

En dan ruikt opeens een blèrende autotoeter uw gedachten uit de verbeelding naar de werkelijkheid om u heen. Een onderdeel van een seconde denkt u: „Zou het niet heerlijk zijn als onze tegenwoordige wereld veranderd zou kunnen worden, om als het ware te worden ingeruild tegen die betere verwachting die de Messias ons biedt?” □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

• Voedselcrisis op wereldschaal dreigt

Dit is nu reeds het tweede achtereenvolgende jaar dat de wereldvoedselproductie geen gelijke tred met de snel toenemende bevolkingsgroei heeft gehouden. Droogten, overstromingen en oorlogen worden aangemerkt als belangrijke factoren achter deze ontwikkeling.

„De situatie is uiterst precair”, zegt de heer A.H. Boerma, directeur-generaal van de United Nations Food and Agriculture Organization (FAO). „Eén slecht jaar kan men nog als een uitzondering beschouwen, maar van twee slechte jaren achter elkaar ... kan men zich niet meer als van slechts een ongeluk van voorbijgaande aard met een schouderophalen afmaken.”

Boerma zei dat het wereldstreefcijfer van voedsel voor de jaren '70 alleen maar bereikt kan worden door „een in recente jaren ongeëvenaarde produktie”. Het oogmerk van de FAO voor de hele periode van de jaren '70 is een stijging van 4%.

Uit het verslag van de FAO over 1972 blijkt dat de agrarische produktie in de ontwikkelingslanden, waar bijna een derde der bevolking aan ondervoeding lijdt, vorig jaar slechts met 1-2% gestegen is — niet meer dan in 1971. Aangezien de bevolkingsaanwas daar in hetzelfde tijdsbestek een hoger percentage vertoonde, is de voedingssituatie nog slechter geworden.

Latijns-Amerika meldde een verhoging van slechts 2 tot 3% in de voedselproductie ten opzichte van 1971 in welk jaar vrijwel helemaal geen toeneming was te constateren. In Afrika bleef de produktie ongewijzigd. De oogsten in het dichtbevolkte Verre-Oosten (Japan uitgezonderd) gaven zelfs een vermindering van 1% te zien. Alleen in het Nabije-Oosten steeg de produktie met 6-7%.

Deskundigen op het gebied van de wereldlandbouw waarschuwen ervoor dat een slecht oogstjaar in 1973 catastrofaal zou kunnen zijn. Er heerst weliswaar in vele landen gebrek aan voedsel, maar tot op heden is er geen uitgesproken hongerslijden op grote schaal gemeld — nog niet.

• Politiek rond de olie

De economie en de veiligheid van de VS, West-Europa en Japan zou in de toekomst in gevaar gebracht kunnen worden door de toenemende afhankelijkheid van buitenlandse olie.

Op het ogenblik produceert de VS ongeveer 80% van zijn behoeften aan olie. Het merendeel van de rest wordt uit Canada en Venezuela geïmporteerd. Slechts 3 à 4% van de olie die Amerika nodig heeft wordt momenteel door het Midden-Oosten geleverd.

In contrast hiermee zijn West-Europa en Japan nu zeker voor respectievelijk 80% en 90% van hun behoefte aan olie op het Midden-Oosten aangewezen. Bijgevolg maken de West-Europeanen zich zorgen over de opmars van de Russen in het Midden-Oosten. Moskou manoeuvreert zich kennelijk in een positie waarbij het ergens in de toekomst de olietoevoer naar West-Europa feitelijk kan stopzetten.

Kentekenen van de Westeuropese bezorgdheid over zo'n toekomstige bedreiging werden oktober jl. gezien in een verklaring in het slotcommuniqué van de Parijse topconferentie van de EEG. „De staatshoofden en regeringsleiders achten het noodzakelijk de instituten van de Gemeenschap uit te nodigen, zo spoedig mogelijk een energiepolitiek te formuleren die een zekere en blijvende [olie]toevoer onder bevredigende economische voorwaarden garandeert.”

In de VS wordt verwacht dat de binnenlandse olieproductie gedurende de jaren '70 ver ten achter bij de toenemende vraag zal blijven. Bijgevolg voorspellen deskundigen dat de VS tegen 1980 de helft van de olie die het verbruikt zal importeren — en het merendeel daarvan zal uit het Midden-Oosten moeten komen.

Wat de westerse afhankelijkheid van olie nog vergroot is het groeiende bewustzijn onder de Arabische landen van de *realpolitieke* waarde van hun produkt. Afgelopen oktober b.v. sloten de vijf olieproducerende landen aan de Perzische Golf, Saoedi-Arabië, Koeweit, Irak, Katar, en Aboe Dhabi (die samen 30% van de olieproductie van de vrije wereld voor hun rekening nemen) onderhandelingen af met negen grote westerse oliemaatschappijen over een overeenkomst waarbij de maatschappijen tegen 1983 een 51% meerderheidsbelang in hun exploitaties in de vijf landen zouden afstaan.

Sommige deskundigen voorzien de uiteindelijke nationalisatie van *alle* oliemaatschappijen in het Midden-Oosten binnen de 10 jaar. Deze autoriteiten halen zich reeds visies van eventuele oliechantages voor ogen, waar hoogst waarschijnlijk de Sovjetunie achter zou staan. Politieke verwickelingen rond de olie zouden een even grote rol in het machtsverevenwicht van de wereld kunnen spelen als een reeks topconferenties.

MEER WAAR VOOR UW GELD

Dit is de tijd waarin de rekeningen betaald moeten worden! Hier volgt een plan om er in 1973 minder te betalen te hebben.

door Gary Alexander
en Gene Hughes

HET is me de wereld wel waarin wij leven!

In de rijke landen van onze westerse cultuur klagen de mensen luider en komen ze eerder tot echtscheiding wegens het gezinsbudget dan onder de minder bevoorrechte volken der aarde.

Ofschoon de meeste van deze welvarende families in staat zijn hun behoeften en dagelijkse noden merendeels te bevredigen, houden zij ook een verborgen monster in leven dat „begeerte” wordt genoemd.

Wat heeft u „nodig”?

In tegenstelling hiermee leeft het merendeel van de minder bevoorrechte burgers der wereld op een totaal inkomen van 320 gulden per jaar, maar ondanks hun schamel inkomen weten zij hun levensonderhoud bijeen te scharrelen. Aan hun „behoefte” wordt voldaan. Het is denkbaar dat een volwassene in onze westerse wereld van 320 gulden per jaar zou kunnen „leven”. Volgens één studie zou dit schamele bedrag besteed worden aan eenvoudige doch

voedzame fundamentele spijzen als kool, wat vlees, meel, en heel weinig meer! Een oud stel kleren en een lekkend afdak als behuizing zouden de lijst van „behoefte” voltooien. En deze ene volwassene — zonder gezin — zou nauwelijks bij machte zijn in leven te blijven.

Een „behoefte”, eenvoudig gedefinieerd, is datgene wat u nodig heeft om in leven te blijven.

Wat de meeste mensen in de ontwikkelde landen levensbehoeftigheden zouden noemen, zijn dus in werkelijkheid slechts „begeerten”. Wat zij begeren voor een minimaal aanvaardbare levensstandaard is datgene wat zij eisen naast de allernoodzakelijkste behoeftigheden die in hun behoeften voorzien. En deze „begeerten” zijn gewoonlijk gerechtvaardigd. Ze kunnen een huis van vijf tot tien kamers omvatten, een auto voor werk en genoeg, huishoudelijke apparaten, verwarming, een uitgebreide garderobe van goede snit, medische verzorging, meubilair, ontspanning en muziek. Bij de meeste gezinnen in de welgestelde landen wordt in deze

fundamentele begeerten voorzien of ze hebben stellige plannen hun levensstandaard te verhogen zodra zij zich dit kunnen veroorloven of het op gemakkelijk beschikbaar krediet kunnen kopen.

Maar naast de allernoodzakelijkste behoeften en de fundamentele begeerten, zijn er de verlangens of hunkeringen die de mensen dolgraag willen bevredigen. Dit zijn de kunstmatige genoegens die de oorzaak zijn van de meeste gevallen van consumentenkrediet, faillissementen, prijsopdrijving, terughalen van afbetalingsgoederen en zovele andere tegenslagen die de goederen waarnaar men zo vurig verlangd heeft tot ongewenste lasten maken.

Bevrediging van enkele van deze hunkeringen — of sterke verlangens — is natuurlijk niet helemaal verkeerd, indien u zich deze kunt veroorloven. Maar indien u het geld dat u morgen gaat verdienen uitgeeft in een ijdele poging om vandaag geluk te kopen, hebben deze hunkeringen dikwijls een verkeerde, negatieve en destructieve uitwerking.

Geluk is. . .

Geluk is mooi. Maar geluk is (en zal het altijd zijn) een *geestesgesteldheid*. Echt geluk wordt niet alleen bepaald door de vervulling van verlangens of hunkeringen, want het leven van een mens bestaat niet uit de overvloed van de dingen die hij bezit. Een waarlijk gelukkig mens heeft geleerd tevreden te zijn in iedere situatie waarin hij zich bevindt.

De apostel Paulus zei in het Nieuwe Testament hoe hij geleerd had te leven in armoede en in rijkdom, verzadigd te zijn of honger te lijden, overvloed te hebben of gebrek te kennen, en zich in iedere situatie te verheugen en tevreden te zijn. Maar de meeste mensen moeten zulk een geestelijke zelfbeheersing nog aanleren. En daarom, hetzij rijk of arm, in de schulden of eruit, maken materiële bezittingen iemand niet gelukkig. Heeft iemand eenmaal een mentaal, emotioneel en geestelijk bevredigende levenswijze gevonden, dan weet hij wel beter dan geluk gelijk te stellen met het verwerven van nog meer bezittingen.

Indien u en uw gezin bereid zijn echt geluk een kans te geven, is de kans groot dat u van uw inkomen tien tot dertig procent kunt besparen die nu verkeerd wordt besteed, en dat u uw leven feitelijk vollediger en bevredigender kunt maken.

Doe kalm aan!

Laten we eens zien hoe we dit kunnen aanleggen.

De rokers in de gehele wereld geven jaarlijks tussen de 30 en 60 miljard gulden aan tabak uit. Hierbij hoeft u persoonlijk niet betrokken te zijn, maar vele gezinnen besteden 5 procent of meer van hun jaarlijks inkomen aan sigaretten. Elk gebruik van tabak is niet alleen schadelijk voor de gezondheid, het kan in vele andere opzichten ook gevaarlijk en duur zijn, niet in 't minst door brandgaatjes in kleding en binnenbrandjes. Indien tabak geheel werd afgezworen, zou een gemiddelde roker gedurende zijn leven verscheidene duizenden guldens kunnen besparen.

De persoonlijke uitgaven voor sterke drank zijn zelfs nog groter dan

voor tabak. Het geld wordt merendeels aan gedistilleerd besteed: jenever, wodka, whisky, rum, enz. Terwijl wijn bij matig gebruik een waardevol voedingsmiddel is (speciaal natuurlijke wijn), en bier en stout een beperkte voedingswaarde hebben, moet u voor uw eigen bestwil nooit sterke drank van welke aard ook in grote hoeveelheden gebruiken, in het bijzonder niet wegens de uitwerking ervan op de lever. En zeker mag niemand ervan afhankelijk zijn als een bron van „geluk”.

Indien u het leven iedere avond moet ontvluchten in „gezellige” cocktailpartijtjes of in een langdurig oponthoud in een café op uw weg van werk naar huis, is er iets mis. Dit zijn dure wegen naar een onecht geluk die uit ieder nieuw „budget voor geluk” geschrapt zouden moeten worden, wat ten voordeel zou strekken van zowel gezondheid als bezuiniging.

Onnodig te zeggen dat uitgaven voor gokken en andere gewoonten van dien aard geen geluk kunnen brengen. Vele — al te vele — Nederlanders zijn verslaafd aan gokken en besteden jaarlijks meer dan f400 miljoen in voetbalpools, toto's, loterijen, speelbanken en casino's in binnen- en buitenland.

Indien gokken uw zwakheid is, besef dan dat het slechts een gebrekige psychologische steun is die u nooit waar geluk of rijkdom zal brengen. Wanneer u echt gelukkig leert zijn, zult u gokken van uw budget schrappen.

Ofschoon deze besparingen aan uitgaven voor tabak, alcohol en gokken niet iedereen zullen aangaan, zou, indien de westerse rijke landen als geheel deze eenvoudige besparingen toepasten, zeker 5 procent of meer van het besteedbare nationale inkomen voor betere doeleinden vrijgemaakt kunnen worden.

Beperking van drie allernoodzakelijkste behoeften

Kleding: Indien u uw garderobe samenstelt in klassieke, tijdloze stijl, in plaats van met grillige en modieuze dingen, zult u een belangrijk percentage van uw huidige kledingbudget kunnen besparen. Indien u modieuze dingen gebruikt om door de mensen

gezien te worden, kan ook dit een poging tot het kopen van geluk zijn.

Natuurlijk is het mogelijk kleren die in de mode zijn te kopen die lange tijd in stijl zullen blijven en de kwaliteit hebben die garandeert dat ze lang zullen meegaan. Koop nooit te veel in één keer, maar koop wel goede spullen, die met andere kledingstukken te combineren zijn. En neem altijd iemand mee, als u van plan bent een jurk of een pak te kopen. Met de visie van die ander doet u uw voordeel.

Een goede manier om op kinderkleding te bezuinigen, is op de advertenties voor opruiming te letten en een kijkje te gaan nemen in plaatselijke koopjeswinkels en zaken voor tweedehands kleding. Dikwijls kan kleding van zeer goede kwaliteit tegen een fractie van de oorspronkelijke prijs gekocht worden en toch in goede conditie zijn. Aangezien kinderen zo snel uit hun kleren groeien, kan wat u zodoende bespaart vlug oplopen.

Ook al hebt u het geld, vermijd avant-garde-modes die dikwijls vandaag in trek en morgen afgedaan zijn. Alles wat na een jaar dwaas aandoet, was feitelijk vanaf het begin dwaas! Met deze principes voor ogen kunt u wellicht een aanzienlijk deel op uw jaarlijks kledingbudget besparen.

Auto: De meeste gezinnen zouden kunnen besparen op vervoer. Sommige zouden kunnen bezuinigen door er een oudere wagen op na te houden, indien deze in goede conditie verkeert. De nieuwe mag dan meer prestige verlenen, maar de maandelijkse afbetalingen betekenen een ware aderlating van uw inkomen.

Zij die een nieuwere wagen moeten hebben, kunnen zelfs honderden guldens besparen door met overleg te kopen — en met overleg te rijden.

Of misschien zou u uw auto kunnen verkopen en de bus nemen of zelfs gaan fietsen. Die radicale verandering zou menig stadsgezin 10 procent op zijn jaarlijks budget besparen. Sommige mensen moeten natuurlijk hun auto houden voor lange ritten.

U kunt geld besparen op het gebied van autoverzekering. De kosten ervan worden ten dele bepaald door uw leeftijd en wat u in het verleden aan schade heeft opgelopen. Uw rijkosten

staan dikwijls in verhouding tot uw rijgewoonten. Snel starten, buitensporige snelheden en vlug stoppen betekent meer geld in het laatje van de handelaars in auto-onderdelen. En indien u tegen een andere wagen oprijdt, kunnen uw verzekeringspremies jarenlang stukken hoger zijn.

Indien het geld dat u voor uw vervoer uittrekt, beperkt is, zult u misschien een tweedehands wagen moeten kopen. Een nieuwe auto kan meer dan 9000 gulden kosten en zal het eerste jaar 2000 gulden of zo in waarde dalen, zelfs al is er geen kilometer mee gereden! Daarom kunt u dikwijls aanzienlijk besparen door een model van een jaar geleden te kopen dat nog „nieuw” is (waarmee niet of weinig is gereden) in plaats van het allerlaatste model.

Dat u zich bij aankoop van een tweedehands auto moet laten voorlichten, behoeft geen betoog. Laat een tweedehands auto keuren bij de ANWB — vóórdat u hem koopt.

Huur: Huisvesting is gewoonlijk een onaantastbare begrotingspost, maar zou theoretisch niet meer dan één kwart van uw brutotoekomst mogen bedragen.

Besnoeiing van voedseluitgaven

Voedsel is een hoofdpost op de begroting. Sommige mensen kiezen hun voedingsmiddelen in een poging geluk of valse zekerheid te kopen. Ze kiezen gewoonlijk voorverpakte maaltijden, lekkere hapjes en een vroeg graf.

Betekent dit dat u uw voedsel alleen in plaatselijke reformwinkels moet kopen? Volstrekt niet. Zogenaamde „reform-voedingsmiddelen” zijn vaak veel duurder dan gewone levensmiddelen. U zult moeten uitmaken of hun waarde de prijs rechtvaardigt. Het gezondste, goedkoopste en feitelijk smakelijkste voedsel bestaat uit de algemeen bekende natuurlijke voedingsmiddelen — groenten, vruchten, vleessoorten, melk en granen — precies zoals God ze heeft gemaakt!

Vetarm voedsel pleegt geen aanslagen op uw beurs of op uw gezondheid. De nieuwe vetarme melkdranken en karnemelk zijn goedkoper dan zoete

Zo blijft u uit de schuld!

WAT een paradox! Overal in de westerse wereld verdienen de mensen méér en kunnen zij zich meer veroorloven dan ooit tevoren. Toch hebben zij geldzorgen.

Waarom heeft men zoveel moeite om de eindjes aan elkaar te knopen?

Deze boekjes *Het einde van uw geldzorgen* en het Engelstalige *Managing Your Personal Finances* wijzen op de fouten die gemaakt worden, maar laten u ook zien hoe u van de welvaart kunt genieten zonder door geldzorgen geplaagd te worden. Wij hebben ook beschikbaar de overdruk *Zult u ooit uit de schuld raken?* Deze publikaties zijn op aanvraag gratis verkrijgbaar.

melk maar doen er niet voor onder wat eiwitgehalte betreft. 40+ en 20+ kaas zijn goedkoper dan volvette (ca. 48+), maar bezitten meer eiwitten. Wat voedingswaarde betreft zijn deze voedingsmiddelen dus veruit te preferen, zeker gezien de al hoge vetconsumptie van de Nederlander.

De uitgaven voor essentiële levensmiddelen bedragen in de welvarende westerse landen ongeveer 20 procent van het totale inkomen van een gezin. Het percentage wordt minder naarmate het inkomen stijgt. U zou circa een tiende (2 procent) op uw voedselbudget kunnen besparen door natuurlijke levensmiddelen te kopen. Dit is niet slechts theorie. Duizenden gezinnen doen dit en ze zijn als gevolg veel gelukkiger en gezonder. Ook de duizenden guldens die jaarlijks kunnen worden bespaard op middelen ter bestrijding van indigestie, verdienen vermeld te worden!

Persoonlijke zorg

Het ligt voor de hand dat het vermijden van ongelukken, van welke aard ook, u een hoop geld bespaart. Ernstige *ongelukken* worden aanzienlijk beperkt door voorzichtig en voorkomend te rijden, gecombineerd met een toereikend veiligheidsprogramma voor in 't huis. Een behoorlijk dieet, zoals voorgeschreven door gezond verstand en bijbelse wetten, leidt tot een belangrijke vermindering van geldverslindende ziekten (kanker, hart- en vaatziekten). Ziekten veroorzaakt door gebrek aan essentiële voedingsstoffen zijn ook zeldzaam onder hen die de gezondheidswetten volgen zoals in de Bijbel voorgeschreven. (Indien u verdere inlichtingen aangaande deze wetten wenst, schrijf dan om onze gratis overdruk *Zeven regels voor een blakende gezondheid.*)

De hoogstnoodzakelijke uitgaven voor dergelijke gezonde gezinnen zijn dus die voor de oogarts, de verloskundige en de tandarts, alsmede voor een periodiek medisch onderzoek. En zelfs deze rekeningen worden aanzienlijk verlaagd wanneer bijbelse gezondheidsprincipes worden gehoorzaamd! Komen er gezondheidsproblemen voor de dag wanneer men een medi-

sche controle ondergaat, dan bestaat er gewoonlijk een medisch erkende natuurlijke methode om een verergerende conditie te vermijden, in plaats van dat men een kostbare medische behandeling moet ondergaan.

De meeste gezinnen besteden 8 tot 10 procent van hun jaarlijks inkomen aan gezondheidszorg. Het gezin dat zich aan de natuurlijke gezondheidswetten houdt, kan dit bedrag halveren.

Geneesmiddelen

Indien men een geneesmiddel met verdovende werking (van aspirine tot heroïne) pleegt te gebruiken om de gevolgen van een probleem te genezen, is ook dat middel medeplichtig aan de poging „geluk te kopen”. Geneesmiddelen zijn ontzaglijk duur, tengevolge van het overweldigend verlangen van het publiek „zich goed te voelen”. Wat wij in werkelijkheid betalen is de universitaire opleiding van de apotheker, het artsdiploma van de dokter of de reclamecampagne van de firma die het geneesmiddel in kwestie vervaardigt.

Zou het niet veel eenvoudiger zijn indien u uw dieet veranderde en natuurlijke voedingsmiddelen at die bij een evenwichtig dieet zeer wel juist die elementen kunnen bevatten waarvoor u thans pillen inneemt? Behandel uw gevoel van „in de lappenmand” te zijn door te zorgen dat u meer slaap, zonneschijn, frisse lucht, ontspanning en gezonde lichaamsbeweging krijgt.

U kunt geld voor cosmetica besparen indien u dit werkelijk wilt. Fabrikanten van cosmetica weten wat ze doen wanneer ze grondstoffen ter waarde van een dubbeltje omzetten in een lippenstift die in de winkel zes gulden kost. Ze zeggen: „We doen het opdat de mensen zich beter zullen voelen!” Precies! Maar waarom het probleem verdoezelen? Waarom zou u niet zijn wat u bent, en wat u bent beter maken door een behoorlijk dieet, behoorlijke kleding, houding en *echte* persoonlijke verzorging?

Producenten van cosmetica weten dat de mensen bijna alles zullen doen om hun gezicht te verbeteren! Zoals de oprichter van Revlon zei: „Waar

ijdelheid is, daar zullen cosmetica zijn”. De „gebruikt ze het wel of gebruikt ze het niet?”-mystiek voor vrouwen en het zoeken naar de sterkste erotische prikkeling in reukwaters voor mannen houdt momenteel de cosmetica-industrie bezig. Maar de „gebruikt zij...”-mystiek vervluchtigt snel wanneer haar wimpers in de sla vallen!

Totale besparing: 20 procent

Indien u een gemiddelde Belg of Nederlander bent, kunt u minstens 15 tot 20 procent van uw inkomen besparen — of u kunt althans dat geld voortaan zodanig besteden dat u het niet meer verkwist aan de dingen waarnaar u hunkert. U zult meer aandacht kunnen besteden aan dingen waar u niet buiten kunt en veel meer kleine gerieflijkheden hebben die u wenst, maar die u dacht zich niet te kunnen veroorloven. Indien u b.v. van muziek houdt, bedenk dan eens hoeveel grammofoonplaten u voor uw sigarettengeld zou kunnen kopen! Indien jullie meisjes plotseling zouden besluiten jullie ogen niet meer in lampekappen te veranderen, bedenk dan eens hoeveel beter je er de komende winter zou uitzien in een mantel van werkelijk goede kwaliteit in plaats van de goedkope die je tot dusver hebt gedragen.

Houd de hand aan het uitgeven van uw inkomen vóórdat het macht over uw leven krijgt en het voor u besluit hoe u zult leven. (Indien u hulp wenst bij het beheer van uw geld, schrijf ons dan om de aangeboden publicaties *Zult u ooit uit de schuld raken?* en *Het einde van uw geldzorgen.* Gebruik uw geld, misbruik het niet, en u zult merken dat u werkelijk meer met uw budget kunt doen. □

*Is het wonder van het vliegen begonnen met gerafelde, losjes bevestigde visschubben? Zijn de vogelsoorten geëvolueerd uit lompe, logge kaaimannen en krokodillen? Evolutionisten beweren van wél. Logica, gezond verstand, wáre wetenschap en de Eeuwige God zeggen van NIET. Schrijf om onze gratis boekjes over de evolutie: **Een vleugellamme theorie** en **De oorsprong van het leven.***

wat u kunt doen...

van pas komende tips voor U en UW GEZIN

• Roken en zwangerschap

Een groeiende stroom van bewijsmateriaal toont aan dat roken gedurende de zwangerschap niet alleen voor de moeder schadelijk is, maar tevens voor de groei en ontwikkeling van het nog ongebooren kind.

Volgens een Engels rapport „krijgen moeders die tijdens hun zwangerschap roken over het algemeen kleinere baby's dan zij die niet roken. Ook is bij hen de kans op een miskraam, een doodgeboren kind of sterfte van het kind tijdens de eerste levensdagen groter” (*Smoking and Health Now*, een rapport uitgebracht door het Royal College of Physicians, 1971). Men kwam tot gelijklopende conclusies in een rapport aan de directeur-generaal van de Amerikaanse Gezondheidsdienst in 1971, getiteld *The Health Consequences of Smoking*.

Een ander Engels onderzoek, dit keer gemaakt over een lange periode, omvatte 98% van alle aangegeven geboorten in Engeland, Schotland en Wales gedurende één week in maart 1958. Onderzoekers stelden vast dat kinderen van moeders die zwaar rookten gedurende hun zwangerschap, een aanzienlijk geringere lengte hadden, moeite hadden met leren lezen en lager scoorden wat aanpassingsvermogen aan hun omgeving betreft, dan de kinderen van moeders die niet rookten (*Second Report of the British Perinatal Mortality Survey*, 1969).

In een Amerikaans onderzoek, uitgevoerd door de Texas Agricultural & Mechanical University, werden 103 jongens en meisjes van 6-13 jaar blootgesteld aan een omgeving waar gerookt werd, ten einde vast te stellen welke invloed roken heeft op niet-rokers. Men stelde vast dat in 30 minuten de hartslag van een niet-roker versnelt, zijn bloeddruk stijgt en de hoeveelheid koolmonoxyde in zijn bloedstroom aantoonbaar toeneemt.

Het kon worden aangetoond dat een omgeving waar gerookt wordt over het algemeen ook een ongunstige invloed uitoefent op de niet-roker, zij het in mindere mate dan op de roker zelf. Indien de vrouw die in verwachting is dus zelf niet rookt, maar haar man wel, kan het ongebooren kind daarvan toch nog schade ondervinden.

• Neem zelf de drinkproef

De meeste mensen denken bij het woord alcoholist aan een aan lager wal geraakte drinkebroer, maar in feite maakt dat type dronkaard slechts 3 tot 5% van alle alcoholisten uit.

Hoe kan iemand er dan achter komen of hij een drankprobleem heeft?

De volgende vragen die met ja of nee beantwoord moeten worden, kunnen een goede aanwijzing zijn. Zij

werden opgesteld door dr. R.V. Seliger voor het ziekenhuis van de Johns Hopkins University om vast te kunnen stellen of een patiënt een alcoholist is of niet:

	Ja	Nee
1. Verzuimt u werkuren tengevolge van drank?	☐	☐
2. Maakt drank uw gezinsleven ongelukkig?	☐	☐
3. Drinkt u omdat u zich verlegen voelt onder andere mensen?	☐	☐
4. Is drank bezig uw reputatie aan te tasten?	☐	☐
5. Heeft u ooit wroeging gevoeld na drank gebruikt te hebben?	☐	☐
6. Bent u in financiële moeilijkheden geraakt als gevolg van drankgebruik?	☐	☐
7. Zoekt u gezelschap en een omgeving van lager allooi wanneer u drinkt?	☐	☐
8. Is uw drankgebruik er de oorzaak van dat u het welzijn van uw gezin verwaarloost?	☐	☐
9. Is uw ijer achteruitgegaan nadat u bent gaan drinken?	☐	☐
10. Voelt u een sterke behoefte aan drank op een bepaalde tijd van elke dag?	☐	☐
11. Heeft u trek in een glaasje de volgende morgen?	☐	☐
12. Is drankgebruik er de oorzaak van dat u moeite heeft met slapen?	☐	☐
13. Is uw efficiëntie erop achteruitgegaan na drankgebruik?	☐	☐
14. Brengt drankgebruik uw baan of zaak in gevaar?	☐	☐
15. Drinkt u om zorgen en problemen te „verdrinken”?	☐	☐
16. Drinkt u alleen?	☐	☐
17. Heeft u ooit een volslagen verlies van geheugen gehad door drankgebruik?	☐	☐
18. Heeft uw huisarts u ooit behandeld voor drankgebruik?	☐	☐
19. Drinkt u om uw zelfvertrouwen te vergroten?	☐	☐
20. Werd u ooit in een ziekenhuis of kliniek opgenomen in verband met drankgebruik?	☐	☐

Een bevestigend antwoord op twee willekeurige vragen moet als een ernstige waarschuwing gezien worden dat u een niet onbelangrijk drankprobleem kunt hebben. U bent ongetwijfeld een alcoholist indien u drie of meer vragen met JA beantwoordt.

Het principe om de heerser te zijn en niet de slaaf (in dit geval de alcoholist), bestaat eruit zich in alles te beheersen, zoals de Bijbel ons voorhoudt in 1 Corinthe 9:25. De hand te houden aan dit beginsel is de enige manier om geen builen te vallen wanneer het om alcoholhoudende dranken gaat.

Van aangezicht tot aangezicht
DE VERGETEN

AMERIKAAN

Geen volk heeft ooit heviger geleden onder de uitwerking van cultuurshock dan de Indianen.

Tekst en foto's door Jerry Gentry

VERHALEN over het Wilde Westen zijn over de gehele wereld bekend. Cowboys met Colt-revolvers en met veren getooide Indianen die met tomahawks of pijl en boog zwaaien — bloedige gevechten tussen blanke kolonisten en Indianen — dit is nu alles geschiedenis.

Maar een ander aspect van de geschiedenis kwelt nog steeds de gedachten van zowel de Indiaan als de blanke: herinneringen aan gebroken verdragen, leugens, huichelarij, roof, onmenselijkheid en bloedvergieten. Zowel blanken als Indianen hebben dit deel van de Amerikaanse geschiedenis geschreven, niet in leerboeken, maar in menselijk lijden, hartzeer, angst, bloed en dood.

Verscheidene miljoenen Indianen trokken eens over de lengte en breedte van het Noordamerikaanse continent. Tegenwoordig scharrelen hun nakomelingen hun kostje bijeen, dikwijls opeengepakt in reservaten die opslagplaatsen voor ongewenst mensenvlees zijn genoemd. De meesten van deze oudste Amerikanen leven in armoede en vervuiling. Hun houding weerspiegelt heel het register van menselijke gevoelens — vreugde, hoop, dromen, gewoonlijk vermengd met gevoelens van nutteloosheid,

DE NAVAJO-INDIANEN — Julia Yazzie en haar dochter Carmen drijven hun kleine kudde schapen en geiten terug naar huis. Zij wonen in Monument Valley in Arizona, waar het rijk aan natuurschoon is, maar uiterst droog.

frustratie, wrok, bitterheid en zelfs wanhoop ten overstaan van schijnbaar onoverwinnelijke problemen.

De wereld van Stan Hatch

Om te begrijpen hoe het leven hier is, moet u in gedachten de plaats innemen van een kostwinner van een „gemiddeld” gezin in het reservaat der Navajo-Indianen in het Zuidwesten van de VS. Wij zullen hem Stan Hatch noemen (niet zijn werkelijke naam) om zijn anonimiteit te beschermen. Hij is een Navajo die in een Indiaans dorpje van 800 inwoners in noordelijk Arizona woont. Zijn gezin bestaat uit zijn vrouw Martha en hun twee kinderen van drie en een.

Ze zijn noch een buitengewoon arm noch een buitengewoon rijk gezin. Hun levensstandaard is ongeveer de gemiddelde voor hedendaagse Navajo's. Hun twee kamers tellend huisje heeft een cementen vloer, een met hout gestookte kookkachel en wat meubelstukken, waaronder een ijzeren ledikant, een divan, een gemakkelijke stoel en een bijzettafeltje met een stapel oude tijdschriften erop. Een transistorradio en een op batterijen werkende cassettespeler staan in een hoek van de slaap-woonkamer.

Een raampje in de keuken is gebroken. Stan heeft er tijdelijk karton in gezet. Misschien kan hij zich later eens een nieuwe ruit veroorloven. Maar hij zal moeten wachten. Geld is op het ogenblik krap, aangezien zijn inkomsten van z'n

part-time werk van bosbranden bestrijden, sterk wisselvallig zijn. Desondanks mag Stan zich gelukkig prijzen. Het grootste deel — 65 procent — van de arbeidskrachten der Navajo's is werkloos.

Stans tweekamerwoning heeft geen elektriciteit, geen stromend water, geen closet, geen gaskomfoor. Toch wordt, nogmaals, Stans gezin door zijn burens als gelukkig beschouwd. Vele gezinnen in deze onderontwikkelde Indiaanse wereld leven in éénkamerwoningen met lemen vloeren. Pas in de laatste jaren hebben de meesten zich bedden kunnen aanschaffen om op te slapen. Vroeger sliep bijna iedereen op schapevellen die werden uitgespreid langs de wanden van de zeskantige hutten van hout en leem die „hogans” worden genoemd.

Zien door Indiaanse ogen

Ik ontmoette Stan en zijn gezin toen ik op een julidag een bezoek bracht aan Window Rock in Arizona,

de hoofdstad der Navajo's. Stan en zijn gezin waren er om te winkelen.

Ik was er om vraaggesprekken te hebben met stamhoofden en gewone mensen om zoveel mogelijk over het leven in een hedendaags Indianenreservaat te weten te komen. Ik wilde de problemen waarmee de Indianen geconfronteerd worden, vanuit *hun* gezichtspunt zien en begrijpen. Tijdens mijn bezoek praatte ik met stamhoofden en onderwijzers, schaapherders en arbeiders van een houtzagerij, ondernemers van „trading-posts” en landbouwers, jong en oud. Ik trok over het merendeel der begaanbare wegen en onderhield me met tientallen Navajo's.

Ik zat op de grond in Navajo-stijl en sloeg grootvaders gade die hun spelende kleinkinderen bewonderden. Ik zag hoe vrouwen kleedjes weefden van wol die ze met hun eigen handen geschoren, geeraard en gesponnen hadden.

Ik ademde de zuivere droge lucht van Arizona in terwijl zonsondergan-

Julia woont met haar drie dochters Carmen, Mae en de kleine Bonita in deze traditionele Navajo-hogan. In de hogan (rechts) is een vriendinnetje van Carmen op bezoek, terwijl moeder met Bonita speelt. Deze primitive woning is van binnen verbazingwekkend koel, zelfs onder de blakerende zomerzon.

gen witte wolkengevaarten met schitterende tinten van rood en oranje kleurden. Op andere dagen knarsten mijn tanden en brandden mijn ogen terwijl ik in dit land van voortdurende droogte door zandstormen zweegde. Ik liep door bevoeide maïsvelden en ontspande me bij vriendelijke Navajo's in hun hogans.

Terwijl ik vrijelijk fotografeerde, pogde ik een blik te werpen in het leven van deze eerste Amerikanen die door Amerika en de rest van de wereld zo weinig begrepen worden.

Geld is hier een luxe. Met de woorden van de blanke ondernemer van een „trading-post”: „Het zijn de kinderen waar je medelijden mee hebt. Geen schoenen en het zitvlak van hun broek is versleten. Ze komen

binnen met een biljet van vijf dollar, alleen maar om snoep te kopen. Geld is voor de Navajo een luxe waarmee hij niet behoorlijk heeft leren omgaan."

Ik vond bij velen welwillendheid, openhartigheid en vriendelijkheid. Bij anderen stiet ik op achterdocht, wrok, vijandigheid en verachting. Ik voldeed zoveel als ik kon aan de wensen der bewoners bij het verzamelen van mijn gegevens.

Terwijl ik nadacht, begon ik in te zien dat het leven in een Indianen-reservaat gelijk is aan het leven onder vele andere volken op aarde.

Representatief voor de gemiddelde wereldbewoner

Ieder die door een hedendaags Indianen-reservaat rijdt, zal onmiddellijk worden getroffen door de onder ieder redelijk peil blijvende levensomstandigheden. Dit zijn feiten die iedereen kan zien. Maar slechts weinigen van deze waarnemers begrijpen wat zij zien.

De levensstijl doet welgestelde Amerikanen die in hun gerieflijke, moderne caravans een drieweekse vakantie houden, zeer vreemd aan. Aangezien hun tijd beperkt is, bekijken ze de wonderlijke mensen met hun uitheemse kleding en gewoonten slechts vluchtig. Slechts een enkeling onder deze welgestelde reizigers staat erbij stil dat deze „vreemd” aandoende mensen veel representatiever zijn voor de gemiddelde wereldbewoner dan de blanke, welgestelde middenstanders. Men hoeft inderdaad slechts een paar vergelijkingen te maken om te beseffen dat de in een reservaat levende Indiaan (ongeveer tweehonderdduizend Indianen wonen voorts in grote steden) veel representatiever is voor de „gemiddelde” wereldburger dan welke welgestelde middenstander ook — ongeacht zijn afkomst.

Let eens op een paar ontnuch-
NAVAJO PAARDENMARKT — Wilde paarden overbevolken het beschikbare land, waardoor economisch belangrijk vee zoals schapen en koeien in het reservaat van de Navajo-Indianen minder goed aan z'n trekken komt. Hier worden overtollige paarden van de Indianen overgekocht om later weer buiten het reservaat verkocht te worden.

terende vergelijkingen. Dit reservaat voor Navajo-Indianen is het grootste van de 300 Indianen-reservaten in de Verenigde Staten (Canada heeft voorts ongeveer 50 reservaten). Het jaarlijks inkomen per persoon ligt hier beneden de \$900, terwijl het gemiddelde nationale inkomen per persoon in de Verenigde Staten \$3900 bedraagt, een in het oog springend verschil van vier op één. In het Navajo-reservaat bedraagt de werkloosheid 65%; in andere reservaten niet minder dan 90%. Over de hele linie is de werkloosheid onder de Indianen tien keer zo groot als het nationale gemiddelde. De Navajo geniet gemiddeld slechts 5 jaar formeel onderwijs, terwijl het gemiddelde in de Verenigde Staten 12 jaar bedraagt.

Slechts 8,4% van de Navajo-huizen heeft waterleiding, terwijl het nationale gemiddelde 81,8% bedraagt. De Indianen vormen de enige etnische groep in Amerika die leeft in een overwegend agrarische gemeenschap, wat maar al te vaak weinig meer dan een landelijk getto is.

Het fokken van schapen en vee zijn twee van de voornaamste middelen van bestaan der Navajo's. De jaarlijkse gemiddelde opbrengst van een Navajo-boerderijtje is \$2360.

Uit de statistieken komt een beeld naar voren dat overeenkomt met dat van gemeenschappen in de hele wereld waar men zich ternauwernood in leven houdt. Al kunnen de specifieke landbouwproducten, bouwmaterialen of talen verschillen (de Indianen zelf spreken ongeveer 300 verschillende talen), hun levensstandaard ligt veel dichterbij die van een Chinese boer, een Afrikaanse bosjesman of een Australische inboorling, dan bij die van een welgestelde blanke Amerikaan of Europeaan.

Ook de opvattingen der Navajo's weerspiegelen iets van de „wereldbewoner”. Ze zien zich niet anders dan zoals bij andere primitieve maatschappijen het geval is. Ze noemen zich in de Navajo-taal *dineh*, wat letterlijk „het volk” betekent. Ook andere samenlevingen hebben namen die hun stam weergeven als het „middelpunt” van de wereld en alle andere mensen als „vreemdelingen” en „buitenlanders”.

Knijp tussen twee werelden

Er blijft evenwel één ontzaglijk verschil bestaan tussen Indianen en de meeste niet-verwesterde samenlevingen. De Indiaan zit knijp tussen twee werelden. Hij leeft op een eiland van armoede, te midden van overvloed. Hij leeft als een „volk temidden een volk”, waar hij aan de overkant van de straat een overvloedige schitterende wereld ziet die buiten zijn bereik ligt.

Hij is een slachtoffer van een „cultuurshock” waarover hij weinig te zeggen heeft. Enerzijds houdt hij vast aan zijn oude stamgewoonten en soms aan zijn voorvaderlijke godsdienst. Anderzijds moet hij de manieren van de blanken leren om hen economisch gesproken te kunnen bijbenen. Maar omdat hij de vakkundigheid en de opleiding mist die de blanken hebben blijft hij ver ten achter. Een springvloed van apathische en twijfelende gevoelens komt op. Hij vraagt zich af: „Wie ben ik? Waar ga ik heen? Is er per slot wel een doel in het leven?”

Tengevolge van psychologische desoriëntatie zoekt hij dit alles te ontvluchten. Gevoelens van wrok en hopeloosheid maken zich van hem meester. Hij begint hoe langer hoe verder af te drijven van de gedragsnormen. Voor velen is de psychologische desoriëntatie eenvoudig teveel. Duizenden keren zich tot alcohol, verdovende middelen, ongeoorloofde seks en zelfs zelfmoord.

In één westelijk reservaat werd onlangs in één jaar tijds 44% van de mannen en 21% van de vrouwen wegens dronkenschap gearresteerd. Zelfmoordstatistieken liggen bij de Indianen boven het nationale gemiddelde. Het vrije geslachtelijke verkeer neemt toe, getuige het feit dat het aantal gevallen van gonorrhoea vijf keer het nationale gemiddelde bedraagt. Het totale geboortecijfer bij de Indianen is bijna het tweevoudige van het nationale gemiddelde.

Vandaar dat armoede, gevoelens van nuttelosheid en gebrek aan onderwijs en doeleinden, een voedingsbodem voor weer méér gevoelens van frustratie vormen. En toch zijn deze sociale problemen slechts de symptomen van dieper liggende oor-

(vervolg op pagina 43)

„De Indianen zijn enigszins in verwarring geraakt over de vraag wat wij eigenlijk zijn en waar wij eigenlijk heengaan.”

**— Stamhoofd
Peter MacDonald
van de
Navajo-Indianen**

VRAAG: Mijnheer MacDonald, geeft u dat de blanke Amerikanen de Indianen begrijpen?

ANTWOORD: Beslist niet! Als meer mensen de tijd namen de Indianen te bestuderen en op waarde te schatten, is er volgens mij een heel goede kans op begrip. Maar vroeger geloofde men, en nu nog, dat Indianen in een wigwam op een stukje grond binnen een omheining wonen, dat ze veren dragen en dat de regering hun iedere maand een cheque stuurt. Dit is het idee dat de meesten hebben.

V.: Is deze voorstelling juist dat de Indianen van de steun leven?

A.: In het Navajo-reservaat trekt ongeveer 20% van de bevolking steun, op de manier waarop dat overall gebeurt, van tussen de 60 en 160 dollar per maand. Maar waarschijnlijk 50% van de bevolking leeft van die 20% die steun trekt. Het komt voor dat niet minder dan 3

gezinnen leven van een cheque van \$160, die één grootmoeder ontvangt, aangezien de overigen geen werk hebben.

V.: Waarom zijn de sociale problemen in het reservaat — alcoholisme, zelfmoord en nog vele andere — hier ernstiger dan elders?

A.: Ik geloof dat dit grotendeels kan worden toegeschreven aan de economische omstandigheden in het reservaat en in de tweede plaats aan het veranderende karakter van de cultuur. Wanneer er een vreemd volk met zijn cultuur en taal verschijnt, is er een overgangperiode nodig. Gedurende deze periode zijn de Indianen enigszins in verwarring geraakt over de vraag wat wij eigenlijk zijn en waar wij eigenlijk heengaan.

V.: Vindt u dat er een kloof bestaat tussen de oudere en de jongere Navajo's?

A.: Ik zie het niet zo scherp, omdat de Navajo altijd aan zijn stam gehecht is geweest. Zelfs de oudere mensen worden beïnvloed door de veranderende culturele kloof ten opzichte van de blanke Amerikaan. De traditionele zeden en gewoonten gaan achteruit en een nieuwe levenswijze verschijnt ten tonele. Dit schept soms problemen.

V.: Hoe staan de kinderen tegenover het idee van de kostschool wanneer ze uit hun familiekring worden weggehaald?

A.: Tussen drie- en vijfduizend kinderen zijn buiten het reservaat op school. Ik ben er zeker van dat dit een invloed op hen heeft, maar het feit blijft bestaan dat de schoolruimte hier in het reservaat onvoldoende is om alle Navajo's op te nemen. Daarom gaan velen van hen naar school in Utah, Californië, Oklahoma en tal van andere streken.

V.: Wat werk betreft, denkt u dat landbouw en veeteelt een belangrijk onderdeel van de economie zullen blijven?

A.: Ja. Dat zal waarschijnlijk nog lang het geval zijn.

V.: Als u in de toekomst kijkt, wat is volgens u dan het lot van de Navajo-stam en van de Indiaan in het algemeen?

A.: Volgens mij zullen de Indianen in de toekomst hun rechtmatige plaats in de Amerikaanse maatschappij innemen, als ze de bijstand en hulp krijgen die ze nodig hebben om hun doeleinden te verwezenlijken. Ik geloof dat de Indianen in de allernaaste toekomst de thans bestaande droevige statistieken zullen gaan verbeteren.

V.: Bestaan er tegenwoordig onder de Indianen gevoelens van wrok tegenover de blanke Amerikanen?

A.: Ik geloof niet dat er wrok bestaat. Er bestaat een gevoel dat er veel verkeerd is gedaan. Wij koesteren niet de intense wrok die u ressentiment noemt. Wij zijn alleen maar bedroefd om wat er gebeurd is. Wij hebben het optimistische idee dat wij, met die dingen achter de rug, het er van nu af aan beter kunnen afbrengen. Het Navajo-plan is het reservaat zodanig te ontwikkelen dat de mensen die er wonen kunnen beginnen in hun onderhoud te voorzien.

V.: Sommige mensen zijn zover gegaan te zeggen dat de Indianen de „vergeten Amerikanen“ zijn. Bent u het daarmee eens?

A.: Ja, in zoverre dat wij, en ook de federale regering en het Congres, niet in staat zijn geweest tot een alomvattende aanpak om de noden van de Indianen te bestrijden. Ik geloof dat wij in dit opzicht vergeten zijn. Maar we zijn niet helemaal vergeten, want we krijgen nog federale uitkeringen, en de presidenten en het Congres praten nog over de Indianen. Maar we zijn in zoverre vergeten dat we niet de hulp krijgen die we nodig hebben.

V.: Indien u de situatie hier in het reservaat moest samenvatten, waar bestaat volgens u op het ogenblik de grootste nood onder de Indianen?

A.: Het punt waarop onder de Indianen op het ogenblik de grootste nood bestaat, is het hoge werkloosheidspercentage. Ik bedoel niet dat men iedere Indiaan steun moet gaan geven. Ik bedoel dat men hun dezelfde kansen om te werken moet geven die men overal in het land ziet. Gebeurt dit, dan zal veel van de nood zijn gelenigd. Natuurlijk houdt dit ontwikkeling in en verkrijging van de noodzakelijke wettelijke beschikkingen, waterrechten en erkenning van de Indiaan als een afzonderlijke grootheid die de gelegenheid moet hebben zich tot hetzelfde niveau op te werken als dat wat buiten het reservaat bestaat.

V.: U bent dus feitelijk een natie binnen een natie?

A.: Ja, wij willen dat het zo blijft omdat het de enige manier is waarop de Indianen kunnen blijven bestaan. In alle andere gevallen bestaat de mogelijkheid dat wij in dezelfde smeltkroes zullen gaan die zich buiten het reservaat bevindt.

De buitenwereld, het Congres en de bevolking van Amerika moeten begrijpen dat wanneer wij erover spreken dat de Indianen de dingen zelf doen, wij het inderdaad menen. Daarmee bedoel ik dat er unieke situaties zijn. De historische, culturele en traditionele betekenis van Indianenstammen dateert gedeeltelijk van duizenden jaren her. Daarom is de manier waarop wij denken en de manier waarop wij handelen niet iets dat wij verkregen hebben sinds Columbus hier kwam. Vandaar dat wanneer wij zeggen dat Indianen zelf iets doen, dit een zaak is die gerespecteerd dient te worden. Maar al te vaak proberen het Congres, de bevolking van Amerika en het bestuur der deelstaten eenzijdig te handelen. Aangezien het idee bij henzelf is opgekomen, denken ze dat het goed moet zijn voor de Indianen. Niemand mag dat ooit tegenspreken, redeneren ze, omdat dit nu eenmaal uitstekend is voor de Indianen. Zodra ze dat doen, maken ze een ernstige fout... Geloof me maar dat zo'n aanpak er niet in zal slagen de problemen in de Indianenreservaten op te lossen, zolang de Indianen zelf er geen hand in hebben. □

DE VERGETEN AMERIKAAN

(Vervolg van pagina 41)

zaken die sinds de verschijning van de blanke op dit continent zijn verergerd.

De blanke man spreekt met dubbele tong

Toen de eerste Europeanen voet aan wal zetten op Noordamerikaanse bodem, hadden de Indianen nog nooit van de Bijbel of het christendom gehoord. In de wetenschap dat de Indianen „bekeerd“ moesten worden, begonnen blanke zendelingen hun „kruistocht voor Christus“.

Zending en missie brachten de Indianen lezen en schrijven bij en ontsloten voor hen een tot dusverre onbekende wereld.

Maar het christendom zelf werd niet aannemelijk gemaakt voor de Indianen, daar de dragers ervan zelf in gebreke bleven de bijbelse wetten te begrijpen en zich eraan te houden. Dit bleek uit de menigte geschonden verdragen, regelrechte leugens en afschuwelijke moordpartijen waaronder de Indianen door toedoen van de blanken te lijden hadden.

Van het begin af wedijverden de Engelsen, de Fransen en de eerste Amerikaanse kolonisten, met elkaar om de Indianenstammen onder hun zeggenschap te krijgen.

Dit alles schiep in maar al teveel gevallen een hol christendom. Christus' simpele boodschap van berouw, vergeving en gehoorzaamheid werd de Indianen niet duidelijk gemaakt, aangezien vele blanke kolonisten zelf in gebreke bleven Christus' boodschap geheel te begrijpen en Zijn leer te volgen.

Hoe zogenaamd „christelijk“ de blanken de Indianen behandelden is een tragisch voorbeeld van tekortkomingen en huichelarij, van het met de mond belijden van één ding en van het in werkelijkheid doen van een ander ding. Ze verschilden niet van de Indianenstammen die elkaar maar

al te zeer plachten te beoorlogen, te verraden en af te maken.

De eenvoud van Christus' boodschap, God en de naaste lief te hebben (wat betekent dat u God gehoorzaamt en uw naaste zo behandelt als u zou willen dat hij u behandelt), was blijkbaar verloren gegaan.

De Indianen vervuilden met tegenzin de Grote Geest voor het Kerstmannetje, maar konden niet inzien wat dit met Christus te maken had. Ze raakten in verwarring aangaande de vraag wat het Evangelie eigenlijk geacht werd te zijn. Een Indiaans opperhoofd merkte op:

„Broeder, je zegt dat er maar één manier is om de Grote Geest te aanbidden en te dienen. Indien er maar één godsdienst is, waarom zijn jullie blanken het daarover dan zozeer oneens? Waarom zijn jullie niet allen eensgezind? Jullie kunnen het Boek toch lezen?”

Had de blanke een klaarblijkelijke lotsbestemming?

Ofschoon de blanken op grove wijze de leringen van de Bijbel overtraden, hadden ze toch het gevoel dat ze een „uitverkoren volk” waren dat een bijzonder doel diende. De leer van deze „Manifest Destiny” verklaarde en rechtvaardigde hun houding. Ze werd samengevat in een verklaring van 3 maart 1870 door de Big Horn Association, een groep mijnmagnaten en goudzoekers uit Cheyenne, Wyoming:

„De rijke en mooie dalen van Wyoming zijn bestemd door het Angelsaksische ras te worden bezet en dat ras in leven te houden. De rijkdom die gedurende talloze eeuwen onder de met sneeuw bedekte toppen van onze bergen verborgen heeft gelegen, is daar door de Voorzienigheid neergelegd ter beloning van de dappere geesten die bestemd zijn de voorhoede der beschaving te vormen. . .

„Deze zelfde ondoorgrondelijke Scheidsrechter die de ondergang van Rome had gelast, heeft het vonnis tot uitroeiing van de roothuiden van Amerika uitgesproken.”

De aanmatiging en huichelarij van

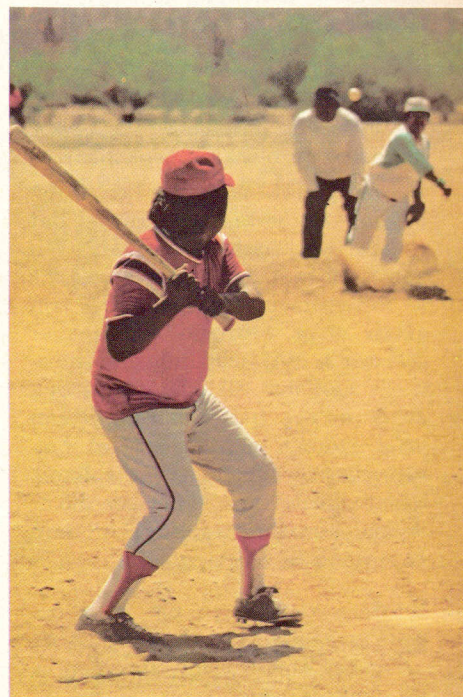
zo'n houding is meer dan duidelijk. Maar de valsheid ervan is niet zo duidelijk.

Blijf eens een ogenblik bij deze proclamatie stilstaan. Heeft God inderdaad dat land aan de Angelsaksen gegeven „om hun dappere geesten te belonen”? Om deze vraag te beantwoorden, moeten wij een blik slaan in een historisch gedeelte van het boek der religie van de blanke, de Bijbel.

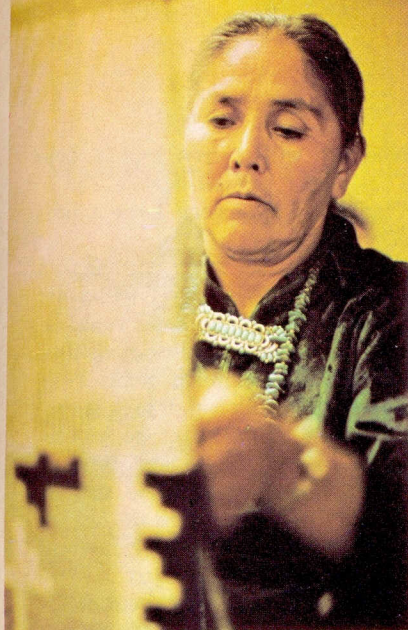
In het grijze verleden heeft de God van de Bijbel gesproken tot een machtig en rijk stamhoofd, Abraham genaamd. Dit verhaal wordt verteld in Genesis, te beginnen met hoofdstuk 12. God beloofde Abraham alsmede vele generaties van diens nakomelingen wegens Abrahams trouw en gehoorzaamheid, stoffelijke en geestelijke zegeningen te geven. God beloofde Abraham tevens dat hij de vader van vele volken zou worden. De verbondsverhouding tussen Abraham en God zou van grote invloed op de wereld zijn, zelfs in onze moderne tijd.

Het verbond eindigde niet met Abrahams dood, maar werd doorgegeven via zijn zoon Izak en zijn kleinzoon Jakob, die later Israël werd genoemd. En uit Jakob zou „een volk, ja een menigte van volken” ontstaan (Genesis 35:11, *N. Vert.*).

Naarmate de tijd voortschreed, vergat het nieuwgevormde volk, bestaande uit nakomelingen van Jakobs twaalf zonen, zijn verbondsverhouding met God. Ze verwierpen Zijn wetten en gewoonten. Ze namen de levenswijzen van de volken om hen heen over. Het historische relaas in de Bijbel verhaalt hoe hun land onder een reeks invallen leed en de bewoners ervan, als straf voor hun individuele en nationale zonden, in ballingschap gingen. Lang voordat het Romeinse Rijk als de overheersende macht op het wereldtoneel verscheen, verdwenen tien van de twaalf stammen uit het gebied in het Midden-Oosten waar ze woonden. Duizenden jaren later kwamen zij weer uit de vergetelheid naar voren om opnieuw dezelfde beloften te ontvangen die aan Abraham gedaan waren.

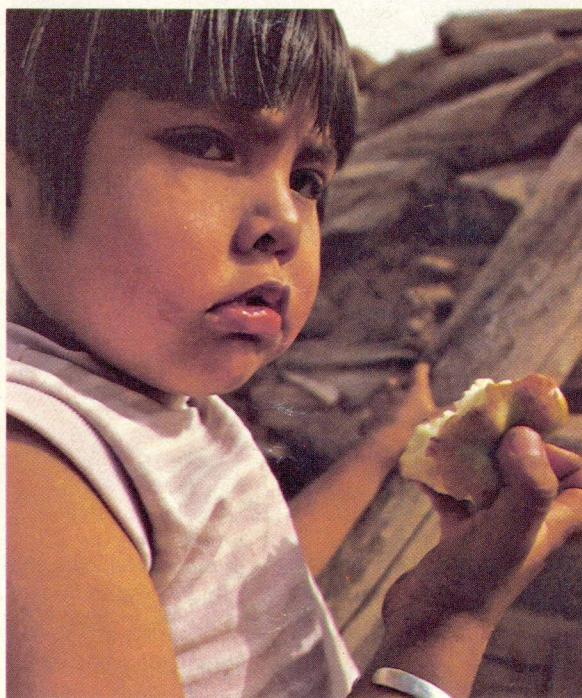

Ofschoon de hedendaagse blanke Amerikanen weinig van hun oorsprong weten, kan niemand de samenloop van omstandigheden ontkennen dat de volken van de Verenigde Staten en het Britse Gemenebest in feite de rijkdom en de macht hebben geërfd die Abraham en zijn nakomelingen als geboorterecht waren beloofd. Er zijn geen andere nationaliteiten die het grootste op zichzelf staande „volk”, respectievelijk de meest expansieve „menigte van volken” van heel de geschiedenis der aarde zijn geworden. Dit zijn historische feiten.

Tafereeltjes uit het leven der Indianen. Een honkbalwedstrijd tussen Papago en Pima in zuidelijk Arizona, en Navajo's in het reservaat in noordelijk Arizona die bezig zijn hun leven aan de moderne tijd aan te passen.

De Navajo vandaag

In het grijze verleden heeft God Abrahams afstammelingen gewaarschuwd voor gevoelens van hooghartigheid, superioriteit en eigengerechtigheid, zoals die in de leer der „Manifest Destiny” ten toon werden gespreid. God waarschuwde: „Weet dan, dat u de Heer, uw God niet om uw gerechtigheid, dit goede land geeft, om dat te erven; want gij zijt een hardnekkig volk” (Deuteronomium 9:6). God verwachtte dat het volk dat Hij koos een voorbeeld en een hulp voor andere volken zou zijn. Hij verwachtte dat het zich aan bepaalde verantwoordelijkheden zou houden — Zijn wetten zou gehoorzamen.

Een „hol” christendom

Ironisch genoeg ontvluchtten vele Europeanen hun vaderland omdat ze een afschuw hadden van onderdrukking op godsdienstig gebied. Het heette dat ze God niet volgens de Bijbel konden dienen. Bij hun aankomst in de Nieuwe Wereld besloten ze echter meedogenloos de inboorlingen te bekeren, desnoods met geweld.

De Nieuwe Wereld werd als het land van vrije mensen beschouwd, maar de blanke kolonisten en hun nakomelingen schonden methodisch bijna ieder verdrag dat gesloten werd en vernietigden systematisch de ne-

derzettingen van de Indiaanse stammen. Ook de Indianen braken vele verdragen, wat bewees dat ze niet rechtvaardiger waren dan de blanken.

Het is tegenwoordig „in” de deugden van minderheidsgroeperingen te prijzen en hun misdragingen te verzwijgen. Een veel rechtvaardiger methode om individuele personen en zelfs samenlevingen te beoordelen ligt opgesloten in het wijze gezegde van Christus: „Aan hun vruchten zult gij hen kennen”.

Wij willen er hier op wijzen dat zowel blanken als Indianen zich schuldig hebben gemaakt aan een

UITGEDROOGD MAÏSVELD — Donald Shirley bekijkt het lapje grond van zijn grootvader nabij Many Farms in Arizona in het reservaat van de Navajo-Indianen. Het land krijgt irrigatiewater (indien beschikbaar) van een nabijgelegen reservoir.

hele reeks fouten, waarvoor beide groepen op verschillende wijzen hebben geleden. Maar op het gebied van godsdienst en moraal is het nooit te laat zich te verbeteren.

De Indianen hadden stellig behoefte aan de bij uitstek verenigende kracht van het ware christendom. Maar het holle christendom dat zij te zien kregen, bezoedeld door huichelarij en leugens, deed weinig goeds. Zelfs nu nog is het moderne christendom weinig vruchtbaar onder de Indianen, doordat de eenvoud en zuiverheid van de leer van de Bijbel verloren is gegaan.

Vine Deloria, een bekende Indiaanse geleerde, schrijft: „De hedendaagse godsdienst, of althans het christendom, verschaft niet het begrip

waardoor de maatschappij zin krijgt... Het christendom bestrijdt irreële crises die tengevolge van zijn geboeid zijn door eigen abstracties veroorzaakt worden” (*Custer Died For Your Sins*, door Vine Deloria, MacMillan, 1969, blz. 119).

Iets van de ontoepasselijkheid en huichelarij van wat ten onrechte christendom wordt genoemd, ziet men in deze dialoog tussen een blanke bestuursambtenaar en een Indiaan, Joseph genaamd, die beweerde dat hij geen scholen wilde hebben.

„Waarom wil je geen scholen hebben?” vroeg de ambtenaar.

„Ze zullen ons leren dat we kerken moeten hebben”, antwoordde Joseph.

„Wil je dan geen kerken hebben?”

„Nee, we willen geen kerken hebben.”

„Waarom wil je geen kerken hebben?”

„Ze zullen ons leren ruziemaken over God”, zei Joseph. „Wij willen dat niet leren. We kunnen soms ruziemaken met mensen over dingen op deze aarde, maar we maken nooit ruzie over God. We willen dat niet leren.”

Uit deze dialoog blijkt de huichelarij van het moderne christendom, zoals het werd voorgesteld aan de inheemse Amerikanen, en de historische mislukking van de kruistocht van de blanke voor Christus.

Een eenvoudiger, veel rechtstreeks aanpak van de kerstening der inheemsen zou geweest zijn indien de blanke tot zichzelf had gezegd: „Laten we Gods wetten gehoorzamen. Ze zijn goed voor ons. We zullen gezegend worden als we ons eraan houden. Dan zullen de Indianen ons vragen: 'Hoe kunnen wij evenzeer gezegend worden als u?' ”

De enorme rijkdommen van Noord-Amerika vielen hoe dan ook de blanke kolonisten ten deel. Maar in plaats dat extra geestelijke en persoonlijke zegeningen de nieuw-aangekomenen te beurt vielen, overkwam hen veel leed en vaak een vroegtijdig einde. Hadden de blanke kolonisten zich slechts geheel en al verlaten op de God onder wiens bescherming zij voorgaven te staan!

Het lichtende voorbeeld van gehoorzaamheid aan Gods wetten dat de blanken hadden kunnen geven, en de daaruit voortvloeiende zegen en bescherming van God, zou nooit geleid hebben tot de wrok, de frustratie en doelloosheid waar de Indianen thans door gekweld worden.

De eenvoudige boodschap van God en Zijn universele zedenwet bevatten de sleutel tot het ontsluiten van de fysieke zegeningen voor nu en hoop voor de toekomst. Het is niet een boodschap van bevoorrecht van een bepaald ras of een bepaalde volksgroep. Deze boodschap bevat het doel van al het menselijke leven. Wanneer iemand eenmaal de stap zet, Gods wetten te gehoorzamen, zal de last van sociale kwalen waaronder hij lijdt, beginnen weg te vallen. Die noodzakelijke eerste stap is echter een zaak van elke individuele persoon. God dringt niemand Zijn wetten noch Zijn zegeningen op. □

Persoonlijk van

(Vervolg van pagina 1)

genieten in alle eeuwigheid. De opzet van de almachtige God was dat het echte christelijke leven GELUKKIG zou zijn.

Er bestaat een levenswijze die de oorzaak is van vrede, geluk en vreugde. De grote Schepper-God gaf die levenswijze in de vorm van een onverbiddelijke wet — een onzichtbare geestelijke wet, die vrede, geluk, vreugde en overvloed veroorzaakt. Er is een oorzaak voor elk gevolg. In deze ongelukkige wereld hebben we slechts ontevredenheid, verdriet, ellende en lijden. De wereld is er vol van. Zij zou vol moeten zijn van vrede, geluk en vreugde. Er is een oorzaak voor. Mensen houden niet van die wet. Die wet is de oorzaak van vrede en alles wat begerenswaardig en goed is. De mensen willen wel alles hebben wat goed en wenselijk is, maar zij willen eenvoudig niet gehoorzamen aan datgene wat het zou veroorzaken! Zij willen goed *zijn*, maar willen niet goed *doen*.

Christus kwam om mensen tot bekering te brengen. Waar moesten ze zich van bekeren? Van het veroorzaken van verdriet, twist, oorlog, pijn en lijden.

En wat is feitelijk een christen? Hoe luidt de bijbelse omschrijving van een christen? U kunt het vinden in Romeinen 8:9. Paulus zei: „Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe” (N. Vert.).

En hoe ontvangt men de heilige Geest? Men stelde die vraag aan Petrus op de Pinksterdag: „Wat zullen wij doen mannen broeders? En Petrus zei tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave van de heilige Geest ontvangen” (Handelingen 2:37-38).

Niemand kan een echt christelijk

leven leiden, tenzij de Geest van God in feite in hem woont en hij door die Geest van God geleid wordt. En indien hij dat wordt, dan zijn „allen, die door de Geest Gods geleid worden, zonen Gods. Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonchap, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn” (Romeinen 8:14-16, N. Vert.).

En hoe staat het dan met een leven na de dood? Vers 11 van dit zelfde hoofdstuk geeft daarop het antwoord: „En indien de Geest van Degene, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, die in u woont”.

En dat houdt een waarborg in voor een gelukkig, vreugdevol, overvloedig leven — voor alle eeuwigheid! Maar hoe staat het dan met dit leven hier en nu? Indien de Geest van God in u woont, indien u geleid wordt door de Geest van God, dan zal die iets geheel nieuws en anders in uw leven teweegbrengen. Het zal u veranderen. Het zal resultaten opleveren — de Bijbel noemt dat vruchten afwerpen. Wat voor resultaten zal de Geest van God in u opleveren?

Ik zal u allereerst vertellen wat de Geest niet zal voortbrengen. Er zal geen triest, ongelukkig en somber leven volgen dat velen vereenzelvigen met een „christelijk” leven. Laat de Bijbel u eens vertellen welke vruchten Gods Geest in u zal opbrengen: „Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid” (Galaten 5:22).

Let daar nog een goed op: „De vrucht van de Geest” — dat is de Geest van God. Het is de heilige Geest die God alleen geeft aan degenen die zich bekeerd hebben, d.w.z. zich van de levenswijze afgekeerd hebben die de oorzaak is van verdriet, somberheid, ontmoediging, frustratie en leegheid.

De vrucht van de Geest is integendeel allereerst liefde. En de tweede

vrucht is blijdschap! Blijdschap is mateloze vreugde. Dat is wat anders dan een ongelukkig, leeg en somber leven, wel? En Gods Geest is niet statisch. Zijn Geest vloeit zonder terughouding uit Hem en door u heen, zodat u weer anderen gelukkig kunt maken.

Het allereerste resultaat dat in uw leven door Gods Geest teweeg wordt gebracht is liefde. Liefde is bezorgdheid voor het welzijn van anderen. Het betekent dat uw gezicht straalt en dat u een onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen aan de dag legt. Het betekent dat u werkelijk van uzelf geeft — dat u stralend gelukkig bent. En liefde resulteert in blijdschap — dat is de tweede van deze vruchten. De derde is vrede. In plaats van dat u een mentaliteit van vijandigheid tentoonspreekt, in plaats van dat u twistziek bent, wrok koestert, bitter of boos bent zult u een vredelievende houding hebben en in vrede met uzelf en met uw naaste — en uw God — leven.

Vervolgens komt lankmoedigheid — dat betekent geduld. In hoeverre heeft ongeduld u ongelukkig gemaakt? Vermoedelijk heeft ongeduld meer mensen ongelukkig gemaakt dan enig ander ding! Als u zich er werkelijk toe kunt brengen, geduld te hebben, zult u een eigenschap verwerven die u in staat zal stellen gelukkig te zijn en die het leven de moeite waard maakt.

Daarna komt goedertierenheid — vriendelijkheid. Dit maakt anderen gelukkig en vergroot automatisch uw blijdschap. Vervolgens goedheid en geloof. Geloof is vertrouwen — geen zelfvertrouwen, maar vertrouwen op de Hoogste Macht. Het houdt in dat de kracht van God voor u aan het werk is. Het betekent geruststelling. Het betekent een zekere hoop, in plaats van twijfel, vrees en ontmoediging.

Als u in geld zou kunnen uitdrukken wat al deze geweldige pluspunten voor uw leven betekenen, dan zou u ze moeten waarderen ten bedrage van miljoenen en miljoenen guldens of franken. Maar u kunt al deze voordelen niet kopen. God wil ze u gewoon géven. De kosten ervan voor u

Wat onze lezers schrijven

bestaan uit u te bekeren van datgene wat verdriet, pijn en lijden, ontmoediging en frustratie veroorzaakt. Het is een enorm voordelige koop! Dat is de vrucht van Gods Geest die spontaan in u zal opwellen en van u zal uitstralen en u zowel voor uzelf als voor anderen een bron van vreugde zal maken.

Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er in het geheel geen moeilijkheden zullen voorkomen in het leven van een christen. Verre van dat. Er zullen vervolgingen komen. Christus werd vervolgd. Hij zei: „Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen”. Dat komt van buitenaf. Ontvreedenheid is iets dat van binnenuit opkomt. Blijheid is een goedmoedstoestand — gelukkig zijn is iets in u. En degene die deze innerlijke vrede bezit, deze blijdschap, dit geduld en deze liefde, die geen wrok en bitterheid voelt, zal lang niet zo verstoord en ongelukkig gemaakt worden als wanneer hij deze eigenschappen niet bezeten had. U zult altijd met problemen geconfronteerd worden, maar u zult geloof hebben en de hulp van God om ze op te lossen. En problemen en moeilijkheden zijn goed voor ons — zij zijn onmisbaar voor het ontwikkelen van volmaakt geestelijk karakter.

Ik weet dat er in de Bijbel staat: „Talrijk zijn de rampen van de rechtvaardige”, maar in hetzelfde vers staat ook „maar uit die alle redt hem de Heer” (Psalm 34:20, *N. Vert.*).

Het is waar dat Christus een man van smarten was en vertrouwd met ziekte. Het is ook waar dat Christus leed — Hij wist wat lijden was. Maar Zijn lijden en smart werden niet veroorzaakt door pijn die andere mensen Hem aandeden — niet door wrok — maar door Zijn liefde voor anderen. Hij leed omdat de mensen zichzelf zoveel lijden op de hals haalden. Toch was Hij een man die blijdschap kende en wenste dat Zijn blijdschap ook in Zijn volgelingen mocht zijn (Johannes 15:11).

Ja, Hij zei: „Ik ben gekomen, opdat zij leven zouden bezitten, en wel in overvloed” (Johannes 10:10, *Willibrord-vert.*). □

In verwachting

„Ik vond uw artikel 'Wat moeten we beginnen? Ik ben in verwachting' [nov.-dec. 1972] een nare bijmaak hebben. U schrijft over het voorkomen van onwettige kinderen. Ik ben het tot op zekere hoogte met u eens, maar u ging niet ver genoeg op de pil in. U schreef over de deskundigen die de pil verstrekken om zwangerschap te voorkomen, maar dan geeft u uw eigen oordeel door te zeggen: 'Dit betekent natuurlijk dat men zich eerder verlaat op methoden van geboorteregeling dan op gedrag en dat is de gevolgen behandelen en niet de oorspronkelijke oorzaak'. U schijnt iets tegen seks te hebben! U moet wel ouderwets zijn om met moraal aan te komen dragen.”

Mej. M.A., San Francisco, VS

- *Het gebruik van de pil door degenen die vrij aan voorechtelijke seks deelnemen leidt tot een epidemie van geslachtsziekten.*

Menselijk verstand

„Met vreugde heb ik kennis genomen van het feit dat er een degelijk, Nederlandstalig informatieblad bestaat, zo iets dat nu eens geen pseudo-wetenschappelijke uitleg brengt. Met grote interesse heb ik daarna, uit een exemplaar dat mij door een vriend ter hand werd gesteld, uw artikelen gelezen over de vergelijking tussen het menselijk verstand en het dierlijk brein. Het kost me dan ook geen moeite u te feliciteren met deze in het Nederlands vertaalde uitgave.”

J.-P.D., Staden (W.-VI.)

Jongeren

„Ik ben erg aangetrokken door het artikel 'Bekwame mensen voor sleutelposities' [nov.-dec. 1972]. Omdat ik straks ook de maatschappij in moet zou ik u willen vragen mij het boekje *De zeven regels voor succes* toe te zenden.”

F.v.G., Breda

„Uit ervaring weet ik dat de inhoud van uw blad niet alleen de ouderen aanspreekt, maar ook de jeugd, aangezien ik de diverse nummers steeds aan jongeren ter inzage geef, waarna een levendige discussie ontstaat. Daarbij blijkt dan dat ook de jeugd de inhoud waardeert nu men de wereldgebeurtenissen ook eens van een andere kant belicht ziet.”

W.J.M.S., Scharn

Evolutie

„Onlangs besprak ik de oorsprong van de mens met mijn leerlingen en de meningen over dit mysterieuze begin liepen nogal uiteen. Sommige leerlingen zeiden dat ze niet geloofden in de dingen die in de Bijbel stonden, omdat ze hun te vergezocht voorkwamen. Anderen probeerden ze op wetenschappelijke wijze uit te leggen, maar niemand was er erg tevreden over. Zelf heb ik geen flauw idee wie ik kan geloven. Ik zou het zeer op prijs stellen indien u me wat leetuur of uw eigen visie over dit onderwerp zou kunnen geven.”

G.S., Zejtun, Malta

- *Wij hebben u het gratis boekje De oorsprong van het leven toegezonden dat u het antwoord op dit voor veel mensen verbijsterend vraagstuk zal geven.*

„Vooral de wetenschappelijke artikelen in *De ECHTE WAARHEID* vind ik heel interessant, zoals b.v. het probleem van de oorsprong der talen dat u op een prachtige manier wist uiteen te zetten.

„Om meer te vernemen over het probleem van de evolutie had ik graag uw twee boekjes *Een vleugellamtheorie* en *De oorsprong van het leven* ontvangen.”

D.L., Borgerhout (Antw.)

„Uw artikel tegen de evolutietheorie is een waar probleem voor mij. Het is voor de eerste maal dat ik in contact kom met een opvatting die deze theorie afbreekt en een volledige uitwerking in de plaats stelt van het door Kierkegaard genoemde 'sprong in het absurde'.”

E.D.B., Iddergem (O.-VI.)

Onze samenleving

„Uw trant van schrijven is zodanig, dat er zonder omwegen over de waarheid in het dagelijks leven geschreven wordt. Bijzonder interessant vind ik uw visie op allerlei randverschijnselen in de samenleving. Uw politieke beschouwingen zijn van objectieve waarde. De toezending van uw tijdschrift zou aan mij welbesteed zijn, omdat ik in het dagelijks leven er wat mee wil doen.

„Ik hoorde dat veel collega's *De ECHTE WAARHEID* uitwisselden, wat dan weer de nodige reacties geeft. Uw nummers in de toekomst te ontvangen zou voor mij bepaald geen straf zijn.”

W.D.H., Arnhem

„Elke maand weer moet ik ondervinden dat *De ECHTE WAARHEID* er steeds beter op wordt. Het blad versterkt mijn geloof in God en verruimt mijn kennis van de huidige wereldomstandigheden. „Kortom, het is gewoon een deel van mijn leven geworden, waar ik elke maand reikhalzend naar uitzie. Soms wens ik wel dat het een week-, in plaats van een maandblad was.”

R.C.L., Suriname

Modern Dating

„Een week geleden las ik uw boek *Modern Dating* en ik kwam diep onder de indruk van de ideeën die erin staan. Ik wil u graag zeggen dat u mij juist op tijd op deze dingen attent heeft gemaakt. Ik had mijn financiële positie

niet in aanmerking genomen, noch de verantwoordelijkheden van het huwelijk.

„Ik overweeg nu ons huwelijk uit te stellen tot ik de universiteit afgelopen heb en er financieel beter voorsta. Dank u voor uw advies aan tieners.”

D.L.J., India

De Echte Waarheid

„Gaarne zou ik zien dat uw blad iedere maand in m'n eigen brievenbus te vinden is, zodat ik niet bij vrienden of kennissen hoeft te vragen of ik 'alsjeblieft' *De ECHTE WAARHEID* mag lenen.”

T.v.D., Genemuiden

„Ik ontvang uw blad nu reeds geruime tijd en met steeds groeiende belangstelling en waardering. Hoewel reeds in mijn zestigste levensjaar, kan ik uit de uitstekende inhoud regelmatig mijn levensvisie en kennis aanvullen en verdiepen.”

H.H., Etten-Leur

„Ik lees uw blad van A tot Z. Het helpt mij ontzettend bij mijn bijbelstudie, waaruit ik probeer te leven. Het is geweldig goed, helder en fris, met goede foto's. Deze foto's gebruik ik veel bij mijn lessen als onderwijzer. Erg veel steun krijg ik verder van mijn kleine bibliotheek van uw uitgaven.”

F.W.S., Wommels

De Wereld van Morgen

UITZENDTIJDEN

IN EUROPA

In het Engels —

RADIO MANX — 188 m (1594 kHz) — zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 — 89 & 91 mc. VHF — zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans —

RADIO LUXEMBURG — 1293 m — 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN — Felsberg, Saar, Duitsland — 1647 m (182 kHz) — zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits —

RADIO LUXEMBURG — 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) — zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans —

RADIO CLUB PORTUGAL — Porto, Portugal — 382 m — zaterdags: 22.30.

CASCASA RADIO MIRAMAR — Barcelona, Spanje — 1520 kHz — 's maandags: 6.45, vrijdags en zaterdags: 24.00.

IN CANADA

In het Engels —

CKY — Winnipeg — 580 kHz — zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CKOY — Ottawa — 1310 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

In het Frans —

CJSA — Ste-Agathe-des-Monts, Quebec — 1230 kHz — 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags en zaterdags: 17.00.

IN AUSTRALIË

In het Engels —

2KY — Sydney — 1020 kHz — 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA — Ballarat — 1320 kHz — zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK — Brisbane — 1300 kHz — zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT — Hobart — 1080 kHz — zondags t/m vrijdags: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels —

WWDC — Washington, D.C. — 1260 kHz, 's maandags tot vrijdags: 22.30.

WOR — New York — 710 kHz, zondags: 23.30.

KGBS — Los Angeles — 1020 kHz, 97.0 FM — zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

KIRO — Seattle — 710 kHz — 's maandags t/m vrijdags: 22.30.

WJJD — Chicago — 1160 kHz, zondags: 11.00.

WWL — New Orleans — 870 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 20.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Engels —

BARBADOS REDIFFUSION — Bridgetown, Barbados — zondags: 9.30.

ZFB 1 — Radio Bermuda — 960 kHz — dagelijks: 13.30.

JAMAICA BROADCASTING — Kingston — 560 kHz — zondags: 24.00.

Mandeville — 620 kHz — zondags: 24.00.

RADIO GUARDIAN — Trinidad — zondags t/m vrijdags: 22.30.

RADIO ANTILLES — Montserrat, Kleine Antillen — 930 kHz — dagelijks: 18.30.

IN AZIË

In het Engels —

DZQA — Manila — 960 kHz — dagelijks: 20.00.

KSBK — Okinawa — 880 kHz — zondags: 12.00.

HSAAA — Bangkok, Thailand — 600 kHz — zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdags: 22.05.

RADIO GUAM — Kuam — 610 kHz — zondags: 18.00.

IN AFRIKA

In het Engels —

RADIO LOURENÇO MARQUES — Moçambique — 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) — 's maandags, 's woensdags en zaterdags: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdags: 22.30.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

In dit nummer:

★ **1973 — EEN KRITIEK JAAR VOOR HET
NIEUWE EUROPA**

Zie pagina 2.

★ **IS SEX ZONDE?**

Zie pagina 8.

★ **DE GROTE GOK: VOEDSEL VERSUS OOGST
IN 1973**

Rusland heeft gegokt op zijn tarweoogst van 1972 — en verloor! Nu zijn de Verenigde Staten bezig diezelfde gok te wagen. Kunnen zij die wél winnen? Zie pagina 10.

★ **EEN HEEL SPECIALE WEG NAAR
VREDE EN VREUGDE**

Er is een weg die leidt naar succes en geluk op zowel individueel als nationaal niveau. Die weg is niet mysterieus en ook niet ingewikkeld. En hij werpt ontegenzeggelijk vruchten af! Zie pagina 17.

★ **SUCCES BEGINT ROND HET EERSTE
LEVENJAAR**

Hoe komt het dat sommige ouders hun kroost tot verstandige kinderen opvoeden en andere ouders daar niet in slagen? Wat is het geheim van uitzonderlijke ouders? Wij bieden u hier nieuwe inzichten, waaraan alle ouders dringend behoefte hebben. Zie pagina 22.

★ **HET VERONACHTZAAMDE UTOPIA**

Zie pagina 26.

★ **MEER WAAR VOOR UW GELD**

Dit is de tijd waarin de rekeningen betaald moeten worden! Hier volgt een plan om er in 1973 minder te betalen te hebben. Zie pagina 31.

★ **VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT
MET DE VERGETEN AMERIKAAN**

Geen volk heeft ooit heviger geleden onder de uitwerking van cultuurschock dan de Indianen. Zie pagina 36.